

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi *Sayı 163 *Ekim-Kasım 2011 *Fiyatı: 2 TL *ISSN: 1302-7506

ŞOVEN SALDIRGANLIĞA VE OPERASYONLARA

DUR

DİYELİM!

NASIL BİR GENÇ KADIN ÇALIŞMASI

- * Nasıl bir genç kadın çalışması?
- * Eğitimde cinsiyetçilik
- * Geleceksizlik
- * Aile ve toplum baskısı
- * Yozlaşma
- * Kadına yönelik şiddet
- * Cinsel şiddet
- * Kürt kadın mücadele deneyimleri
- * Toplumsal cinsiyet
- * LGBT bireyler
- * Ortadoğu ve K. Afrika'daki isyanlarda genç kadınlar

29-30 EKİM'DE
ANKARA'YA
YDG 4. GENÇ KADIN
BULUŞMASI'NA...

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Yayın kampanyamızın ikinci döneminde çıkan yeni sayımızla sizlerle birlikteyiz. Geçtiğimiz sayımıza yer verdiğimiz Kürt ulusuna yönelik devam etmekte olan savaşın tırmandırılması süreci BDP'nin meclise dönmesine rağmen devam etmektedir. Gemlik yürüyüşünün engellenmesi, "KCK operasyonu" adı altında sürdürülen operasyonlar silsilesinin pervasızca sürdürülmesi hükümetin yumuşama gibi bir derinin olmadığını göstermiştir. Egemenlerin BDP'ye yönelik meclise gel çağrılarının ikiyüzlü çağrılar olduğu bu tablodan dolayı hemen anlaşılmıştır. Devlet hala doğru düzgün bir adım atmış değildir.

Ulusal sorun cephesinde bunlar olurken emperya-

lizmin sadık bekçisi AKP hükümeti yeni görevleri çerçevesinde füze kalkanı projesini hayata geçirmektedir. İsrail'e sözde kafa tutan Erdoğan ve ek üzü, İsrail'i korumak için bizleri kalkan etmektedir.

Bu sayımız Kürt ulusal sorunu cephesinden saldırıların bütün hızıyla devam ettiği, füze kalkanı projesinin hata geçirildiği, öğrenci gençliğin önemli takvimsel gündemi olan 6 Kasım'ın yaklaştığı bir süreçte çıkmış bulunmaktadır. Dergimizin sayfalarında bu konular üzerine, ilgiyle okuyacağımızı düşündüğümüz çeşitli yazılarımız bulunmaktadır. Bu konuların dışında yeni sayımızda, son süreçte çok tartışılan "şiddet" meselesi üzerine bir dosyaya yer verdik. Geçtiğimiz günlerde YDG olarak katıldığımız Mezopotamya sosyal Forumu'na dair de değerlendirme yazımızı ve orada tartışılan Filistin direnişi, geleceksizlik gibi konuları sizlerle paylaştık.

Bir dahaki sayımızda görüşmek üzere...

İ Ç İ N D E K İ L E R	İsyan.....	2-3	MSF'nin ardından.....	23
	Suzan Yoldaşa	4	Denge Ciwanê	26-27
	Kürecik emperyalizme kalkan olmayacak!.....	5	Kolektifin Sesi	30-31-32
	Özgür Okul	10-11	Gençliğe Notlar	34
	Forum	14-15	Dosya:	35-54
	Genç kadın	17-18	Bellek	63-64

Yaygın süreli

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyinağa Mah. İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray/Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621 61 33
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: **ÇİLEM İLASLAN**
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sıt. B Blok, No: 366 Tel: (0212) 544 66 34
e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

www.yenidemokratgenclik.com
yenidemokratgenclik@hotmail.com
yenidemokratgenclik@yahoo.com

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Tuna Cd. Çanakçı İşhanı No: 51 Çankaya
İzmir: 856. Sk. No: 48/203 Kemeraltı/Konak Tel: (0232) 445 16 15
Malatya: Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı No: 3
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18
Dersim: Moğultay Mh. Sanat Sk. Arıkanlar İşhanı Kat: 3 No: 203 Tel: (0428) 212 27 50
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çarşısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz
Avrupa Merkez Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya
Tel: 0049 203 4060 958

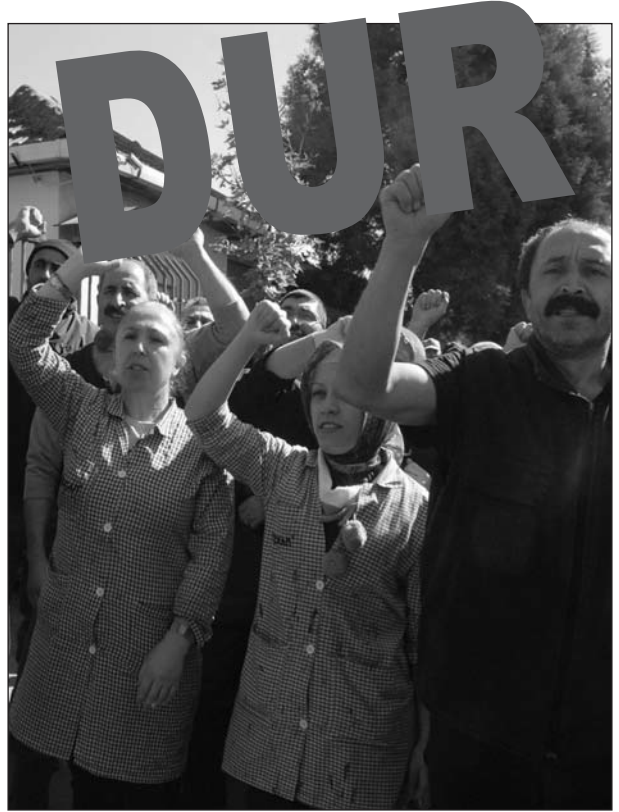
ŞOVEN SALDIRGANLIĞA, VE OPERASYONLARA DUR DİYELİM!

Zaman devrime aktıkça şehitlerimiz devrime akışın en net gerekçeleri ve elbette göstergeleri olmaktadır. Canlarımız gitmekte ama isyanımız, haklı kavgamız aralıksız sürmektedir.

Canımızdan bir parçamız, Suzan Zengin yoldaşımız da güneşe uğurlananlar kervanına katılmıştır. Yaşamıyla olduğu gibi şehadetiyle de hepimizi derinden etkileyen Suzan yoldaşın uzun yıllardır taşıdığı devrimci ısrarı ve kararlılığı başlı başına büyük bir mirasa tekabül etmektedir. İşçilerin, gençlerin, kadınların, Kürtlerin haklı ve meşru direnişlerinde her an hazır bulunan Suzan yoldaş bir devrimci için kitlelerden beslenmenin, kitlelerle yürümenin ne demek olduğunu bizlere göstermiştir. Devrim ve demokrasi mücadelesi uğruna hiçbir işini yakınmadan, usanmadan yerine getiren Suzan yoldaşa atfedebileceğimiz yüzlerce anlamlı kelimedenden belki de en önde geleni emektir. Suzan yoldaşımızın bu emeğini, birikimini, mücadeleye kattıklarını iyi bilen faşizm bir komplo sonucu, hiçbir delile gerek duymadan yoldaşımızı tutuklamıştır. Suzan yoldaş gittikçe ağırlaşan sağlık problemlerine karşın tedavi edilmeksizin tutulduğu hapisane sürecinde direngenliğin ve yine emeğin temsilcisi olmuştur. YDG'lilerin Suzan ablası Suzan Zengin yoldaşımız bir devrimci, bir gazeteci olarak kavgamızda yaşayacaktır.

Zaman devrime aktıkça bu akışın sesleri artık daha bir duyulur hale gelmiştir ve şehitlerimizin yükselttiği kavgayı, kitleler isyanlarıyla beslemektedir. Ortadoğu'da başlayan dalgalanmalar, kapitalizmin "kalbine", ABD'ye kadar sıçramıştır. Bu dalgalanmaların her ülke açısından yaratmış olduğu ve yaratacağı sonuçlar farklı olsa da devrimci bir dinamik ezilenler tarafından adım adım yaratılmaktadır.

Ülkemiz cephesinden de bu sayfalarda birçok kez dile getirdiğimiz gibi durum farklı değildir. Ancak elbette ezilenlerin mücadelesinin aktığı ana mecra bizim ülkemiz açısından da belli farklılıklar göstermektedir. İşçi direnişlerinde, kadın cinayetlerine karşı örülen muhalefette, öğrencilerin ekonomik, akademik talepleri için ortaya koyduğu kendiliğinden eylemlerde (YGS şifresi, harç eylemleri) halkın kıpırdanışlarını görmek mümkündür.

DİYELİM!

Ancak hali hazırda bu devrimci potansiyele güçlü şekilde vücut veren çarpışmalar Kürt ulusal sorunu cephesinden sürmektedir.

Geçtiğimiz yaz aylarında MGK paketiyle resmi olarak başlatılan süreç biraz yumuşamış gibi gözükmektedir. Ancak bu yumuşamanın sözde olduğu daha sözde yumuşamanın ilk evrelerinde açığa çıkmıştır. Açılışın, demokrasi nidalarının en çok öne sürüldüğü zamanlarda bile devletin tutumu bilinmektedir. "KCK operasyonu" adı altındaki tutuklama saldırıları ise artık bir siyasi soykırıma dönüştürülmüştür. Devlet önüne gelen her BDP'liyi, her yurtseveri hiçbir ayırım gözetmeksizin tutuklamaya devam etmiştir. En son yaşanan 26 askerin öldüğünün söylendiği PKK eylemi ise TC'nin savaşını tırmandırması için yeni

gerekçesi olmuştur. Yaz sürecinde yaşanan 13 askerin öldüğü Silvan eylemi zamanındakinden daha büyük bir şoven yaygara eşliğinde havadan aralıksız süren operasyona karadan da başlanılmıştır.

Abdullah Gül ilk saatlerde hemen 90 yıllık intikamcı devlet geleneğini kanlı ağzından bir kez daha duyurmuştur. Övülerek verilen, “metanet çağrılı” konuşma ise Erdoğan’dan gelmiştir. Erdoğan’ın söyleminin içeriği de çok açıktır. Erdoğan, Ortadoğu’da ABD’nin piyaonu külhanbeyi edasıyla karşılarına çıktığı Suriye ve İran’ın PKK’yi kullandığını iddia etmiştir. Kendisi bizzat başta ABD olmak üzere emperyalist güçlerin uşağı olan TC hükümetinin, kendi meşru savunmasını gerçekleştiren bir gücü dış mihrakların ürünü olmakla suçlaması tam bir iki yüzlülüktür. Halkı metanetli olmaya çağıran başbakan Ulusal sorunla ilişkili, ezilen ulusun doğrudan ya da dolaylı yanında olan herkesin hedef alınacağını da aynı konuşmasında ilan etmiştir. Belli ki hükümet dışarıda tek tük BDP’li kaldığına göre, ayırt etmeden tüm muallif güçlere önümüzdeki süreçte daha fazla saldıracaktır.

Önceki süreçlerde sınır ötesi operasyona sözde de olsa karşı çıkan, ya da zımnen onaylamayan bir çok gücün bu operasyonu alkışlaması, canla başla savunması bu tablonun dikkat çekici verilerindedir. Barzani bu noktadaki en belirgin örneklerdendir. ABD’nin başını çektiği yeneden yapılandırma sürecinde PKK’ye karşı girilen kapsamlı tasfiye sürecinin bir adımının daha atıldığını görmek gerekmektedir. ABD’nin sınır ötesi operasyonun en önde gelen destekçisi olması da bu çerçevede boşuna değildir. Kürt ulusal sorunun dokunduğu yer ise sadece ülkenin iç dinamikleri değildir ve egemen sınıflar için önemi bu yüzden kat be kat artmaktadır. Ülke dışındaki misyonları açısından da TC’nin Ulusal Hareketi tasfiye etmesi önemlidir.

Saldırı dalgasının ideolojik saldırı ve manipülasyon tarafını ise yine çanak yalayıcı burjuva medya üstlenmiştir. Yazın yürütülen şovenizm zehriyle dolu kampanyadan çok daha üst düzeyde, çok daha kapsamlı bir kampanya başlatılmıştır. Recep Tayyip işini garantiye almak istemiş olacak ki hemen burjuva medyanın yetkilileriyle görüşmüş “yanlış durumlara” mahal vermeye karşı uyarılmıştır. Özünde devlet için de, medya için de çok bir anlamı olmayan, kimi zaman sırf TC’nin verdiği kaybın niceliği anlaşılmasın diye yok sayılan ya da bizzat devlet tarafından öldürülen TSK askerlerinin cenazeleri üzerinden yaygın bir propaganda başlatılmıştır. Kimileri daha doğrudan ve açıktan nefretini ortaya dö-

kerken kimisi PKK’nin eylemsizlik kararı üzerinden hareket ettiği, buna karşın devletin gerillayı vurduğu, gerillaların şehit düştüğü süreçlerde insan yaşamını savunmaya dair en ufak bir kaygısı olmazken şimdilerde kanlı bir barış söylemini tutturmuştur.

Van’da yaşanan ve insan olan herkesi üzen deprem üzerinden bile şovenizm zehri pompalanmaktadır. Faşist gürüh internet üzerinden böyle bir tabloda bile “Kürtlere ölüm” nidalarını yükseltebilmektedir. Haber türk televizyonu muhabirinin söylemi ise burjuva medyanın bakışını çok net göstermiştir. Spiker depremin haberini sunarken bu acı olay Van’da yaşanmış olsa da yine de üzülüğünü belirtmiştir. “Kürtler de insan ne de olsa” demek isteyen bu şahsiyetin söylemi münferit bir olay değil bir anlayışın ürünüdür.

Öncelikli şunu ortaya koymamız gerekmektedir; sivilleri de hedef alan, özel hareketçi polislerin daha fazla devreye gidiği kanlı operasyonu kırmaya yönelik bir eylem olarak PKK’nin eylemi süreci kızıştıran ana etmen değildir. Bu noktada Öcalan’la ve PKK ile görüşmeleri bırakan, havadan Irak Kürdistanı’na girerek gerillanın kamplarını hedef almakla kalmayıp bölgedeki köylüleri de hedef alan, KCK operasyonları adı altında dışarda hiçbir BDP’liyi bırakmayan TC’nin tutumu bu sürecin ana rengini vermektedir.

Şovenizm zehrinin en çok pompalandığı kesim olarak halk gençliğinin bu saldırı dalgası karşısında uyanık olması gerekmektedir. Halkımızın en diri, en dinamik, değişime en meraklı kesimi olan gençliğin devletin yönlendirmelerinden fazlasıyla etkilendiği bir gerçekliktir. Faşizm her yerde kendini farklı biçimlerde de olsa göstermektedir ve Türk, Kürt ya da Ermeni hepimizi hedef almaktadır. Silahı, ölümü, öldürmeyi kimsenin zorunlu kalmadıkça istemeyeceği ortadadır. Ancak burada silahı elinde tutan iki taraftan hangisinin ezilen olduğuna, hangisinin haklı ve maşru olduğuna bakmak gerekmektedir. TSK askerlerinin ölümü üzerinden kanlı politikalarını devreye sokan güç, TC yıllardır Kürt halkının evlatlarını, gerilla demeden sivil demeden katletmektedir. Yüzlerce kişinin öldüğü Van depremi üzerinden bile kanlı propaganda sürmektedir. Kürdüyle Türkiyle, Lazıyla Ermeniyle bütün bir halk gençliği haklıdır, ezilenin yanında olmalı ve hepimizin yaşamını ve geleceğini hedef alan şovenizme dur demelidir. Şovenizme dur demenin yolu ise aktif bir mücadeleden geçmektedir. Siyasi ve askeri operasyonlara, şoven saldırganlığa karşı daha güçlü bir karşı koyuşa ihtiyaç vardır.

SUZAN YOLDAŞ...

Her insan yaşama/yaşamına kattıklarıyla varolur. Kendini hangi çizgide hangi yönde ifade ediyorsa o çizgi üzerine ekledikleriyle hayatı anlamlı kılar ve etrafına kattıklarıyla iz bırakır. Suzan yoldaş tam da bu noktada önümüzde muazzam bir örnek olarak duruyor. Gerek yaşamı boyunca kendini çok yönlü olarak geliştirmesi gerek mücadeleye olan tutkusu gerekse yoldaşlarına, halkına bıraktığı paha biçilmez değerlerle yüreğimizdeki yerini sonsuza dek koruyacağını hepimiz çok iyi biliyoruz. Onun hakkında elbetteki bir çok şey biliyoruz, anlatıyoruz ama daha fazla anlatmalı pratiklerinden yola çıkarak çok daha fazla yaşamımıza katmalıyız Suzan yoldaşı. Biliyoruz ki gerçekten de bizlere bıraktığı değerler ve örnek devrimci yaşamıyla her anımızda rehber bir yoldaş olarak yaşatacağız onu. Elinde bir çok imkan olmasına rağmen sırtını tamamen ezilenlere çevirmesi her direnişte, her eylemlikte her zaman işçinin yanında tam bir devrimci olarak yer alması, mütevazı yaşamı bizlerin Suzan yoldaştan örnek alması gereken davranışların başında yer alıyor. Yaşamı boyunca mücadele konusunda taviz vermeksizin kendi doğrularının peşinde koşmayı ilke edinmiş bir yoldaşı. Öte yandan devrimci, muhalif gazeteciliğin en somut örneklerini de görüyoruz onda. Hiçbir zaman tehditlere kulak asmamış bir buçuk yıllık tutukluluk sürecinde de mücadelesinden asla vazgeçmeden hapishane günlerinde de dayatılan her türlü baskıya muhalif gazeteci kimliğiyle karşı koymuştur. Toplumsal sorunlara her zaman büyük bir hassasiyetle yaklaşan yoldaş geçirdiği yurtdışı sürecinde de bu hassasiyetinden taviz vermemiş, göçmen işçilerin sorunlarına büyük bir duyarlılıkla yaklaşmış, sorunların var olduğu yerde çözüm olma noktasında büyük çaba göstermiştir. Aynı zamanda büyük bir entelektüel birikime sahip olan yoldaş Almancadan da bir çok çeviriler yapmıştır. Ama suzan yoldaş deyince akla gelen şeylerden ilki tabiki elinden düşmeyen kalemi ve yanından ayırmadığı fotoğraf makinası... İşçi direnişçilerinde, fabrikalarında yorulmak nedir bilmekten koşturan

Suzan ablamız... Ve biraz da bundan olsa gerek ki bir işçinin nasırlı ellerini çok iyi tanıyordu o. Emekçileri, karın tokluğuna çalışan köylüleri çok iyi biliyordu. Denklansöre basan parmakları; grev günlüklerini, direnişleri yazan elleri, o işçilerin, köylülerin elleriydi. Ve asla vazgeçmedi o nasırlı ellerden onca işkenceye baskıya rağmen. Vazgeçmedi yaşamı güzelleştirmeye çalışmaktan, vazgeçmedi bu onurlu kavgadan. İnadına umut kattı yaşamına ve umut kattı yaşamımıza gülen gözleriyle. Evet vazgeçmedi ama komplolar çoktan kurulmuştu. Bir sabah evi basılıp zindana atıldı Suzan yoldaş. Somut hiçbir suçlama olmamasına rağmen bir buçuk yıl hapisteye kaldı yoldaş ve bu derece ağır kalp sorunu yokken içerideki tecrit/tredman politikaları yüzünden artık hastaydı ve girdiği ameliyatı kaldıramadı. Yani devlet yine

bir yiğit devrimci kadını daha katletmeyi kendi yöntemleriyle başardı. Peki gerçekten başardı mı? Gerçekten gitti mi Suzan yoldaş? Tabiki hayır. Milyon kez hayır. Evet belki bedenlen aramızda olmayabilir. Ama bizler yani onun ardılları çok iyi biliyoruz ki Suzan yoldaş bu onurlu kavgada çocukların özgürce gülebildiği o anlarda, anılarıyla, yaşanmışlıklarıyla, öğretileriyle hemen yanımızda olacak tıpkı şimdi olduğu gibi. Bize öğrettikleriyle bize kattıklarıyla, halkına verebildikleriyle her zaman önümüzde eşsiz bir rehber olarak kalacak. Ve bizler güzel günlerin umudunu her yeşerttiğimizde Suzan yoldaşın adını onurla her yerde haykıracağız. Çünkü bizler çok iyi biliyoruz ki Suzan yoldaşta diğer tüm şehit yoldaşlarımız gibi çok daha güzel bir dünya için girdi bu kavgaya ve asla tereddüt etmedi ölüm karşısında, ne zindanlarda ne barikatlarda... Şu saatten sonra Suzan yoldaşı anmak ve emeğine saygı duymak gibi bir perspektife sahipsek eğer ondan aldığımız bu bayrağı yoldaşa yakışacak şekilde mücadeleye çok daha sıkı sarılarak okullarda, barikatlarda, fabrikalarda, direnişerde taşıyabildiğimiz her sokağa her köşeye yaşamımızın her anına taşınmalı ve güzel günlerin umudunu tıpkı Sefagül'de, Çiğdem'de, Gülizar'da, Derya'da, Fatma'da ve daha nicelerinde yaptığımız gibi yoldaşların anısına çok daha sıkı sarılarak onlarla beraber büyütmeli ve bıkmaksızın daha, daha ileri koşturmalıyız.

SUZAN YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR !

Kürecik Halkı

Emperyalizme ve Siyonizme

Kalkan Olmayacak!

Kürecik halkı bu iki durumu da sağlamak için kararlı bir yürüyüş başlatmış ve üzerinde yaşadıkları toprakların emperyalistlere peşkeş çekilmesini engellemek için yürüyüşlerini büyütmektedirler. Biz de halk gençliği olarak Kürecik halkının sesine, yürüyüşüne ortak olmalı bu kararlı duruşunun yanındaki yerimizi anti-emperyalist mücadelemizi yükselterek yer almalıyız.

Kürecik bölgesinde kurulacak olan füze kalkanı son süreçte ülkede ki önemli gündemler arasında yer almış ve anti-emperyalist mücadelenin farklı düzlemlerde yeniden gündemleşmesine hizmet etmiştir. Kürecik halkı, önce radar üssü ile şimdilerde füze kalkanı ile emperyalistlerin çıkarlarına siper edilmiş/edilmektedir. Geçmişten bu güne anti emperyalist duruşu, İbrahim yoldaş ve Sinan Cemgillerin bölgede faaliyet yürütmesi ve Sinan Cemgillerin bu bölgede ki radar üssüne düzenleyecekleri eylem sırasında şehit düşmeleriyle kürecik bölgesi, Türkiye Devrimci Hareketi tarihinde önemli bir yer edinmiştir. Bu ne kadar tesadüftür bilinmez ama faşizm, sanki elini uzatmış Dersim'de Hopa'da HES'ler, Kürecik de füze kalkanı ile muhalif ilerici çeşitli bölgelere farklı bir biçimde saldırılmaktadır... Devrimci kültürün "tohumlarına" bol bol su, bol bol radyasyon dercesine saldırılıyor. Elbette cevabını da alıyor halkın direniş barikatlarıyla. HES'lere Erzurum'da, Gerze'de, Ege'de T. Kürdistanı'nda nasıl direndiyse-direniliyorsa, Kürecik halkı da füze kalkanına direnecek ve direnmektedir.

NATO'nun Füze Kalkanı Projesinin oldukça karmaşık bir işleyişi olmakla birlikte Türkiye'nin aksi yöndeki tüm itirazlarına ve Erdoğan'ın onca yalanlarına rağmen Kalkanın kontrolü, tamamen ABD'nin elinde olacak... ABD'ye

ve bölgesel müttefiklerine yönelik herhangi bir füze saldırısında, kurulan füze kalkanlarından füzeleri durdurmak için hareketlenen füzeler hedefe ulaşmadan saldırı amaçlı füzeler havada yok ediliyor... Esas olarak NATO üyesi ülkeleri korumaya dönük olacağı iddia edilen bu mekanizmanın asıl amacı TC ile diplomatik ilişkileri "kriz" niteliğinde olan İsrail'i korumaktır. Elbette ABD'nin bulmakta pekte zorlanmadığı yeni bir düşmandan; olası İran saldırılarından... ABD'nin yıllardır İran devleti ile yaşadığı çelişkiler bilinmektedir. Ortadoğu'da tam bir hakimiyet kurmak isteyen ABD ve İran arasında gerçekleşen gerilim esas olarak emperyalist ve gerici güçler arasındaki çıkar savaşının dışı vurumudur. Keza Füze Kalkanı Projesi'nin gündeme gelmesinin ardından Rusya ve Çin'in soğuk yaklaşımları ve özellikle Rusya'nın çeşitli diplomatik atakları ve İran'ın karşı atak olarak uzun menzilli füze taşıyan savaş gemilerini büyük okyanusta konumlandırılması, gerçekleştirilmesi düşünülen projenin arka planına dair önemli veriler vermektedir. Diğer yandan füze kalkanının, kısa vadede ortaya çıkabilecek bir "İran saldırısına karşı savunma amaçlı" olmaktan daha çok gerçekleştirilmesi düşünülecek çeşitli yeni emperyalist işgal planları, kanlı katliamlar ve İsrail siyonizminin saldırılarını pekiştirmek amacıyla bir kaldıraç işlevi taşıyacağı ortadadır. Ne

demeli korkunç bir ikiyüzlülükle iğrenç bir oyun oynanmakta ve ülke egemenleri şimdiye dek olduğu gibi halkı emperyalist efendilerinin çıkarlarına kalkan etmek pahasına bu göreve sevrerek soyunmaktadır. Evet, ABD'nin ve İsrail'in çıkarlarını korumak için T.C. egemenleri tüm gücüyle uğraşılıyor... Tabi ki ABD'yle ve diğer emperyalistlerle oluşabilecek yakınlaşmaları kaçırmamak için önceden biletini en önden ayırmış faşist TC, İsrail'le yaşanan "krizi" de bir köşede bırakıp İsrail'le bir ilgisi yokmuş gibi yapmayı da ihmal etmiyor. AKP'nin yaklaşık on yıllık yönetim süreci fazlasıyla; söz konusu emperyalistlerin çıkarlarıysa gerisi teferruatır dedirtmektedir. Füze Kalkanı'nın bu konuda verdiği en önemli veri ise kalkanın kendisini koruma menziline bile olmamasıdır. Türkiye'ye kurulacak olan kalkan verici niteliğindedir. Örnek olarak İran'dan fırlatılacak füzeler Kürecik'e kurulması planlanan vericiler tara-

findan fırlatılma anında fark edilse bile, Romanya'dan kalkan avcı füzeler ancak Konya semalarında saldırı füzelerini yakalayabilecek durumdadır. Arada geçen süre Kürecik'in defalarca kez vurulması ve imha edilmesi demektir. Dolayısıyla ülke halkı açısından herhangi bir savaş durumunda bırakalım en ufak bir fayda sağlamayı aksine Kürecik halkı nezdinde bu kalkan ülke halkı açısından büyük bir tehlike haline gelmektedir. İran'ın, Türkiye'nin kalkan anlaşmasını imzalamasının ardından giriştiği tehditkar tutuma egemenlerin hiçbir şekilde yanıt olmaması bu yalın gerçeğin en somut pratiği olmuştur.

AKP hükümeti "bölge zaten NATO'nun" diyerek kalkan projesinin kalkanı olmaya soyunmuş ve bu konuda her zaman olduğu gibi ne bölge halkının ne de toplumsal siyasi kuruluşların sesine kulak vermiştir. Emperyalistler de AKP hükümetinin bu çabasını karşılıksız bırakmamakta ve özellikle Ortadoğu'da daha önemli sorumluluklar yükleyerek TC'nin 'ileri karakol' niteliğini pekiştirmektedir. Bir yan-

dan TC Erdoğan eliyle Ortadoğu'da model ülke olarak sunulurken halk ayaklanmalarına yön verilmeye çalışılmakta diğer yandan bölge pazarından TC egemenlerinin sınırlı anlamda faydalanması sağlanmaktadır.

Emperyalizm Irak ve Afganistan'da gerçekleştirdiği direk işgallerin yanı sıra yarı sömürge konumundaki TC gibi ülkelerde hem uyguladığı sömürü kuşatmasını derinleştirmekte hem de bu tür ülkelere yeni misyonlar yüklemektedir. Bu yanıyla da Kürecik'de kurulacak olan füze kalkanı aynı zamanda emperyalizmin halkımız üzerinde ki sömürgeci "işgalin" farklı bir göstergesi olmaktadır. Kürecik de net bir ABD kontrolünü göreceğiz bu Füze Kalkanı'yla...

Kürecik halkı her şeyin farkında elbette... Geçmişte kurulmuş olan radar üssünün yarattığı radyasyondan kaynaklı birçok kanser hastası var Kürecik 'de. Ve bağrında yetiştirdiği nice devrimci... Bütün bunları yaşamışken bütün bunları bilirken "Amerika'yı, İsrail'i koruyalım da biz kanser de oluruz, füze saldırılarının altında ölüyoruz de" demesini beklemiyor elbette egemenlerde... Bu nedenle kalkan gündeme geldiğinden beri Kürecik devlet tarafından neredeyse bir kuşatma altına alınmış ve özellikle ilerici-devrimci yapılar üzerinde baskılarını arttırmıştır. Bunun yanında Kürecik' in büyük bir bölümünün Amerikan askerlerinin kontrolünde olması, onların sözünün geçerli olmasının bölge halkında kuracağı baskıda görmezden gelinemez. Elbette bu önemli gündem devrimci basın hatta burjuva basın da gözünden kaçmıyor. Kürecik halkıyla yapılan birçok röportaja ve konuyla ilgili yapılan birçok araştırmaya rastlamak mümkün. Bu çalışmalarda dikkati çeken ortak nokta kürecik halkının, Füze Kalkanı için bu bölgenin seçilmesine geçmişten bu güne kürecik halkının devrimci bir kültüre sahip olmasının etkisi olduğu kanısında olmasıdır. Kürecik halkı da bu zemini direnişte ki kararlılığına yansıtmakta ve İbrahim yoldaşlardan Sinan Cemgillerden aldığı devrimci emperyalistlere peşkeş çekmek niyetinde değil. Olabileceklerin de, yapabileceklerinin de farkında. Burjuva basında da sıkça rastlıyoruz bu konuya. Bunda kürecik halkının ve bu konuyu gündemine alan örgütlerin payı oldukça fazla... Ne kadar ses, ne kadar kararlı duruş o kadar geri adım... Geçmişte de günümüzde de baktığımızda emperyalistlerin ve faşistlerin korktuğu iki önemli şey direnişin güür sesi ve kitlelerin yılmaz kararlı duruşudur... Kürecik halkı bu iki durumu da sağlamak için kararlı bir yürüyüş başlatmış ve üzerinde yaşadıkları toprakların emperyalistlere peşkeş çekilmesini engellemek için yürüyüşlerini büyütmektedirler. Bizde halk gençliği olarak Kürecik halkının sesine, yürüyüşüne ortak olmalı bu kararlı duruşunun yanındaki yerimizi anti-emperyalist mücadelemizi yükselterek yer almalıyız.

Açılımda sınır yok: Alevilik Din dersine girdi!

Yaptıkları savaş çığırkanlığıyla birlikte aslında sözde açılım süreçlerindeki samimiyetlerini deşifre eden egemenler ve onların sözcülüğünü üstlenen AKP hükümeti, son olarak da, Alevi açılımının bir adımı olarak, Aleviliği din dersi kitaplarına soktu. Alevileri sisteme entegre etmekten ve asimilasyondan başka bir anlam taşımayan bu durum üzerine; Pir Sultan Abdal Kültür derneği Karabağlar şube başkanı Elif Bakır'la bir röportaj gerçekleştirdik.

İzmir YDG: Öncelikle merhaba...

Elif Bakır:Merhaba...

İzmir YDG: Biliyorsunuz, Bu sene ders kitaplarına Aleviliğin sokuldu. Bir alevi örgütü temsilcisi olarak bu konuda neler düşünüyorsunuz?

Elif Bakır: Biz bununla ilgili genel bir toplantı yapmadık ama genel anlamda bir bilgiye sahip olduğumuzu düşünüyoruz. Yüzyıllardır bizi inkar eden, kültürümüzü yok sayan, inanç ve ibadet yerleri olan cemevlerimizi “cümbüşevi” diyerek adres olarak gösteren bir zihniyetin; biz Alevileri ve Aleviliği din dersi kitaplarına alması bizim için çok da önemli değildir. Hatta, bence, bu alay etmektir. Yok sayılan bir kültürü, yok sayılan bir inancı, yok sayılan bir toplumu kendi kitaplarına alınca sanki her şey bitirmiş gibi, “biz de size bir şey verdik” deme çabası yanlıştır. Bunu bir adım olarak görmüyoruz ki zaten bizim böyle bir talebimiz de yok. Biz “din derslerinde Alevilik olsun” değil; zorunlu din dersleri olmasın, okullarda verilmesin, kimseye inanç yönünden bir dayatmada bulunulmasın istiyoruz. Doğallığında bunun bizim için bir artışı yoktur. Devletin bizi kendine yaklaştırma çabasıdır, ki zaten kitaplarda inancımız yalan-yanlış bilgilerle tahrir edilmektedir “aliyi seven alevidir” vb., muharrem orucu “Anadolu geleneği” olarak yansıtılmaktadır. Yani yıllarca asimile ettikleri, katlettikleri yemiyormuş gibi şimdide inancımızı tahrir etmeye soyundular.

İzmir YDG : Yüzyıllardır inkar eden bir zihniyetten bahsettiniz. Yıllardır katleden, yok sayan ve öldüren bir zihniyet; bu gün açılım derdine, din derslerine sokma derdine düşünüyor; son dönemde yapılan Alevi mitinglerinin bu konuda etkili olduğunu düşünüyor musunuz?

Elif Bakır: Ben yapılan miting vb. eylemlerin yeterince etkili olduğunu düşünmüyorum. Çünkü biz hala çok örgütsüz bir toplumuz. Sayılarımız milyonları bulsa da; kurum-sallaşma ve örgütlenme düzeyimiz çok geri. Ben bu süreci seçim sürecinde her siyasetçinin verdiği bir sözdür diye düşünüyorum. Çünkü hükümet yıllardır açılımlarla Kürt halkını da oy alıyor, Alevileri de oy alıyor. Çünkü karşısındakinin var olduğunu düşünen bir zihniyet sadece “kardeşlerim” diyip sonra da “Alevilerin eti haram, kanı he-

laldir” diyen Ebu Suud gibi insanları örnek olarak göstermez.

Ülkemizde Aleviler 3 büyükşehir’de miting yaptılar son süreçte. Bu mitinglerimizin temel talebi “eşit yurttaşlık” talebiydi. Katılım tabii ki güzeldi, iyiydi ama seçim süreci olduğu için; yöneticilerimizin de zayıf kalmasından dolayı, bu bir seçim propagandasına dönüştürüldü. Bu nedenle de; mitinglerimiz hedefine ulaşmadı. Bu da aslında örgütsüz olmamızdan kaynaklı. Çünkü biz bedel ödeyen bir toplumuz ama şu geldiğimiz süreçte değil bedelleri; hiçbir şeyi görmüyoruz.

Aleviler yüzyıllar öncesinden; sosyalizmi bilmeden, tanımadan sosyalistçe yaşayan bir toplum. Ama geldiğimiz sürece bakarsak; sosyalizmin “S” sinden bile haberimiz yok. Yani başımızdaki insanlar aç, yani başımızda insanların hakları ihlal ediliyor. Ama içimiz rahat bir şekilde, hiç bir şey yapmadan oturabiliyoruz ve bu toplumuz adına çok üzücü.

Burada; daha önce zorunlu din derslerine karşı bir oturma eylemi gerçekleştirmiştik. Daha ileriki süreçlerde de; kitlesel bir miting’in gerçekleştirilmesi fikri konuşuluyor.

İzmir YDG: Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

Elif Bakır: Ben Alevilerin örgütlü olması gerektiğini düşünüyorum. Çünkü; örgütsüz toplum yok olmaya mahkumdur. Bizi var eden geçmişimizdir. Geçmişimize ve tarihimize bir dönersek; Maraş’a, Dersim’e, Çorum’a; Sivas’a bir dönüp bakarsak orada inançları- kültürleri için diri diri yakılan-öldürülen insanları görürüz. Bizler; kim olduğumuzu tarihimizden görürsek; herhalde şu an ki duruşumuz da değişecektir.

Aleviler şimdiye kadar sisteme muhalif olamadılar. Hep kendimizi var etmeye çalıştık ama sisteme muhalif olamadık. Bu gücü bulamadık. Oysa bizim haklı yanımız çok. Çünkü yüzyıllardır bu sistem bizleri yoksaydı ve hala şu anki iktidar, Aleviliği din derslerine sokarak bizimle oynaya bileceğini zannediyor. Bir kez daha söylemek gerekir; bu karar bizleri asimile etme çabasından başka bir şey değildir.

İzmir YDG: Teşekkür ederiz...

Wê Azadî Bi Serkeve

Ülkesi Irak, Suriye, İran ve Türkiye devletleri tarafından dört parçaya bölünen Kürt halkı, Ortadoğu halkları arasında en kapsamlı ve uzun süreli devlet terörüne maruz kalmıştır. Bu coğrafyada Kürt halkının; folklorunun, müziğinin, Kürtçe ad vermenin yasak olduğu dönemleri gördük. Yüzyıllık Kürt ayaklanması anti-demokratik ve sömürücü uygulamalarla yönetilmeye “DUR” demektir. Türkiye Kürdistan’ında özellikle cumhuriyet döneminden itibaren Kürt ulusuna yapılan ekonomik, siyasal, sosyal baskılar ve asimile politikaları, Kürt halkını yıldırnamış aksine faşist Kemalist diktatörlüğüne serhildanlarla karşılık verilmiştir.

Mustafa Kemal, Ocak 1923’de yaptığı bir konuşmada şunu söylemiştir:

“Kürt meselesi, bizim yani Türklerin menfaatine olarak da kesinlikle söz konusu olamaz. Çünkü bildiğiniz gibi bizim milli sınırlarımız içinde bulunan Kürt unsurlar öylesine yerleşmişlerdir ki pek sınırlı yerlerde yoğun durumdadırlar. Fakat yoğunluklarını kaybede kaybede ve Türk unsurların içine gire gire öyle bir sınır oluşturmuştur ki Kürtlük adına bir sınır çizmek istesek, Türklüğü ve Türkiye’yi mahvetmek gerekir. Sözgeşi, Erzurum’a kadar giden, Erzincan’a Sivas’a kadar giden, Harput’a kadar giden bir sınır aramak gerekir. Ve hatta Konya çöllerindeki Kürt aşiretlerini de gözden uzat tutmak gerekir. Dolayısıyla başlı başına bir Kürtlük tasavvur etmektense, bizim anayasa gereğince zaten bir tür yerel özerklikler oluşacaktır. O halde hangi ilin halkı Kürt ise onlar kendi kendilerini özerk olarak idare edeceklerdir. Bundan başka Türkiye’nin halkı söz konusu olurken, onlarıda birlikte ifade etmek gerekir. İfade olunmadıkları zaman, bundan kendilerine ait mesele çıkarmaları daima beklenir. Şimdi TBMM, hem Kürtlerin ve hem de Türklerin yetkili vekillerinden oluşur ve bu iki unsur bütün menfaatlerini ve kaderlerini birleştirmiştir. Yani onlar bilirler ki bu ortak bir şeydir. Aynı bir sınır çizmeye kalkışmak olmaz.”

1923’de Lozan Antlaşmasıyla beraber Kemalistler, Türkiye Kürdistan’ına hâkim olmuştur. Mustafa Kemal’in yaptığı konuşmadaki özerklik vaatleri unutuldu ve bu dönemden itibaren Kürtler üzerinde “Türkleştirme” ve asimile etme politikaları daha fazla uygulanmaya başlandı. Bu faşizme karşı Kürtler serhildanlarla karşılık vermiş, katliamlara tabi tutularak bedel ödemişlerdir.

Bu olay bir kez daha göstermektedir ki “Kemalizm, faşizmdir!” diyen Komünist Önder İbrahim KAYPAK-KAYA’yı tekrardan haklı çıkarmaktadır. Özellikle 12 Eylül darbesi sonrası baskılar artmış, yasalarda faşist değişikliklere gidilmiştir. Yasalara, 2932 sayılı yasasıyla Türkçe dışında başka bir dil kullanılmayacağı yürürlüğe sokulmuştur. Aynı şekilde Soyadı Kanunu’nda değiştirilip “Kişinin rızası olmadan mahkeme kararı ile isim ve soy isim değiştirilebilecek” yasası, 26.maddede “Düşüncelerin açıklanması ve yayılmasında, kanunla yasaklanmış olan herhangi bir dil kullanılamaz” yasası, 42. maddenin 9. fıkrasında ‘Eğitim ve ders kurumlarında Türk vatandaşlarına Türkçenin dışında başka bir dil anadil olarak öğretilemez.” yasası Kürtçeye ve diğer dillere (Ermenice, Lazca vb.) olan tahammülsüzlüğün açık bir neticesidir. Lakin anadilinde konuşmak isteyen insanlar, büyük bedeller ödeyerek anadillerini konuşmuşlardır. 1991’de,

anadilde konuşmayı yasaklayan bu faşist yasa sadece sözde kaldırıldı. Bunun en büyük örnekleri günümüzde ve yasanın kaldırıldığı 1991 ‘den beri görülmektedir.

1991 yılının sonlarına doğru yapılan meclis yemin töreninde Kürtçe konuştukları için dokunulmazlıkları hiçe sayılarak tutuklanan Leyla Zana, Hatip Dicle ve Orhan Doğan bu dönemin baskıcı siyasal tutumlarına maruz kalmışlardır ve açıktır ki sadece sözde kalan bir yasa var. Soyadı Kanununun maruzu olan 3 aylık Welat, isminde “w” harfi olduğu için kimlik verilmemiş Diyarbakır İl Müdürlüğü, Türkçede “w” harfi olmadığını söyleyip kimlik çıkarmamıştır. Bu yüzden hasta olan Welat, hastaneye götürülemez. Bu imha ve inkâr politikalarını gizleyerek, açılım vaatleri veren AKP hükümeti

TRT6’yı açarak “alın size açılım, daha ne istiyorsunuz.” diyerek göz boyamaya kalkışmış, Kürt ulusunu kendi siyasi-sosyal-ekonomi politikalarıyla yönetmeye çalışmaktadır. Diyarbakır D Tipi Cezaevinde tutuklu bulunan oğlunu görmeye giden Hayiç Yağarcık ana, Türkçe bilmediği için oğluyla Kürtçe konuşulmasına izin verilmemiştir. Aynı şekilde davet edildikleri ABD’de sekiz dilde şarkı söyleyen Diyarbakır Yenişehir Belediyesi çocuk korosunun seslendirdiği ‘‘ Ey Raqip ‘‘ adlı Kürtçe şarkıya yönelik ‘‘ Terör örgütü propagandası yapmak’’ tan çocuklara 5 yıl istemiyle dava açılmıştı. Bu TRT 6’nın ve ‘‘açılım’’ vaatlerinin, devletin Kürtleri ve Kürtçeyi, kendi siyasal ve sosyal politikaları ile yönetmeye çalıştığını göstermektedir.

KCK adıyla başlatılan operasyonda birçok belediye başkanı, KCK üyesi olmakla suçlanıp tutuklanmıştır. Savunmalarını Kürtçe yapmakta ısrar eden belediye başkanlarının konuşmaları kayıtlara ‘‘anlaşılmayan bir dil’’ olarak geçmiş ve Kürtçe bir dil olarak sayılmamıştır. Son günlerde tekrar edilen başka bir olay, Ahmet Kayan’ın Kürtçe şarkı söylemek istediği için linç girişi-

mine uğraması 12 yıl sonrada Aynur Doğan’ın aynı linç girişimleriyle karşı karşıya kalarak sahneyi terk etmesiyle birlikte Kürtlere ve Kürt diline yapılan inkâr ve imha politikalarının arttığını söyleyebiliriz. Aynı şekilde Erzurum’un Tekman ilçesinde yapılan Newroz kutlamasında sahne alan Koma Gımgım grubunun seslendirdiği türküler nedeniyle tutuksuz olarak gittiği mahkemeden tutuklanarak cezaevine atılmıştır. Seslendirdiği türkülerde ‘‘ Suçu ve suçluyu övmek’’ ve ‘‘Terör Örgütü Propagandası’’ gibi gerekçeler neden gösterilmiştir. Bu linç girişim silsileleri Ardahan’ın Hanak ilçesindeki bir derneğin gecesine katılan Kürt sanatçı Şevin’in sunucunun ve bir grup provokatif eylemcinin sözlü saldırılarıyla karşı karşıya kalmasıyla devam etmiştir. Kendisinin bir Kürt sanatçı olduğunu bile sahneye çıkarıp tepki gösteren sunucunun amacının ne olduğu açıkça ortadadır. Kürtçeye olan tahammülsüzlüğün bir diğer örneği

AKP hükümeti kendi medyasını, polisini, askerini yaratarak Kürtlerin ve etnik grupların seslerini duyurmaması için korku ve şiddet imparatorluğunu kurmuştur.

ise havaalanında telefonla Kürtçe konuşan Serdar Demir adlı bir gence, sivil bir polisin ‘‘nece konuşuyorsun!’’ diye darp etmesiyle AKP ve onun yandaşlarının Kürtlere ve Kürtçeye olan imha politikasını bir kez daha görüyoruz. Bu savaş politikalarını uygulamaya başlayan AKP hükümeti Kürt halkıyla yetinmeyip diğer hak ve özgürlüklerini isteyen etnik grupları da hedef alarak anti-demokratik bir Türkiye devleti kurarak şovenist bir yaklaşımla padişahlık dönemine geçmek istemektedir. Kendi medyasını, polisini, askerini yaratarak Kürtlerin ve etnik grupların seslerini duyurmaması için korku ve şiddet imparatorluğunu kurmuştur. Kürt halkının ve Etnik grupların kendilerini varlığı ile ifade etme kanallarını da kapatarak kendi imparatorluğunda kendi sesinden başka seslerin duyulmamasını istemesinden kaynaklanmaktadır...

AMED YDG

Ö
Z
G
Ü
RO
K
U
L

Liselerde örgütlenmek, geleceğimize sahip çıkmaktır!

Türlü sınavlarla geleceğimizi elimizden alan, uyuşturucuyla, fuhuşla, çetelerle her geçen gün bizi kendine bağımlı hale getiren sistem, örgütlenme özgürlüğümüzü de elimizden almaktadır. Başta disiplin kurallarıyla denetim altında tutulmaya çalışıyoruz. ‘devletin bölünmez bütünlüğü’ nü sarsmadan, ‘Atatürk ilkeleri’ ni çiğnemenen ve benzeri birçok faşist, gerici ‘ilkelerin’ dışına çıkmadan okulumuza devam etmemiz isteniyor. Sisteme karşı en ufak bir muhalefeti olan herkesin cezalarla, soruşturmalarla önü kesilmek istenir ki bu okuldan atmaya kadar gidebilir. Gericici, faşist kurallara bir de gerici, faşist öğretmenler eklenince onlar için ‘denetim’ daha da kolaylaşırken bizim için de nefes almak giderek zorlaşır.

İlerici birçok öğretmen tarafından da örgütlenmek için üniversiteyi beklememiz tembihlenir. Ancak ne var ki şu an da düzene karşı örgütlenmek için birçok nedenimiz var. Anadilde eğitim hakkımızın gasp edilmesi, Kürt olduğumuz için, Alevi olduğumuz için ikinci sınıf insan yerine konmamız başlı başına bir örgütlenme sebebi. Kaldı ki üniversitede de örgütlenmemizin önünde ciddi engeller vardır. Benzer faşist, gerici uygulamalar üniversitede de kapımızı çalacak ve yeri geldiğinde eğitim hakkımızı elimizden alacak ve yeri geldiğinde de kolaylıkla yaşam hakkımızı elimizden alabilecektir!

Okullarda bulunması zorunlu hale getirilen polislerin, güvenlik görevlilerinin esas görevi okuldaki muhalif güçleri etkisizleştirmektir. Bu elbette her zaman okuldan uzaklaştırmayla olmuyor. Öğrenciler içerisinde örgütlü liseliler marjinalleştirilerek farklı bir yoldan örgütlenmenin önü kesilmek istenmektedir. Bizim sorunlarımızı yazan, onlara çözüm önerisi sunan yasal dergiler, gazeteler devletin kırmızıçizgilerini deldiğinden okunması engellenmekte, bu yayınları okumak adeta “terör suçu” olmakta, okuyanlar da “terörist” ilan edilmekte. İçinde Kürt kelimesi geçen her yazı “bölücülük” damgası yemekte, Kürt gençliğinin uğradığı faşist saldırılara ses çıkartmak okuldan

atılmaları gerektirmektedir!

Liseliler olarak bizlerin feodal aile sistemiyle olan ilişkimiz de örgütlenmemizin önüne set çekilmesine neden olmaktadır. Ekonomik olarak aileye bağlı bir yapı olduğu için geleceğimize dair söz söylemede, karar vermede de aileye bağımlılık durumu hâkimdir. Kaldı ki birçok engele rağmen örgütlenen liselilerin aileleri devlet tarafından adeta bir koz olarak kullanılır. Kırmızı çizgilerin dışına çıkan bir lisenin ailesi hemen devreye sokulur ve bir baskı aracı olarak kullanılır. Nitekim İzmir’ de liseli yoldaşlarımızın ailesine polis tarafından mektup gönderilmesi gibi. Ya da en ufak bir şey de okul yönetiminin hemen aileye haber vermesi gibi. Devlet tarafından ‘denetimi’ sağlamada çokça başvurulan aile kurumu, okullarda belli aralıklarla bir araya getirilir ve çocuğu hakkında ‘bilgilendirilir’. Özel olarak ‘ilgilenilmek’ istenen öğrencilerin ailelerine de özel muamele yapılır. Bu aileler polis tarafından, okul idaresi tarafından daha çok ziyaret edilir. İşte ailenin örgütlenme üzerindeki negatif etkisi de böylece devreye sokulmuş olur.

Bir de tabii yaş problemi var ki bu durum “siyasete ulaşmamak” için başlı başına bir ‘sebe’ kabul edilir! Resmi işlemlerde dahi söz hakkı olmayan bizlerin siyasete dair, geleceğimize dair söz söylememiz kabul edilebilir bir durum olamaz!

Bütün bunlar örgütlenmemizin önüne engel olarak sunulmaktadır. Peki, örgütlenmemizin önüne neden bu kadar engel konmaktadır? Bu sorunun cevabını bulmak için başbakanın YGS şifresinden sonra yapılan eylemlerle ilgili açıklamalarına bakmak gerekir. Hatırlanacağı gibi başbakan sokağa çıkan liseliler için “onlar on bin kişiyle sokağa çıkıyorsa biz de onların karşısına on bin kişi çıkartırız”, “bu eylemleri teröristler yönlendiriyor, gizli el yönetiyor” demişti. Yani örgütlü gücümüzden o kadar korkuyorlar ki her türlü şey engel yapılabilir onlar için. Ne de olsa söz hakkımız yok, eylem hakkımız yok, örgütlenme hakkımız yok!

'80 askeri darbesinin bir meyvesi olan YÖK'ün kuruluş yıldönümünün yaklaşması itibariyle de söz, eylem ve örgütlenme hakkımızı kazanmaya yönelik mücadelelerimiz ayrı bir öneme sahiptir. YÖK'ün kuruluşuyla daha bir pervasızlaşan egemenlerin üniversitelerde yaratmak istediği örgütsüzlük profili liseli gençlik için geçerlidir. Üniversitelerde YÖK eliyle aşılan anlaşılan aynı bugün liselerde de hayata geçirilmek isteniyor. Bu nedenle biz liseliler 6 Kasım' da da sözümüzü söylemeliyiz.

Bize örgütsüzlüğü dayatarak çeşitli araç ve yöntemle yozlaştıran, kendi sorunlarımıza, toplumun sorunlarına karşı duyarsızlaştırmak isteyen egemenlerin geleceğimiz üzerinden yaptığı kirli pazarlığı bozmak için, örgüt-

lenmememiz için bu kadar çaba(!) gösterenlere bizim cevabımız ne olacak?

Uyuşturucuyu, fuhuşu kaçış yolu olarak gösterenlere; örgütlenmeyi engelleyen, çeteleşmeyi bizlere çıkış yolu gösterenlere cevabımız örgütlenmek olacaktır! Geleceğimize sahip çıkmak için örgütlenmekten başka yolumuz olmadığına göre cevabımız mücadele olacaktır!

Bugün 'taş atan çocuklar' kapsamında yaşından büyük hapis cezasına çarptırılan lise çağındaki binlerce Kürt gencinin eğitim hakkı gasp edilirken cevabımız kavgayı büyütme olacaktır!

Gelecek kaygısıyla bizi mücadelede silikleştirmek isteyenlere cevabımız İSYAN olacaktır!

Sarıgazi'de polis baskıları protesto edildi

Mehmetçik Lisesi'nde

YDG tarafından "Eğitim Haktır

Satılmaz" yazılı pankart okul

binasından asılırken aynı dakikalarda

"Sistemin Yeni Eğitim Yılında

Yeni Demokrat Gençlik Saflarına" yazılı

kuşlamalar da okul bahçesine yapıldı.

28 Eylül Çarşamba gününde okulumuz Mehmetçik Lisesi'nde YDG tarafından "Eğitim Haktır Satılmaz" yazılı pankart okul binasından asılırken aynı dakikalarda "Sistemin Yeni Eğitim Yılında Yeni Demokrat Gençlik Saflarına" yazılı kuşlamalar da okul bahçesine yapıldı.

Ve bundan iki saat sonra okul önünde duran Mehmetçik Lisesi öğrencilerine kimlik sorma bahanesiyle gelen sivil polisler, öğrencilere hem sözlü hem de fiziksel şiddet girişiminde bulundu. Ardından öğrencileri kameraya çekip, isim vb. bilgileri not alarak çıkış ziline çalmasıyla okuldan uzaklaştılar.

Ertesi gün yurtsever arkadaşlar Öcalan'a yönelik tecriti protesto etme amacıyla toplanırken sivil polislerin sözlü ve fiziksel şiddetine maruz kaldılar.

Bu olaylara sessiz kalmayan Mehmetçik Lisesi öğrencileri 5 Ekim günü "Polis terörüne son-Mehmetçik

Lisesi öğrencileri" imzalı pankart altında kitlesel bir şekilde lise önünden Demokrasi Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş esnasında sık sık "Katil polis, liselerden defol", "Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim" vb. sloganları atılarak polis şiddeti kınandı. Yürüyüş esnasında sivil polisler yürüyüşe katılan öğrencileri kameraya çekerek psikolojik baskı uygulamaya çalıştı. Demokrasi Caddesi'ne gelen öğrenciler panzer ve kolluk güçleri ile karşılaştı. Öğrenciler Demokrasi Caddesi'nde basın açıklaması yaptı.

Basın açıklamasında son dönemlerde okulumuzda öğrencilere yönelik polis terörüne değinildi. Sarıgazi halkına ve Mehmetçik Lisesi öğrencilerine polis şiddetine karşı birlik ve mücadele çağrısı yapıldı. Kitle basın açıklamasının bitmesiyle alkış ve zılgıtlarla dağıldı. Eyleme Partizan, Halk Cephesi, Mücadele Birliği ve DHF de destek verdi. (Sarıgazi YDG)

GELECEKSİZLİĞE, YÖK'E KARŞI İSYAN EDİYORUZ!

Okuduğu lisede “üniversiteye açılan kapı” YGS için gerekli eğitimi alamayan genç, yüklü bir ücretle dershaneye kayıt olup “rakiplerine” karşı hazırlanmak zorundadır. Özel bir lisede okusa kuşkusuz üniversiteyi kazanma olasılığı oldukça artacaktır ama bu olanağı bulamamıştır. “Rakipleri” ona göre daha dişlidir bu anlamda. Ailesi dışından turnağından arttırdığını derslane ücretine verir. Eğer şanslıysa ailenin bir üyesi derslane masraflarını karşılayamadı diye hapse mahkum olmaz, kendisi de bu duruma dayanamayıp intihar etmez. Zaten ölürse de burjuva medya bu haberi yapıp hemen sonrasında “kısa bir aranın ardından aranızdayız” der ve genelde o kısa arada derslane reklamları döner. Bir an sonra o genç unutulmuştur. “Eşit bir eğitim” olsaydı o gencin ölmeyeceği akıllardan geçip bir anda silinmiştir.

Diyelim ki genç üniversiteye hazırlık evresini başarıyla geçti, ailesine ve kendisine zarar gelmedi. Hatta bir “Şifre skandalı” dahi yaşanmadı ve üniversiteyi kazandı. Harç, ulaşım, yurt ücretleri derken masraflar daha da katlanmaya devam eder. Genç okul masraflarını çıkarmak için okulun tatil olduğu zamanlarda bir inşaatta çalışmaya başlar. Aksi takdirde okula devam edebilmesine imkan yoktur, harçlara sürekli zam gelmekte, gelmesi bile düzen bir şekilde o parayı almasını bilmektedir. Bologna süreciyle üniversiteleri ticarethanelere dönüştürmektedir. Gencimiz yine şanslıysa eğer çalıştığı inşaattan düşüp ölmez. “Parasız eğitim” olsaydı bu kadar çok olasılığı düşünmek zorunda kalmayacaktık belki de.

Okuduğu üniversitede ezberci, düşünmekten alıko-

yan-korkutan bir eğitime mazur kalan gencin, üniversitelerin pek de “bilimsel eğitim” vermediği kanısına varması çok da uzun sürmez zaten. Kendi anadilinde eğitim almadığı gibi, anadilini konuştuğu takdirde bile saldırılara maruz kalmaktadır. İlkokulda “Türküme, doğruyum”la başlayan asimilasyon sürecinin başarıya ulaşmadığını gören sistem daha bir öfkeyle saldırmaktadır artık.

“Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim” talepleriyle sisteme karşı başkaldıran genç okuldan uzaklaştırılır, atılır, gözaltına alınır, faşist saldırılara uğrar. Ama yılmaz, direnir, savaşıyor. Bunlar olmadan hiçbir kazanım elde edemeyeceğini bilir çünkü.

Gencin bu durumunu genelleştirsek, öğrenci gençliğin YÖK’e karşı direnmeden hiçbir kazanım elde edemeyeceği apaçık ortadadır. Elbette ki tek başına YÖK, üniversitelerdeki sorunların sebebi değildir. Sorunun sebebi mevcut sistemdir, YÖK ise üniversiteler açısından sorunun en iyi gözlemlendiği kurumdur.

Bu anlamda 1980 Askeri Faşist Cuntasının bir ürünü olan YÖK’e karşı alanlarda olmak direnmenin bir adımıdır. Geleceksizleşmeye karşı isyan etmek demokratik hakkımızdır, düzen her ne kadar bu isyanı bastırmaya çalışsa da sesimiz her zamankinden daha gür çıkmalıdır. Durumun vahimliğine görmek için şu dört olaya göz atmak yerlidir zaten:

Üniversiteye hazırlanan Soner Semih Sipahi derslane masraflarını karşılayamayan annesi 3 ay hapse mahkum olunca intihar etti.

Üniversitede okuyan Ömer Çetin okul masraflarını karşılamak için çalıştığı inşaattan düşerek hayatını kaybetti.

Üniversitede öğrencisi Aydın Erdem anadilinde konuşmak, okumak, yazmak istediği ve insanca özgür, adil bir yaşamı savunduğu için güpegündüz vuruldu. Katledildi! Ardından Şerzan Kurt ve daha niceleri...

Üniversiteden mezun olan Ceyda Cansu Denker iki yıllık işsizliğin ardından bir dershanede AYLIK 300 lira maaş teklifi alınca bunalıma girip intihar etti.

Durum bu kadar yıkıcıyken sessiz kalmak daha birçok genç kadın ve erkeğin ölümüne ve geleceğimizin karmasına göz yummak demektir.

Bu açıdan

GELECEKSİZLİĞE, YÖK'E KARŞI İSYAN EDİYORUZ!

Çanakkale’den bir YDG’li

GELECEĞİMİZ VE ÖZGÜRLÜĞÜMÜZ İÇİN

6 KASIM'DA ALANLARA!

Yine bir 6 Kasım dönemi gelip çatmıştır. Kuşkusuz her 6 Kasım döneminin kendine has özgünlükleri bulunmaktadır. Bu özgünlükleri tespit etmek egemenlere karşı nasıl bir mücadele hattı öreceğimizi belirleyecektir.

Seçim öncesinde başlayan anayasa tartışmaları bütün hızıyla sürmektedir. Bu tartışmalarda YÖK meselesi önemli bir gündem maddesidir. Daha demokratik bir anayasa yapma iddiasında olan AKP hükümeti, üniversitemizi de demokratikleştireceğini iddia etmiştir. Bu iddiaların asılsız olduğu kısa zamanda anlaşılmıştır.

YÖK ya da YÜKKUR adı ne olursa olsun YÖK ve türevlerinin işlevi bellidir. YÖK kurulduğu günden bugüne öğrenci gençliğin üzerinde baskı aracı olma misyonunu sürdürmüştür. Hükümetin YÖK'ü kaldıracığız dediği süreçler de bundan farklı olmamış hatta ileri demokrasi söylemlerinin ortaya atıldığı günlerde YÖK'ün baskı politikaları artırılmış, okullarımıza polisin girişi YÖK genelgesi eliyle meşrulaştırılmak istenmiştir. Bu noktada yaşadığımız son örnek de Genç-Sen'in kapatılması olmuştur. Halk gençliğinin örgütlüklerine yönelik saldırı YÖK zihniyetinin ürünüdür; yeni anayasanın daha somur şekilde tartışıldığı süreçte, Genç-Sen'in kapatılması YÖK'ü ortaya çıkaran faşist zihniyetin biraz olsun bile değişmediğini göstergesidir. O zaman YÖK'ü reforme etmenin üniversiteleri demokratikleştirmeyle bir alakası yoktur.

YÖK'ün reforme edilmesinin yegâne sebebi egemen sınıfların yeni dönem çıkarlarına karşılık verebilmektir. Sermayedarlara eğitim gibi bir alanının çok fazla kar getireceği ortadadır. Şirketler için fazlasıyla kar potansiyeli taşıyan eğitim alanının piyasalaşma sürecine daha uyumlu hale getirilmesi gerekmektedir. Bunun için başlatılan Bologna sürecinin en önemli ayaklarından birisi YÖK'ün reforme edilmesi adı altında sürdürülmektedir. Sermayedarlar için, bilimsel kaygıların tamamen bir kenara bırakıldığı, daha üniversite yıllarında öğrencilerin şirketler için ücretsiz ça-

lıştırıldığı, her şeyin paralı hale getirildiği bir üniversite ortamına ihtiyaç vardır. Bologna sürecinin bir parçası olarak YÖK'ün yeniden yapılandırılması bu ihtiyacın kapatılması için ortaya çıkmış bir projedir.

YÖK sermayedarlar için yapılandırılırken, bize düşen daha boyutlu geleceksizlik olacaktır. Eğitim görmek artık sadece zenginin çocuğu olanın işidir. Mezun olduktan sonra güvenceli bir iş bulmaksa sadece bir hayalden ibarettir.

Kürt halk gençliği açısından geleceğimize yönelik saldırılara bir de ulusal kimliğimize yönelik saldırılar eklenmektedir. YÖK yeniden yapılandırılırken, anadilde eğitim görme hakkımıza dair en ufak bir mesafe kat edilmemiştir. Kürdoloji Enstitüsü gibi kandırmacalara ise karnımız toktur. İlerleme kat etmek bir yana Kürt ulusunun demokratik hak taleplerine, bunların önemli bir parçası olan anadil talebine egemenler daha fazla saldırmakta, anadilini talep ettiği için evi basılıp, tutuklanan, soruşturmalarla okuldan uzaklaştırılan Kürt gençlerine her gün yenileri eklenmektedir.

Anadilinde eğitim göremeyen, üniversite eğitiminden parası olmadığı için mahrum bırakılan, güvenceli iş bulması neredeyse mümkün olmayan bir gencin kuşkusuz geleceği yoktur. O zaman şu sonuca varmak mümkündür bu sistem bize yaşayacak bir gelecek bırakmamıştır ve bu düzene başkaldırmaktan başka çaremiz yoktur. Bu başkaldırının önemli bir ayağı olarak YÖK'e ve YÖK'ün yeniden yapılandırılması sürecine karşı çıkmamız, özerk, demokratik üniversite isteğimizi bir kez daha haykırmamız gerekmektedir.

Bologna sürecinden çıkılsın!

Parasız eğitim istiyoruz!

Mesleki hak gaspları son bulsun!

YÖK kaldırılın, özerk demokratik üniversite istiyoruz!

Anadilde eğitim hakkımız önündeki engeller kaldırılın!

Geleceğimiz ve özgürlüğümüz için 6 Kasım'da alanlara!

FORUM

YÖK'Ü REFORME ETME: HARÇLARA ZAM BASKI-SORUŞTURMA-DAHA FAZLA SÖMÜRÜ

Yeni dönemin başlamasıyla beraber üniversitelerin gündeminde önemli yer tutan meseleler de birer birer gündeme gelmeye başladı. 12 Eylül AFC'siyle üniversite gençliğine dayatılan, kuruluşundan bu yana faşist baskı ve gerici bir eğitim sistemi oluşturmak adına hiçbir adımdan sakınmayan YÖK'de 6 Kasım yaklaşırken yeni hamleleriyle gündeme gelmeye başladı. Harç zamları, katsayı uygulamasında değişiklik... Bu kadar teşhir olmuş, sürekli olarak gündemde olan, tartışılan eleştirilen bir kurum olarak YÖK'ün, her ne kadar egemenler tarafından değiştireceğimiz naraları atılsa da; süreç bize değişmediğini, değişmeyeceğini bir kez daha gösterdi. YÖK ve uygulayıcıları kuruluşundan bu yana sisteme sadık bir uşak olma görevini layıkıyla yerine getirdi. YÖK her dönemde açıktan veya gizliden yapılan harç zamlarıyla, soruşturmalarla, okuldan atmalarla, emperyalist projelerle eğitim alanını piyasanın ihtiyaçlarına göre şekillendirmedeki hassasiyetiyle

egemenlerin beklentilerine en iyi şekilde yanıt olmuş ve olmaya devam edecektir.

KATSAYI KALKIYORMUŞ!

YÖK başkanı Yusuf Ziya Özcan: 'Amacımız fırsat eşitliği sağlayarak haksızlığı ortadan kaldırmak. Eğitimde antidemokratik izler siliniyor, geç kalmış bir uygulama. Katsayının kaldırılmasının imam hatiplerle bir ilgisi yok. Eşitlikçi, adil bir düzenleme yapılıyor. Buna siyasilere olumlu bakacağını zannediyorum' diyerek uygulamayı açıkladı.

13 yıl önce üniversitelere giriş için getirilen katsayı uygulaması, tamamen kaldırılıyormuş. Yani 2012'den itibaren üniversiteye giriş sınavlarında imam hatip ve meslek liselerinde okuyan öğrenciler ile genel liselerdeki öğrenciler aynı koşullarda yarışacak. Baktığımda iyi bir uygulama, liselilerin lehine bir uygulama gibi görünüyor. Ancak

ne kadar kafamızı karıştırırsa da durum görüldüğü kadar iyi değil. Bu durumu egemenlerin kadrolaşma sorunu temelinde ele almak gerekmektedir. Katsayı uygulaması YÖK başkanının dediği gibi salt imam hatiplerin önünü açmak için değil, bu uygulamanın esas amacı AKP'nin politikaları YÖK'ün daha rahat hayata geçirmesini sağlamaktır.

Uygulamanın kaldırılması genel liselerden sınava giren öğrencilerin elenme oranını artırıyor. Katsayı uygulamasının kaldırılması aynı zamanda öğrencileri daha fazla meslek liselerine yönlendirmektedir. Bu durumda öğrenciler ek puanla yerleştikleri bölümlerini bitirdikten sonra sisteme ucuz iş gücü olacaklardır. Zaten öğrencilik süreçlerinde staj adı altında yoğun bir sömürüye maruz kalan öğrencilerin daha fazla sömürülmesinin önü açılacak. Yani durum detaylı incelendiğinde çizilen tablo kadar iyi görünmüyor.

HARÇLARA ZAM YAPILMAYACAK(!)

Yaz sürecinde harçlara zam yapılmayacağı açıklanmasından sonra kayıt döneminde ortaya çıkan öğrenci katkı payları ve öğrenim ücretleri maddesinde değişiklik ile gizli bir şekilde hayata geçirilmek istenen iki kereden fazla alınan derslere zamlı harç bedeli uygulaması süreç açısından önemli bir gelişmeydi. Bu uygulamaya göre bir dersi üçüncü kez alan öğrenci kredi başına ödediği paranın yüzde 50, dördüncü kez alan yüzde 100, beş ve daha fazla alanlar ise yüzde 300 zamlı ödeyecek. Egemenlerin ve onun temsilcisi kurum ve kişilerin(YÖK, Yusuf Ziya Özcan) samimiyetsizliğini bir kez daha açık bir biçimde görmüş olduk. Ancak kısa sürede kitleden gelen tepkilerden dolayı YÖK başkanı bu uygulamayı geri çektiklerini açıkladı. Öğrencilerin bu duruma kayıtsız kalmaması, kısa sürede eylemliliklerde bulunulması YÖK'e geri adım attırıştır. Tıpkı 2009'da harçlara yapılan yüzde 500'lük zam sürecinde olduğu gibi yapılan eylem ve etkinlikler geri adım atılmasını sağlamıştır. Ancak halihazırda fazla harç ödeyen öğrencilerin paraları hala geri ödenmemiştir.

Yaz süreci de anayasa değişikliğiyle tartışılan YÖK'ün yeni hamleleri gösterdi ki YÖK böylesi bir sistemde değişemez. Anayasa değişikliği paketinde faşist özünden hiçbir şey eksiltmeden yeni kılıflar uydurularak piyasaya sürülen taslakta bizleri de unutmayan "ustamız" diyor ki: "Biz YÖK'ü kaldıracağız demiyoruz. Muhalefetle anlaşabilirsek YÖK'ün reforme edilmesinin gereğini ortaya koyacağız. Oturalım anlaşalım YÖK'ü reforme edelim. Üniversitelerin bu konudaki sıkıntılarını da biliyoruz. Ama YÖK'ü tamamen kaldırdığımız zaman üniversitelerin kontrol dışında olması da ayrı bir sıkıntıyı başlatır. Onun için sadece denetleyen düzenleyen bir kurum olarak YÖK kal-

malı, üniversiteler kendi yönetimlerine sahip olmalıdır. Bunu da başaracağız. "

12 Eylül askeri faşist cuntasıyla üniversite gençliğini baskı ve denetim altında tutabilmek amacıyla kurulan bir kurumdur. Egemenlerin sözcülerinin YÖK'ü reforme etmeden kastettiklerinin yükseköğretim alanını daha fazla piyasanın ihtiyaçlarına göre şekillendirmek, daha fazla baskı ve saldırı mekanizması haline getirmek olduğunu çok net bir biçimde görmek gerekir. YÖK'ü reforme etme girişimini çarpıklıklarla dolu eğitim sistemini iyileştirme ya da öğrencilere daha demokratik bir ortam sunma amacıyla bir ilgisi olmadığı ayan beyan ortadadır. Üniversitelerimiz ve bu anlamda YÖK bizim için değil eğitimi ağır sulandırıcı bir sektör olarak gören sermayedarlar için reforme edilecektir. Üniversitelerin daha fazla kar merkezi haline gelmesi önündeki engellerin kaldırılması bu süreç açısından planlanmaktadır. Egemenlerin "özerk üniversite" dediği Bologna Süreci'nin bir parçasıdır ve "özerk üniversite" denilerek okullarımız şirketlerin daha rahat cirit attığı yerler olacaktır. En temel insani haklarımızdan olan eğitim hakkımız özerklik gibi demokrasi gibi süslü söylemlerin ardında elimizden alınmaktadır.

Bütün bu tabloya eninde sonunda karşı çıkacağımızı öngören ve bizim gücümüzden korkan egemenler en büyük engel olarak gördükleri bizlere karşı da önlemlerini çoktan almaya başlamışlardır. Üniversitelerimiz piyasanın insafına sunuldukça kampüslerde polis baskısının, kameraların, ÖGB uygulamasının, soruşturmaların vs. artması tesadüf değildir. Hükümet YÖK'ü kaldıracağı yalanını ortaya attıkça, üniversitelerde demokrasiden bahsedildikçe her geçen gün kampüsler yarı açık ceza evlerine çevrilmiştir. Yeni dönemde bizi daha fazla baskı, soruşturma vb nin beklediği tüm bu tablonun ışığında açığa çıkmaktadır. Özcesi YÖK'ü reforme etme adı altında yeni dönemde de çeşitli uygulamalarla daha fazla sömürülmemizin önü açılmak istenmektedir.

6 Kasım yaklaşırken süreci doğru kavramak; doğru müdahale etmemiz açısından oldukça önemlidir. Sistemli ve bütünlüklü bir biçimde sunulan saldırılara karşı bizim de sistemli bir mücadele hattı örmemiz gerekmektedir. Harç zamları süreçlerinde gösterdiğimiz refleksleri 6 Kasım YÖK'ün kuruluş yıldönümünde yapacağımız eylemliliklerle taçlandırmalıyız. Çünkü yapılan faşist ve gerici uygulamalar 12 Eylül AFC'sinin kalıntılarıdır. YÖK'le hiçbir sistem partisi hesaplaşamaz ve onu değiştiremez. Ancak bizim örgütlü gücümüz karşısında güçsüzleşirler ve gergi adım atarlar. Bu durumda bize düşen harç zamları sürecinde ki hareketliliği yükselterek 6 Kasım'a taşımak olacaktır.

Mezopotamya Sosyal Forumu' nda

“Geleceksiz- leştirme ve Yozlaştırma Politikaları” Paneli

Proje olmaktan çoktan çıkan ve artık göz önünde tutmamayı imkânsızlaştıracak bir boyuta ulaşan Bologna Süreci, yetkin mühendislikten, ücretli avukatlığa, sözleşmeli öğretmenliğe ve daha birçok konu başlığı altında şekillenen yapısıyla gittikçe azgınlaşan bir şekilde ilerlemektedir.

Mezopotamya Sosyal Forumu' nda dördüncü gün gençlik çadırının son konu başlığı 'Geleceksizleştirme ve Yozlaştırma' ydı. DGH, Liseli Anarşist Faaliyet, Emek Gençliği, Ankara Umut Kültür Derneği'nin ve Yeni Demokrat Gençlik'in konuşmacı olduğu bir panel gerçekleştirildi.

DGH'nin 'yeni demokrasi kuvvetlerinin' Dersim' de yaptığı yozlaştırma kampanyasını anlattığı, Ankara Umut Kültür Derneği'nin Hüseyingazi mahallesindeki geleceksizleştirme ve yozlaştırmaya karşı yaptığı çalışmalarını anlattığı panelde Emek Gençliği de geleceksizleştirme saldırıları kapsamında cemaatleşmeye dikkat çekti. Liseli Anarşist Faaliyet de YGS şifresi ile açığa çıkanlara bir kez daha vurgu yapmış oldu.

Tartışmaların hemen hemen hiç olmadığı panel maalesef esasta, konuşmacıların genelinin geleceksizleştirmeyi, yozlaştırmayı ele aldığı temel itibarıyla, halk gençliğinin maruz kaldığı saldırıların geleceksizleştirme üzerinden yükselmesine karşılık gelecek bir nitelikte değildi. Kuşkusuz dostlarımızın çeşitli bölgelerde lokal düzeyde yaptığı çalışmalar oldukça yararlı olmuştur ve

elbette buna benzer çalışmaların büyütülmesi gerekmektedir. Ancak ne var ki konu geleceksizleştirme ve yozlaştırma olunca, bir tartışma konusu olunca yapılan çalışmaları, kampanyaları sunumun bütününe hâkim kılmanın ya da sunumu sadece bunun üzerinden şekillendirmenin panelde oluşan olumsuz tablodan ziyade dostlarımızın meseleye böylesi bir pencereden bakıyor olmasının yarattığı/yaratacağı kısır politika egemenlerin halk gençliğinin geleceği üzerinde oynadığı kirliliği bozacak güce erişemeyecektir. Geleceksizleştirme saldırılarının öğrenci gençlik cephesinde yükselen pratikleri Bologna Süreci çatısı altında ilerlerken, Bologna Süreci'ne bir cümleyle de olsa(!) değinmemek, dediğimiz gibi panelde oluşan kısır görüntüyü bir kenara bırakırsak, politik olarak gündeme almamak geleceksizleştirme saldırılarına yönelik yapılan çalışmalarda meselenin esasına değinmemek olacaktır ki bu da esaslı bir karşı koyuşa yetmeyecektir. Yine konu, elbette, sadece konuşmacılar üzerinden tartıştığımız bir şey değildir. Gençlik hareketleri geneline hâkim olan politik atmosfer açısından da aynı şey geçerlidir.

2001 yılından beri içerisine dâhil olduğumuz Bologna Sü-

reci eğitimin giderek pahalılaşması ve her geçen gün biraz daha emperyalist efendilerin hâkimiyetine geçmesi demektir. AB ülkeleri öncülüğünde, 1999'da hayata geçirilmeye başlanmasıyla beraber esas amaç AB ülkelerinde eğitimde bir ortaklık sağlamak olduğu kadar, başta Türkiye gibi ülkeler olmak üzere eğitimde esaslı olarak da yükseköğretimde neo-liberal politikalarla sermayenin ihtiyaçlarına cevap oluşturmaktır.

Proje olmaktan çoktan çıkan ve artık göz önünde tutmamayı imkânsızlaştıracak bir boyuta ulaşan Bologna Süreci, yetkin mühendislikten, ücretli avukatlığa, sözleşmeli öğretmenliğe ve daha birçok konu başlığı altında şekillenen yapısıyla gittikçe azgınlaşan bir şekilde ilerlemektedir.

Egemenlerin Bologna Süreci'ni "istihdam edilebilirlik" üzerinden tartıştığı ve "yaşam boyu eğitim"le üniversiteli gençliğin sermayeyle olan ilişkisini daha uzun vadeli hesaplara hayat vermek amacıyla geliştirmesinin, sınıfsal bariyerleri giderek güçlendirilme hedefiyle halk gençliğinin okuma 'şans'ını da elinden almasının; yoğunlaştırılmış, geliştirilmiş bir süreç olarak soframıza sunmasından bahsetmekteyiz. Liseden üniversiteye, üniversiteden oldukça çeşitli kurslara kadar bitmek tükenmek bilmeyen 'eğitim hayatı' üzerinden kârlarına kâr katmak amacıyla hayata geçirilen politikaların eğitimde demokratik, bilimsel hiçbir alan bırakmaması sürecin ciddiyetini daha net ortaya dökmektedir.

Bologna Süreci ile beraber iyiden iyiye derinleşen bir diğer mesele de üniversiteler, liseler arasındaki niteliksel uçurumlardır. A ve B tipi okullar arasındaki fark artık birbiriyle kıyaslanamayacak derecededir. Her ile bir üniversite yaptık, diyerek göğsünü kabartan ege-

menler Siirt'teki bir üniversiteyle İstanbul'daki bir üniversiteyi aynı kefeye koyarak kendi reklamlarını yapmaktalar.

Geleceksizleştirme politikaları kapsamında egemenlerin başta Kürt gençliğinin anadilde eğitim hakkının gasp ederek hayat verdiği faşist politikaları da bir süredir yeni bir boyuta evrilmiştir. Bu nedenle geleceksizleştirme politikalarına değinirken, saldırıların aldığı boyut ve buna karşı gösterilen güç itibarıyla, Kürt gençliğinin ulusal kimliğinden kaynaklı maruz bırakıldığı saldırı silsilesi de ayrı bir 'değiniyi' hak etmektedir. Anadilde eğitim hakkının gaspı Kürt gençliği içerisindeki öğrenci kesimin üzerinde şekillenen geleceksizleştirmenin ana temasını oluşturduğunu söyleyebiliriz. Dilini bile konuşmadığın bir eğitim sisteminde mesleki bir eğitimi tamamlayabilmek her geçen gün zorlaştırılmakta, Kürt gençliğinin akademik, demokratik haklarının önüne engeller konmaktadır.

Anadilde eğitim kapsamında TZP-Kürdi'nin okulların ilk haftasını boykot eden eylemleri önemli bir çalışmadır. Ancak ne var ki bunun çalışmasının yaygınlaştırılması, politik açıdan düşünüldüğünde bu hak gaspının içinin geleceksizleştirme olarak doldurulmaması, yeterli önemin verilmemesi ve kapsamlı bir kafa yoruşun gerçekleştirilmemesi yapılan çalışmaların verimini ister istemez düşürmektedir. Ve elbette anadilde eğitim hakkının gaspı geleceksizleştirme başlığı altında ele alınmalıdır.

Sonuç olarak...

Yukarda kısaca değindiğimiz Bologna Süreci bütün üniversitelerde bu ete kemiğe büründürmek için AB'den de birçok akademisyenin, üniversiteye dair planları olan sermaye sahiplerinin katıldığı geniş tanıtım toplantıları, etkinlik vs. düzenlenmeye devam ediyor.

Egemenlerin ihtiyaçlarının yeteri kadar karşılanmaması üzerine Bologna Süreci 2020 yılına uzatılmıştır. Bu demek oluyor ki Bologna Sürecine uyum noktasında en iyi seçilen ülke olan Türkiye'de bile yeni saldırılar, projeler bizi bekliyor. Bu sürece kadar paneldeki ilgisizliğin de kanıtı olarak Bologna Süreci'ne karşı yeterli bir karşı koyuş sağlanamamıştır. Kuşkusuz yapılan çalışmalar lokal düzeyde etkiler yaratmıştır. Ancak kapsamlı bir karşı koyuşu yaratabilmek için devrimci, demokrat, yurtsever çevrelerin tamamının meseleyi gündemine alması gerekmektedir. Kimin için diyorsak diyelim tek başına yeterli bir karşı koyuş sağlanamayacaktır.

GENÇ KADIN

Yeni Demokrat Gençlik

Genç Kadın Buluşması'na
Giderken...

(Seyir hali...)

Üzerimize basa basa yükselen “uygarlıkların”, sömürüyle, baskıyla, zulümle geçen binyılların ardından bir yol kavşağında duruyoruz. Kan lekeli takvim yapraklarından geçerek geldik buraya. Zaman yıpratmış ve güçlendirmiş. Ve biçimlendirmiş!

Sınıflı toplumların sömürü düzeni ilkin kadını yendi. İlk köle oydu. İnsan soyunun yarattığı her toplum kendi ihtiyaçlarını karşılayacak biçimde yeniden çizdi rolünü/kimliğini. Kadını üretim sürecinden kopardı, ocağın başına zincirledi ve ondan ileride emeği sömürülecek, sistemin çürüten damarlarına kan pompalayacak oğullar ve (mümkünse daha az sayıda) kızlar doğururken bir yandan da sistemin bekasını garantileyecek aileyi güçlendirmesini ve kendini tümüyle “görevlerine” adanmasını istedi.

Böylece sistemi yeniden üretmeye zorlanan kadın iç içe geçen çemberlerin, sarmalların arasına kısırıldı.

Nefes aldı/ verdi, çocuklar doğurdu; hakarete, tacize, tecavüze uğradı; savaşların ganimeti oldu, daha fazla sömürüldü. “Normal”di bu... Zira o zamanlar kadının insan olup olmadığı tartışılıyordu! Çetin tartışmaların(!) ardından insan olduğu nihayet anlaşılabilir; ancak bu dâhice(!) buluş, kadına yine sömürü getirebildi.

Artık birbiri ardına (belki de on yıllar içerisinde) hızlı açılıp kapanan çağlardan bahsediliyor. Uzay çağı, bilgi çağı, emperyalizmin en üst aşamasına ulaştığı “dizginsiz sömürü” çağı ya da bu vahşi sömürünün bağrında filizlenen yeşerecek olan “mücadeleler çağı”! Adına her ne dersiniz.

Peki, bu biz genç kadınlar için ne ifade ediyor?

Burjuva- feodal toplumsal yapının hüküm sürdüğü yarı sömürge (yani emperyalizme göbekten bağlı) ülkemizde biz kadınlar üç katlı sömürüye, sınıfsal ve ulusal sömürünün yanında bir de cinsel sömürüye, maruz kalıyoruz. Bu noktada sadece kadın kimliğimiz dahi başlı başına bir hedef haline geliyor egemen ideoloji cephesinden. Mesele geliyor, “Kadınsan, kadınlığını bileceksin!” (gerçi “kadın sözcüğünü kullanmaktan pek bir imtina ediyorlar – “bayansan!”) sözüne dayanıyor.

O halde bilmemiz gereken “kadınlığımız” tam olarak neye tekabül ediyor?

“Bir kere ‘neliğinin’ sınırları tarafımızdan çizilmiştir. Bu sınırlar içerisinde itaatkârlığınla, azminle, ‘erdeminle’ takdirimizi kazanacaksın ki seni evimizin en ‘itibarlı’ köşesinde pahalı bir sanat eseri gibi sergileyip, sana sahip olduğumuz için övünebilelim.

Güzelliğin ve zarafetinle gönlümüzü hoş et ki arabalarımızın dışında kıyaslayıp ‘prestijimizi’ arttırabileceğimiz bir konu olsun.

Evimizi çekip çevir, ocağımızı sıcak tut ki biz de emeğimizin son damlasına kadar bu sistemin devamlılığı için çalışabilelim.

Esas yerin ocağın başıdır; ama seni yedek ve ucuz iş gücü olarak elimizde tutma ve en sağlıksız koşullarda güvencesiz olarak çalıştırma hakkımızı da saklı tutuyoruz. İhtiyaç duyduğumuzda evinin dışında da sömürüleceksin. Buralarda baskı, taciz ve yıldırma politikalarımızın ifadesi olan ‘mobbing’ isimli dostumuzla karşılaşarsan şaşırılmazsın diye umuyoruz. Korkma aşları tamdır, sadece iliğini kemiğini sömürmemize yardım edecek kendisi.

Bu arada bedeninin aynı zamanda savaş alanımızdır. Bu alana saldırarak kendimizce ‘sana sahip olan’ erkeğin/ toplumun egemenlik alanlarını çığnemiş oluyoruz. Ayrıca bir ulusu asimile etmek istediğimizde, kültürleri yok etme ihtiyacı hissettiğimizde, mutlaka fark etmişsindir, ilk olarak sana yöneliyoruz. Toplumsal bilinci taşıyan en güçlü unsurun sen olduğunu biliyoruz ve bu hiç hoş değil!

Ve hemen belirtelim ki bütün bu tablonun içinde söz hakkın yok. İyiden iyiye çürümüş (biz onu böyle çürük çürük seviyoruz!) sistemimizde ‘ustabaşı’ olamazsın. Bununla birlikte karşı koyuş anlamına gelebilecek bir şey söylersen azgınca saldırırız. Yoldaşlarının gözü önünde tecavüz eder, zindanlarımızda işkenceyle katlederiz ya da tecrit altında damla damla tükenişini büyük bir tatminle seyrederez.

En çok senin öfkeni büyüttük. Senden korkuyoruz.”

Bu durumda egemenlerin ilan ettiği savaş çağrısı oldukça açık. Bu açık davete icap etmek borcumuzdur,

savaş ilanı kabulümüzdür. Açtıkları her cephede feodal ataerkil sistemi yerle bir etmek için tüm gücümüzle hazır bulunacağız. Çünkü bu çağ, sömürünün insanı yuttuğu çağ olarak adlandırılmayacak. Bu çağ, yeni demokrasi kültürü içerisinde yeni insanı, yeni kadını yaratmaya giriştiğimiz mücadele çağı olacak!

Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürü altında ezilerek geleceği çalınan biz genç kadınlar tam da egemenlerin istediği gibi bu sistemi yeniden üretenler olmayacağız.

- Beşiğimizin etrafına çöreklenen ve aldığımız her solukta içimize yerleşerek bizi mükemmel küçük köleler olarak yetiştiren,

- Elimize bez bir bebek tutuşturarak “annelik” saplantısıyla körpe zihinlerimizi felç eden,

- Asla erkeklerle eşit olamayacağımızı, aynı oyunları oynayamayacağımızı, yüksek sesle gülemeyeceğimizi, büyüklerin yanında konuşamayacağımızı... söyleyen sürekli bir şeylerden utanç duymamıza neden olan ve etrafımıza utanç duvarları ören,

- İlk aybaşı kanamasını gördüğümüz an hazır olup olmadığımız dahi sorgulanmaksızın her şeyiyle “kadın” kimliğini kuşanmamızı isteyen, yeni bir “yuva” kurmak için, evdeki “kaşık düşmanlığımıza” son vermek için çoğu zaman üzerimizde sadece korku ve tiksinti yaratan bir erkeğin pençesine iten,

- Evdeki tüm erkeklerin ardından olanak kaldıysa okula gönderen ancak istediği okullar yerine ailenin tercih ettiği okulla kayıt yaptıran, istediği mesleği seçmesine müsaade etmeyen,

- Okullarda cinsiyetçi eğitim politikalarıyla tekrar tekrar yenilgiye uğratmayı deneyen,

- Her dakika tacize, tecavüze, saldırıya maruz bırakan,

- Ailesiyle yaşamıyorsa, genç kadını, bir anda çevresindeki” herkesin namusu” kılan

- Cinsel yönelimimizi, cinsiyet kimliğimizi biyolojik cinsiyetimizle paralel düşünüp mutlaklaştıran, gerçeğimiz bu paralelliğin dışına taşıtığında şiddet kusan, katleden

- Bizi tamamen siyaset dışı alana iten, politik birer özne olduğumuz gerçeğine tahammülsüz

Burjuva feodal sistem yerle bir oluncaya kadar biz genç kadınlar üç katlı sömürü cenderesinden nihai olarak kurtulamayacağız. Ancak örgütlü ve birleşik bir mücadele hattı temelinde bir araya gelişimizle özgürleşeceğiz.

Bu bilinçle yola çıkan biz genç kadınlar Yeni Demokrat Gençlik Genç Kadın Buluşmalarının dördüncüsünü 28- 29 Ekim 2011 tarihinde Ankara’da gerçekleştiriyoruz.

Sen de gel, sesimiz büyüsün, gücümüz büyüsün...

YAŞASIN KADIN DAYANIŞMASI!

KAYITLAR BAŞLADI!

TUTUN ÖĞRENCİLERİ YA DEVRİMCİ OLACAK YA DA CEMAATÇİ!

T. Kürdistan'ı bölgesinde en çok tercih edilen üniversiteler arasında Tunceli Üniversitesi geliyor. Hemen hemen her bölgeden öğrencilerin tercihte bulunduğu bu üniversitede birçok devrimci gençlik örgütü faaliyet gösteriyor. Üniversitede ki her soruna birebir müdahil olan devrimciler, bugüne kadar öğrenci gençlik içerisinde hemen hemen her soruna karşı duyarlılık göstermiş ve duyarlılığını her seferinde eyleme dönüştürmüştür. Bu sene de üniversite kayıt işlemlerinin başlamasının hemen ardından, kayıt günleri boyunca öğrencilere yardımcı olmak ve bölgede yabancılık çekmemeleri için üniversite içerisinde standlar kurulmuştu.

Biz de YDG olarak kendi yayın organımızla ve kitaplarımızla öğrencileri karşıladık. Sıcak ilişkilerin yakalandığı ilk günleri bizlerde değerlendirerek öğrencilere kendi mücadelemizi anlatma fırsatı yakaladık. Oldukça ilgi gören standımızda, öğrencilerle Tunceli Üniversitesinde yaşadığımız sıkıntılara ilişkin sohbetler ettik. Tam da bu sohbet esnasında sadece devrimcilerin değil, gerici cemaat örgütlülüğünün de çalışma yaptığımıza şahit olduk. Bir kişinin kayıt yapılan binanın içerisine, masa açarak cemaat evlerine kayıt aldığını fark ettik. Geçen seneden beri devam eden barınma sorunu, öğrencileri ciddi anlamda mağdur ediyor. Birçok yeni bölümlerin açılmasına karşın yeterli sayıda yurtların yapılmaması başlı başına bir sorun olarak karşımızda duruyor.

Cemaat örgütleri ise bu can yakıcı sorunu kullanarak, öğrencileri kendi yurt şeklinde hazırladıkları evlere götürüp, orada öğrencilerin beyinlerini kokuşmuş bir bataklığa doğru yavaş yavaş sürüklüyorlardı. Biz bu olayı fark eder etmez, devrimci dostlarımızla müdahalede bulunduk.

Kayıt formlarını yırtarak, cemaatçileri üniversiteden kovduk. Devrimci müdahale gereği sadece uyarıda bulduğumuz cemaat örgütü üyesine bir daha üniversiteye adım atmamalarının gereğini anlattık ve bir daha ki sefere müdahalemizin sert olacağını söyledik.

Ertesi gün üniversiteye yine geldiklerini fark ettiğimizde, yanlarına giderek konuşmaya başladık. İlk başta inkârcı bir pozisyonda iken daha sonraları kendisinin ilgisinin olmadığını ve sadece o evlerin birinde kaldığını söyledi. Biz de derhal bu işleri organize eden birisini çağırmasını söyledik.

Daha sonra telefon ile birisini aradı ve gelmesini söyledi. Çağırdığı kişi gelinceye kadar yanımızda bekleteceğimizi söyledik. Bir süre sonra üniversiteye çevik kuvvet ve terörle mücadele ekipleri geldi. Polisler derhal üniversiteyi terk etmelerini söyledik. Polisler, burada bir tehdit vakasının olduğunu söylediler. Cemaatçi öyle bir şeyin olmadığını söylemesiyle (korkudan) üniversitenin kapısının önünde beklemeye başladılar. Daha sonra üniversite rektörü bizleri yanına çağırdı.

Müdahalemizin yanlış olduğunu, bizim stand açmamıza izin verdiğini, fakat bizim cemaatçilere izin vermediğimizden bahsetti. Yani resmen cemaatçileri korudu. Bizlerde böyle bir şeye asla izin vermeyeceğimizi ve kapıda ki polislerin derhal gönderilmesini, aksi takdirde burada bir basın açıklaması yapacağımızı söyledik.

Dersim'de halkın cemaat yapılanmaya karşı tepkisini bildiğinden söylediklerimizi yerine getirdi. Fakat terörle mücadele ekipleri her gün kayıt süresi boyunca üniversitenin önünü mesken eylemişlerdi.

DERSİM YDG

Denge
Ciwanê

FAŞİZME KARŞI DOĞRU DURUŞU SERGİLEMEK

Uluslararası hukuk normları, bu normların devletlerin kendi hukuk düzenleri için bağlayıcılığı, altları imza ile doldurulan türlü çeşit anlaşmalar, insan hakları, adil yarışma, işkence yasağı, hukuk devletleri... Son süreçte yaşananlar egemenler cephesinden oynanan tiyatro oyununun aciziyetini görmek açısından ziyadesiyle ipucu sunuyor. PKK lideri Abdullah Öcalan iki ayı aşkın süredir palazlandırılmış tecrit koşullarıyla tam bir izolasyona tabi tutuluyor!

Öncelikle görmek gerekir ki, Abdullah Öcalan şahsında sözü engellenmek, yaşam ile bağlantıları koparılmak istenen Kürt ulusunun yükselttiği haklı ve meşru mücadelenin ta kendisidir. ‘Yeni savaş’ döneminde başlatılan makyajsız faşizm salvaları çözüm ona sahip çıkılan burjuva-feodal ‘değerleri’ bile hiçe saymak noktasında gösterilen dirayet ile mayasının mevcut gereklerini tam nizam yerine getiriyor.

Türkiye Kürdistan’ı semalarında bombardıman uçakları kol gezip ölüm saçarken, gerillaya yönelik operasyonlar artarak sürdürülürken, tutuklama furyasıyla BDP üye ve yöneticilerin derdest edilmesiyle demokratik siyaset yapma hakları da gasp ediliyor. En son Siirt, Ankara ve Mersin’de onlarca BDP üye ve yöneticisinin tutuklanması durumun en açık göstergesidir.

Devletin pervasızca saldırganlığını arttırdığı bu süreç, aşına olduğumuz imha ve katliam politikalarıyla sürerken PKK ile MİT görüşmelerinin ses kayıtlarının basında yayınlanmasıyla gündem değişmiş, daha doğru bir ifadeyle egemenler cephesinden meseleye yaklaşımda taktiksel bir değişime geçilmiştir. Elbette ki değişimle kastımız devletin büyük bir sebat ile mevcut tuttuğu kırmızı hudutlarıyla sınırlıdır/ sınırlı olmak durumundadır. Faşist diktatörlüğün ulusal sorunun gerçek anlamda çözümünü noktasında alabileceği yol bir arpa boyundan öte geçememek yazgısıyla ölümüne nişanlıdır. Atılan adımlar bir zorundalık neticesi kıpırdanma durumunu ifade etmektedir. Yaratılan bu kıpırdanma durumu son süreçte gerilla eylemliklerinin artması, Kürt

halkının direniş mevzilerinin güçlendirilmesi, tasfiye saldırılarına karşı oluşan farkındalık, birlikte mücadele vurgularıyla atılan adımların sonucudur. Ancak muhakkak ki esasta belirleyicilik ‘teslimiyetin değil, direnişin safındayız’ belirlemesinin yapılması ve bu belirlemenin somutta ete kemiğe bürünmesidir.

Bu gelişmeler egemenler cephesinde ‘MGK’deki hesabın dağlara, şehirlere, sokaklara uymaması’ sonucunu yarattı. Bu sonuçla birlikte ise bir yandan askeri ve siyasi operasyonlar son hız sürerken bir yandan da ‘uçak açıklamaları’ ile devlet erkanı ‘yumuşama’ sinyalleri savurdu. Öncelikle Başbakan Erdoğan ‘operasyonların durması için silah bırakılması şarttır’ diyerek ‘artık sözün bittiği yerdeyiz’ yeminini bozmuş oldu. Hemen ardından ise Bülent Arınç ‘devletle PKK görüşmeleri olağandır ve sürmelidir’ diyerek 10 yıllık icraat döneminde hükümet için oynadığı ‘yumuşak karın, iyi polis’

rolünü yerine getirdi. Bu açıklamalar bir yandan egemenlerin köşeye sıkışmışlığını ifade etmekle birlikte bir yandan da bu açıklamaların yapıldığı süreçte artan gerilla eylemlerinin burjuva feodal basında çarşaf çarşaf anti propaganda malzemesine dönüştürülmesiyle PKK şahsında yükseltelen savaşın meşruluğunu yitirme çabasını göstermektedir. Liberal kaleşörler, 'ideolojik konumlanışlarına' tam isabet saplandığı üzere 'devlet yumuşuyor, PKK ona rağmen vuruyor, şiddetin dilini konuşuyor' çığırkanlığına soyunmakta bir an bile kaybetmeden harekete geçtiler. Ne hikmetse bu söylemlere rağmen sürdürülen hava hareketi, bu harekatta katledilen siviller, Türkiye Kürdistan'ında yapılan en ufak bir demokratik eyleme bile devletin azgın saldırısı, Türkiye'nin her yerinde KCK kapsamında genişletilerek sürdürülen operasyonlar, 17 Ekim'de yeniden meclisin gündemine gelmek için komisyondan geçen sınır ötesi hareket tezkeresi, iğrenç metotlarla yapılan gerilla katliamları pek gündeme taşınmıyor.

Ulusal hareket cephesinden ise öncelikle Karayılan'ın yaklaşan 1 Ekim dolayısıyla yaptığı 'meclise girmeye negatif yaklaşıyoruz' açıklaması ardından Ulusal Hareketin önemli isimlerinden Leyla Zana'nın 'BDP artık meclise dönmelidir' açıklamalarıyla sürecin ne yana evrileceğini görmek mümkündür. BDP, taleplerinde ısrarını sürdürerek meclise dönme kararı almıştır. Durumun kendisini egemenlerin 'tükürdüklerini yaladılar' söylemiyle ya da bu söyleme fayda sağlar biçiminde okumak büyük bir yanılğı doğuracaktır. Bir mücadele platformu olarak meclis, genel seçimler sürecinde yapılan belirlemenin sürmesi itibarıyla hala önemini korumaktadır. Belirleyici olan meşru mücadele çizgisine duyulan inanç ve bu anlamda gösterilen iradedir. Bir yandan meclise dönme tartışmaları sürerken bir yandan da yapılan operasyonlar ile demokratik siyaset yapma hakkının gasp edilmesine yönelik teşhirin gündeme getirilmesi, tek metot olarak mecliste siyaset yapmanın görülmediğinin pratikte gösterilmiş olması önemlidir. Özellikle 'barış kampanyasıyla' bir 'değişim sürecine' girip, açılımda sebat ve ısrarın dillendirilmesi noktasında güçlü bir barikat/mevzi rolü üstlenen ve 'liberalliğinden' sual olunmayan Radikal gazetesi cenahnın 'bile', PKK eylemlikleri üzerinden devrimci şiddet ve silahlı mücadele noktasında, aslında tam da 'açılanların' istediği üzere, bir sorgulamaya girip, şoven bir pencereden 'teşhir' çalışmasına yedeklenmesi durumu iyi okunmalıdır.

Elbetteki bu duruma dair farklı politik manevraların ser-

gilenmesi de muhtemeldi. Hali hazırda meclise gidilip yemin edilmesiyle sürecin kendisinin bambaşka bir kulvara evrildiğini söylemek de olanaksızdır. Mecliste sergilenecek pratikler ve bunun ötesinde yaratılan meşru mücadele arenasından yükselecek ses sürece esas rengini verecektir.

Bu süreçte devletin kırmızı çizgilerine karşı istem ve taleplerde ısrar egemenleri yıpratacak mücadeleyi ise haliyle ileriye taşıyacak bir yerde durmaktadır. Tabuların tartışmaya açılması ve bu durumun mücadele kanalıyla beslenmesi demokrasi kavgamız açısından büyük anlam ve önem teşkil edecektir. Şu bilinmektedir ki Ulusal Hareket ve bu minvalde BDP, genel seçimlerden sonraki süreci 'meclise girme yolları arayarak' geçirmemiştir. Aksine söylemlerin pratikte can bulması irade ve çabası son sürece rengini verendir. Bu sebeple dillendirilen tüm talepler tümünden bir devrimci, demokrat, yurtsever güçlerce sahiplenilmeli, talepler noktasında sistemin kırmızı çizgilerine karşı vazgeçmeme iradesi sergilenmesi anın en önemli ihtiyaçlarındandır. Bu durumda ise Abdullah Öcalan'a uygulanan tecrit içinde tecrit politikaları ayrı bir öneme sahip bulunmaktadır. Çünkü gerçekten de bu yöntem ile sesi kısılmak istenen bütünen faşizm karşısındaki mücadelenin kendisidir.

Uygulanması gereken yol ve yöntem açıktır. Kürt ulusunun siyasi iradesi saydığı Öcalan'a özgürlük bizim de ilk elden istemimiz olmalıdır. Egemenlerin ve bunun bir sonucu olarak halkımızın en büyük tabularından sayılan Abdullah Öcalan'ın durumu hem faşizmi köşeye sıkıştırmak noktasında bir araç kılınmalı hem de şovenizme karşı bir mücadele alanı haline getirebilmelidir. Öcalan şahsında vücut bulan faşist uygulamalar tümünden devletin muhalefete yaklaşımıyla aynı öze sahiptir. Ertelenemez görev bu durumun teşhiriyle tümünden halk kitlelerinin bu farkındalığa ulaşmasını sağlamak çabası olmalıdır.

Buradan doğru 9 Ekim'de DTK öncülüğünde Gemlik'te yapılmaya çalışılan 'tecritle hayır' mitingi büyük bir anlam ifade etmektedir. Nitekim bu eyleme egemenlerin azgınca saldırması, engelleme çabaları bu anlamı ortaya koymuştur. Savaş alanında birlikte karşı koyuşu örgütlemek için önümüzde yeni eylemlilik süreçleri durmaktadır. Öcalan'a özgürlük talebi şu süreçte faşizme karşı mücadele kararlılığının nişanelerinden birisi niteliğindedir. Faşizm nereden saldıracağını iyi biliyor ise, mesele bu saldırıya karşı doğru yerden, doğru zeminde ve doğru anlayışla karşı duruşu örgütlemekte düğümlenmektedir.

MSF'NİN ARDINDAN...

“Kapitalizme ve sömürüye karşı özgürlük kazanacak!” şiarıyla 21- 25 Eylül tarihleri arasında Amed’de örgütlenen Mezopotamya Sosyal Forumu (MSF) 4 günlük yoğun bir programın ardından sonlandırılmıştır. YDG olarak ilk kez katıldığımız MSF Avrupa Birliği gibi emperyalist kurumların sivil toplumculuk adı altında örgütlediği sosyal forumların tersine ezilenlerin bir mevsizi olarak ele alınmış ve bu ele alışa uygun sonuçlar açığa çıkarmıştır. Ele alınışı ve sonuçları itibariyle, çıkardığımız ders ve deneyimler ışığında MSF’yi bir kez daha değerlendirmek gerekmektedir.

Genel Hatlarıyla MSF

İlki 2009'da düzenlenen MSF'nin 2011 yılı için önemini artmış olduğu açıktır. Uzun bir süredir ezilenlerin hayatını kabusa çeviren neo-liberal politikalar egemenlerin içerisine girdiği krizi aşma çabalarıyla birlikte daha da derinleşmiştir. Bu derinleşmenin bir sonucu olarak Ortadoğu'da halk ayaklanmaları, dünyanın bir çok başka bölgesinde ise neo-liberal politikalara başkaldıran protestolar yaşanmıştır ve yaşanmaktadır.

Ülkemiz açısından ulusal sorunun geldiği boyut kavrayı daha da fazla kızıştırmaktadır. Sınıf mücadelesine şiddetli şekilde etki eder halde ilerleyen ezilen ulusun ve bu bağlamda Ulusal Hareket'in savaşımı süreci şekillendiren ana halkalardan olmaktadır. Kürt ulusunun direniş çizgisindeki ısrarı ve süreçten güçlenerek çıkmasıyla egemenlerin haksız savaş politikalarını tirmandırması ise sürece yeni bir boyut kazandırmıştır. Açılım adlı pembe rüyanın görece yumuşak üslubu terk edilmiş, kuşkusuz hiç sonlandırılmamış olan siyasi ve askeri operasyon silsilesi arttırılmıştır.

Böyle bir süreçte Ulusal Hareket'in çağrıcılığını yaptığı her eyleme, etkinliğe koşullarımız doğrultusunda katılımın zorunlu olduğu artık tarafımızdan da görülebilmektedir. Ezilen Kürt ulusunun taleplerinin, ortaya konulan savaşın sınıf mücadelesine olan etkileri bu derece ortaya çıkmışken sınıf mücadelesi veren, bu bağlamda ezilen ulusun taleplerini de sahiplenen bir hareketin ulusal savaşın bir parçası olan her şeye müdahale etme çabasında olması gerekmektedir. MSF de aynı zamanda bu kapsamda değerlendirilmesi gereken bir etkinliktir. Egemenlerin baskı politikalarını arttırdığı bir dönemde ulusal soruna, Ortadoğu'ya vs. dair bir çok konunun tartışıldığı böylesi bir ortamın yaratılması önemlidir.

Nitekim özellikle Mezopotamya'nın merkezinde olduğu coğrafyadaki sınıf mücadelelerinin kızıymış olması MSF'ye hemen her gündemde yansımıştır. Bunun sonucu olarak MSF'nin genelinde konu ne olursa olsun hakim olan vurgu özünde isyan ve savaş vurgusu olmuştur. Savaş vurgusunun hakim olmasında elbette MSF'nin Ulusal Hareket'in, çağrıcılığında gerçekleşmesinin de etkisi büyüktür. Ancak Türkiye'nin de içinde olduğu söz konusu coğrafyada yaşayan halkların bağrında taşıdığı devrimci dinamik MSF'deki tartışmalara rengini vermiştir.

Tahmin edildiği gibi MSF'deki panellerin özellikle ulusal sorun kapsamındaki başlıkları daha çok Ulusal Hareket'in gündemleri üzerinden şekillenmiştir. Ancak bu başlıklar tartışılırken bu konuda istekli olan her birey ya da örgütlenme kendisini ifade etme şansı bulabilmiştir. MSF gibi etkinliklere müdahil olmadan, daha fazla yo-

ğunlaşmadan bu darlaşmayı aşmanın mümkün olmadığı ise açıktır. Bir durumun dışında kalarak o durumu şekillendirme, müdahale etme şansımızın tamamen ortadan kalktığı görmezlikten gelinemeyecek kadar önemli bir gerçekliktir.

Nitekim tartışmalara politik olarak müdahale etmek açısından değil MSF'nin bir bütün geniş yığınlara seslenilmese de Kürt ulusunun içerisinde belli bir kesimle, aydınlarla, çeşitli devrimci, demokrat örgütlenmelerle ve Ortadoğu'dan gelen temsilciler başta olmak üzere yurt dışından gelen temsilcilerle Kürt sorunu farklı boyutlarla tartışılabilmiştir.

Tartışılan tek konu elbette Kürt ulusal sorunu olmamıştır. Ortadoğu'dan gelen konukların da katılımıyla Ortadoğu'ya, yaşanan halk ayaklanmalarına dair de bir çok panel gerçekleştirilmiştir. Gerek sosyo-ekonomik yapı

gerek kültürel özellikler, gerek de coğrafi açıdan Türkiye coğrafyası ile Ortadoğu'daki ülkeleri arasındaki yakınlık bilinmektedir. Nitekim egemenler de bu yakınlığı bildikleri için Türkiye'yi Ortadoğu ülkelerine "model ülke" olarak göstermektedir. Bu yakınlıktan kaynaklı Ortadoğu'da ayaklanmaların gerçekleştiği ülkelerin Türkiye'yi, Türkiye'deki her gelişmenin de illaki Ortadoğu'daki bir çok ülkeyi çeşitli düzeylerde de olsa etkileyeceği ortadadır. Kürt coğrafyasında ise bu çok daha bariz bir şekilde açığa çıkmaktadır. Dört ülkeye yayılmış olan Kürtler Ortadoğu coğrafyasının bir parçasıdır. Bu iç içe geçmişlik zorunlu olarak Ortadoğu'yu yoğun şekilde MSF'nin gündemine taşımıştır. MSF'ye Mısır'dan katılan bir işçi temsilcisinin de belirttiği gibi ayaklanmaların baş gösterdiği ülkelerde bir devrimci dinamizm birikmiştir, devrimci durum halihazırda daha iyi bir düzeyde hala devam etmektedir. Bu biriken devrimci dinamizmin ülkemizdeki dipten gelen dalgayı etkilemesi kaçınılmazdır ve bu yüzden Ortado-

ğu'nun MSF'nin başat gündemlerinden olması kaçınılmaz olmuştur.

Ne kadar bilgi sahibi olursak olalım bir süreci muhataplarından dinlemenin objektif bilgiye ulaşmak adına bize sağlayacağı yarar ortadadır. Bu çerçevede Ortadoğu ile ilgili tartışmaların Ortadoğu ülkelerinden gelen temsilcilerle birlikte yürütülmesi bu panellere katılanlar -bu açıdan bizler açısından - olumlu olmuştur. Ayaklanmaların yaşandığı ülkelerden bazılarından hiç temsilci gelmesi ya da yetersiz gelmiş olması ise bu olumluluğu zayıflatan bir etken olmuştur.

Gençlik Çadırı

Bizzat öznesi olarak katıldığımız MSF Gençlik Çadırı ise özel bazı değinileri hak etmektedir. Kuşkusuz MSF gibi bir çok başlığın tartışıldığı bir etkinlikte gençliğe dair ayrı bir çadırın oluşturulması ciddi bir olumluluktur. Yaşanan son gelişmeler ışığında ezilenler mücadelesinde gençliğin yeri ve önemi daha fazla açığa çıkmıştır. Bugün dünyanın birçok yerinde tarihte de defalarca kez yaşandığı gibi bir kıvılcım olma özelliği taşıyan gençliğe dair özgün tartışmaların MSF'de yürütülmüş olması önemlidir. Bu çerçevede son derece verimli tartışmaların yürütülebileceği bir çok başlık belirlenmiştir. Ancak genel bileşen tarafından bu öneme yakışan bir tablonun açığa çıkmadığını söylemekte yanlış olmayacaktır. Halk gençliğinin ileri kesimi olma iddiasında olan gençlik örgütlerinin politkaya ilgisi daha doğrusu ilgisizliği bir kez daha ortaya çıkmıştır. Panel başlıkları ışığında, güncel gelişmelere dair bir çok ön açıcı tartışmalar gerçekleştirme şansımız olamamıştır. Bu tablodan elbette her gençlik örgütü aynı düzeyde sorumlu değildir ancak hepimizin bu tablonun bir parçası olduğumuzu unutmak hatalı olacaktır. Politkaya ilgisizliğin ve en nihayetinde politikasızlığın bir parçası olarak egemenlere karşı geliştireceğimiz karşı koyuştan çok programatik görüşlerimiz öne çıkarılmıştır. Elbette her gençlik örgütünün başlıklara dair farklı fikirleri vardır ve bunların da dile getirilmesi yer yer gerekmektedir. Ancak MSF sürecine ortak olmak, ortak bir platformda ortak tartışmalar yürütmekle, kendimiz dışındaki gençlik örgütleriyle ideolojik hesaplaşmalara gitmek arasında bir tercih yapıp ikincisini seçmek; bir anlayışın yansımaları olarak çadırımızdaki tartışmaların düzeyini ciddi oranlarda etkilemiştir. Bu durumun hangi anlayışın ürünü olduğunu tespit etmek ise elbette zor değildir. Şovenizm zehrinin devrimci, demokrat safalara bulaşan kısımları MSF'yi ideolojik hesaplaşma ortamına dönüştüren anlayışın temelini oluşturmaktadır. Ulusal sorunlar ilgili kendi içerisindeki şovenizmle he-

saplaşöma konusunda geride kalmış bir anlayışın başka hesaplaşmaların peşine düşmesi de doğal bir durumdur.

Politik tıkanıklık yer yer ideolojik hesaplaşmaya gitmek olarak gösterirken yer yer de hiçbir şey söylememek olarak kendisini göstermiştir. Barış, kardeşlik vurguları yapmakla yetinmenin de Türkiye halk gençliğine ideolojik olarak doğru olup olmamasından bağımsız katacağı pek bir şey olamayacağı açıktır. Özellikle ulusal soruna dair gündemlerde sorunu da çözümünü de Ulusal Hareket'e havale etme anlayışının ürünü sık sık ortaya çıkabilmiştir.

Bu çerçevede "Türk solu" söylemini de kısaca değerlendirmek gerekmektedir. Kuşkusuz bu ifade de bir anlayışın ürünü olarak açığa çıkmaktadır ve bu yüzden değerlendirilmeyi hak etmektedir. Gençlik çadırında da çok sık dillendirilen "Türk solu" söyleminin çıkış nedenleri tarafımızdan anlaşılmaktadır. Elbette bu söylemin temelinde ulusal hareketin ideolojisi durmaktadır ancak meseleyi sadece bu çerçevede ele almak eskik bir yaklaşım açığa çıkartacaktır. Türkiye devrimci hareketinin ulusal soruna karşı duyarsızlığı, sosyal şovenizmden etkilenişi de bu söylemin çıkışının nedenlerindedir. Bir durumu anlamak bu durumu kabul edeceğimiz, bu durumu ortadan kaldırmaya çalışmayacağımız anlamına gelemez. "Türk solu" ifadesi kendi örgütümüz açısından kabul edebileceğimiz bir ifade değildir. Türkiyeli devrimcilerin bir örgütü olarak örgütümüz, tüm anti-faşist-anti emperyalist, anti-feodal gençlerin bu anlamda kürt halk gençliğinin örgütüdür.

MSF'deki YDG

Gençlik örgütleri içerisindeki genel zaafardan ve gençlik çadırında yürütülen tartışmaların düzeyinden kendimizi muaf tutmamız, kendi sorumluluklarımızı görmezlikten gelmemiz elbette mümkün değildir. Örgütümüz

gerek ülkemizin içerisinde geçtiği süreci gerek de kendi sürecini değerlendirerek MSF'ye katılmaya karar vermiştir. Dışında faaliyet yürüten yoldaşların Amed'in havasını bizzat solmasına da yol açan MSF YDG tarafından büyük bir ciddiyetle ele alınmıştır. MSF gibi bir etkinliğe giderken bu etkinlikten en etkili şekilde öğrenmek, özellikle gençlik çadırı bağlamındaki tartışmalara etkili şekilde müdahale etmek için ön hazırlık önemli bir noktada durmaktadır. Ön hazırlık açısından YDG dergimizi MSF'ye ve sürece yönelik hazırlanmış olmamız ön hazırlık anlamında olumlu olmuştur ama elbette yeterli değildir.

MSF boyunca planlı ve sistemli bir çalışma tarzının bir etkinlikten yararlanma düzeyimizi nasıl arttırdığı bizzat kendi pratiğimizde görülmüştür. Kurduğumuz komisyonlarımız (yayın ve kadın komisyonu) bu planlı çalışma tarzının en somut göstergeleri olmuşlardır. Bu sistemli çalışma tarzımıza uygun olmayan pratiğimiz ise yayın dağıtımlarımızda açığa çıkmıştır. MSF gibi politik ortamlar bir yana tamamen apolitikleşmiş bir ortamda bile yayının dağıtımını konusunda ısrarcı olmamız gerekmektedir. Bir görev karşısında, dışımızdaki unsurları bahane ederek pes etmek yerine, nasıl daha iyi şekilde görevin yerine getirilebileceğine odaklanmamız gerekmektedir. Kitle dergiyi almıyorsa kitleyi dergimizi almaya ikna etmemiz, kitle apolitikse kitleyi politikleştirmemiz gerekmektedir. Bu gereklilikler zaten devrimci olmanın gereğidir.

Bu noktada politikaya ilgi meselesinin altını kendimiz açısından da çizmemiz gerekecektir. Pratik koşturmamacanın daha fazla öne çıktığı etkinlikler elbette bize çok fazla şey öğretmektedir. Ancak MSF gibi pratik işlerden çok teorik, politik olarak öğrenme sürecinin öne çıktığı etkinliklere de pratik işlerin öne çıktığı etkinlikler kadar önem verilmesi gerekmektedir. Kendi politikalarımızı kolektif bir düşünüşle derinleştirebilmek ve bu derinleştirme üzerinden pratiklerimize yön vermek, pratiklerimizin darlaşmasını engellemek için çok yönlü bir öğrenmeye ve yorumlamaya ihtiyacımız vardır. Eksiklikleri olmakla beraber MSF gibi bir etkinlik bu ihtiyacın giderilmesinde ciddi faydalar sağlama potansiyeline sahiptir. Böylesi etkinliklere gösterdiğimiz ilginin düzeyi ile politikaya ilginin düzeyi paralellik arz etmektedir. Politikaya ilgi de elbette niteliğimizle ilgilidir.

Devrimci, demokrat bir çok gençlik örgütüne çeşitli biçimleriyle bulaşmış şovenizm zehrinden bahsetmiştik. Şovenizm meselesinde kendi örgütümüz adına, anlayış bazında çok ciddi mesafeler kat ettiğimiz ortadadır. Ancak

hali hazırda şovenizmin üzerimizde hala etkisini sürdürdüğü de bir gerçektir. T. Kürdistanı'nda, MSF gibi bir etkinlikte olmak, kürt halk gençliği ile yetersiz de olsa buluşabilmek kendimizle de hesaplaşmamıza vesile olmuştur. Zaten MSF'ye katılmadaki içe dönük temel amaçlarımızdan birisi de budur. Kürt ulusal sorununa egemen zihniyetin cephesinden bakmamak demek, ezilen ulusun cephesinden bakmak demektir. Ulusal savaşta ortada bir üçüncü cephe, bir üçüncü taraf yoktur, tarafsızlık diye bir olgu zaten hikayedendir. O halde devrimciliğin gereği ezilen ulusun, Kürdün hassasiyetiyle olayları, olguları değerlendirmektir. Türk hakim sınıfları ile, Kürt ulusu karşı karşıya geliyorsa Kürt ulusundan yana net bir şekilde tavır koymak, okun sivri ucunu egemen sınıflara batırmamız devrim ve demokrasi mücadelesine dair iddialarımızla ilgilidir. Yurtsever gençliğin birliktelik olgusunu savaşta birliktelik olarak ele alması da ne şaşırtıcıdır ne de olumsuzluktur. Büyük bedeller üzerinden, bu bedellere rağmen savaş düzeyini yükseltmiş bir hareketin birlikte savaşmayı, birlikte bedel ödemeyi, sadece panellerde değil serhıldanlarda da ortak bir mücadele örmeyi fazlasıyla önemsemesi anlaşılardır. Bize düşen bu önemsenen noktaya müdahale etmekten imtina etmemek, var olan olumlu pratiklerimiz süreklileştirmek ve geliştirmektir.

MSF'den Konferansa

MSF'ye dair yapacağımız değerlendirmenin son kısmında gençlik çadırında hepimizin ortak iradesiyle şekillenen sonuç bildirgemize değinmek gereklidir. Dört günlük tartışmaların sonucunda gençlik çadırı olarak ortaya çıkardığımız bildirgemizde süreci de karşılayan ortak taleplerimiz belirtilmiştir. Gençlik örgütlerinin ortaklaşmasının bir yansıması olan gençlik bildirgesi üzerinden, önümüzdeki yıl yapılması planlanan bir gençlik konferansının kararı alınmıştır. Türkiye gençlik hareketinin sorunlarının tartışılacağı böylesi bir platform gençlik örgütleri cephesinden doğru ele alınırsa ön açıcı bir sürecin başlangıcı olacaktır. Gençlik örgütlerinin Türk hakim sınıflarına karşı ortak bir mücadele zemini yaratması, süreci ezilenler adına geliştirici tarzda ilerletmesi için bu konferansa hak ettiği önem verilmelidir.

Tüm eksikliklerine karşın Amed'de olmanın, MSF'ye katılmanın bize kattıkları çok fazladır. Ulusal sorun nezdinde taraf olmak için MSF'de gösterdiğimiz olumlu pratiklerle, kürt halk gençliğinin bir parçası olarak sokaklara taşmamızın zamanı gelmiştir. Misyonomuza ve iddialarımıza uygun bir tavrın başka türlü olması mümkün değildir.

FİLİSTİN

KENDİ KADERİNİ

TAYİN ETMEK İÇİN

GEÇMİŞTEN BUGÜNE

NE YAPIYOR?

Amed'de gerçekleşen Mezopotamya Sosyal Forumu'nda Ortadoğudaki durumu ele alan bir çok panel gerçekleşti. Elbette Ortadoğu denince Filistin'in aklı gelmemesi ya da tartışmalara hakim olmaması gibi bir ihtimal yoktu. Filistin halkı 1948'den beri İsrail siyonizmiyle savaşıyor. 1948 yılından önce İngiliz mandasının kalkmasıyla birlikte emperyalistler bölgede daha farklı bir yola girmiştir. Yahudiler yavaş yavaş Filistin topraklarına yerleştirilmeye başlanmıştır. Bu şekilde aslında Yahudilere yaşayacak bir yer buldurmak gibi bir amaç olmadığını farkındayız elbette. Asıl amaç sivil bir işgal gerçekleştirmektir. Ortadoğu halklarını kontrol altına alma çalışmalarının bir aşamasıydı bu girişim.

1948 yılında bu sivil işgalin meyveleri toplanmaya başlandı. Tel – Aviv'de toplanan Yahudi Milli Konseyi

İsrail Devleti'nin kurulduğunu ilan etti ve böylece hem emperyalistler hem de en kârlı çıkacak olan İsrail amaçlarına ulaştı. Öncelikle bölgede Yahudilerin fazlalığı gerekçe gösterilerek Filistin Devleti bölündü ve 1948 Sınırı diye adlandırılan bir sınır çizildi. Bu sınırla aslında Filistin halkının topraklarına dahil olan bölgede Filistinliler azınlık konumunda sömürülmeye, toprakları işgal edilmiş bir ulus olmaya mahkum edildi. Kısacası 1948 yılında İsrail Devleti kurulmuş oldu. Bu kuruluşun ilanından birkaç saat sonra Arap Birliği İsrail'e savaş açtı. (Bu birliğin içinde Mısır, Irak, Ürdün, Suriye yer alıyor.) İsrail'in planlı savunmasıyla bu savaşta Arap Birliği yenildi. Bu yenilgiyle Yahudiler Filistin'de edindiği %56 lık payı %78'e çıkardı.

Bu topraklarda yaşayan bir çok Filistinli yaşadığı top-

raklardan gitmeye zorlandı. Kendi topraklarından çıkarak başka yerlere yerleşen Filistinlilerle birlikte, bu gün de sıklıkla koruyan Filistinli mülteciler sorunu ortaya çıktı.

1949 yılında da BM tarafından İsrail Devleti Filistin topraklarında tanındı. 1948'den sonra bu tartışmalar ve Filistin halkının ortaya koyduğu direnişler devam etti. Bir çok örgütlenme oluştu ve silahlı mücadelede Filistinli direnişçiler hızla ilerledi. Ancak asıl olarak Filistin halkının direnişinin örgütlü, düzenli, silahlı bir boyut kazanması İsrail'in 1967 İsrail Arap Savaşları üzerinden Filistin'i tamamen işgal etmesiyle başladı. Bu dönemde çeşitli örgütlenmeler açığa çıktı. Bunlardan biri de aslen Mısır'da kurulan, 1948'den sonra Yahudi çetelerine karşı başlayan direnişlere katılmak ve gerilla mücadelesinde yer almak

1949 yılında da BM tarafından İsrail Devleti Filistin topraklarında tanındı. 1948'den sonra bu tartışmalar ve Filistin halkının ortaya koyduğu direnişler devam etti. Bir çok örgütlenme oluştu ve silahlı mücadelede Filistinli direnişçiler hızla ilerledi. Ancak asıl olarak Filistin halkının direnişinin örgütlü, düzenli, silahlı bir boyut kazanması İsrail'in 1967 İsrail Arap Savaşları üzerinden Filistin'i tamamen işgal etmesiyle başladı.

üzere Mısır'daki militanlarını Arap-İsrail Savaşlarına gönderen Müslüman Kardeşlerdir. Bu örgütlenme 1967 sürecinden sonra şekillenen Hamas örgütününün temellerini oluşturan örgüttür.

HAMAS :

Marksist bir çizgiden uzak olması, aynı zaman da 1948'den 1967'ye ulaşan süreçte Ortadoğuda hakim olan anlayışın sol olması nedeniyle İslami fikirlere sahip Hamas örgütünün başlangıcını oluşturan örgütlülük kendine çok yer bulmadı. Fakat 1967 yılında İsrail'in Filistin topraklarını tamamen işgal etmesiyle Filistin direnişi yeni bir boyuta taşındı. Filistin direnişi Arap milliyetinin mücadelesinde genel bir rol üstlendi. Bu durumdan yararlanan Hamas örgütü de Müslümanlık üzerine propagandalara başladı. İsrail Siyonizmine karşı gerçekleştirecek olan direnişte müslüman olma kimliğiyle savaşılması gerektiğini cihat anlayışının benimsenmesi gerektiğini söylüyordu. Bu fikri benimsetmek için de Gazze'de kurulan üniversite merkezli olmak üzere bu fikri yayabilecek bir propaganda faaliyeti yürüttü. Hamas'ın Filistin'de bir çok taraftar kazanmasında yürüttüğü dini pro-

pagandanın yanı sıra bilhassa Gazze şehrinde sağlık, eğitim, sosyal hizmetler gibi alanlarda yürüttüğü bir çok faaliyetin etkisi oldukça fazladır.

EL- FETİH :

1959 yılında tam kuruluşunu gerçekleştiren örgüt 1955'de İsrail'in Gazze saldırısından sonra silahlı mücadeledenin tek kurtuluş yolu olduğuna inanan Ararat ve arkadaşları tarafından kuruldu. El-Fetih'i 1948'den sonra

kurulan direniş örgütlerinden ayıran en büyük özelliği Filistin direnişini "Araplaşmaktan Filistinlileşmeye" taşımayı amaçlamasıydı. El-Fetih en çok Karameh direnişiyle öne çıktı. Ve bu direnişte İsrail hiç beklemediği büyük bir karşı duruşla karşılaştı. Küçük bir gerilla grubunun gerçekleştirdiği bu direnişle El-Fetih örgütü Filistin halkı arasında umut kaynağı olarak görülmeye başladı. Gene El-Fetih örgütünden ayrılan **Karayel** adlı bir grup olimpiyatlarda 11 İsraili sporcuyla öldürerek kendilerini duyurdu.

FKÖ:

Filistin Kurtuluş Örgütü de yine aynı sürece tekabül eder. 1964'de kuruldu, diğer örgütlerden farklı olarak Filistin halkı tarafından değil de daha çok Arap ülkelerinin desteğiyle kuruldu. FKÖ Filistin halkının siyasal alandaki temsilcisi misyonunu yüklenerek bir çok Filistinli örgütde kapsar bir yerde durmaya başladı ve şu anda da

hala bu misyonu sürdürmektedir. Aynı zamanda FKÖ'nün silahlı kanadı da kurulmuştur; **Filistin Kurtuluş Ordusu**. FKÖ aynı zamanda BM tarafından da Filistin halkının resmi temsilcisi olarak tanınmaktadır. 1969 yılında FKÖ'nün yürütme kurul başkanlığına El-Fetih kurucusu **Arafat** getirilmiştir. Arafat yönetimi de çalışmaların daha çok diplomasi boyutuna ağırlık vermiştir. FKÖ'nün temsilcisi Arafat "terörü" kınadığını söyleyen açıklamalar yaparak Filistin direnişinin silahlı mücadele boyutunu "terör" olarak nitelendirmiştir. FKÖ son süreçte **siyasal temsilci** misyonu olmayı üstlenmektedir.

FHKC:

FHKC denince akla gelen ilk farklılık Marksist-Leninst çizgiyi vurgulamasıdır. Fakat FHKC zaman zaman bu çizgisini yitirmiş, hatta programından çıkarmış yeniden dahil etmiştir. Filistin'in çalkantılı süreçlerinden etkilenmiştir. Silahlı propaganda eylemleriyle ismini duyurmuş bir örgütlülüktür.

Filistin'de varolan örgütler bunlarla sınırlı değil elbette. Filistinli mültecilerin kurduğu ya da İsraili direnişçilerden oluşan (Abna-El Balad) örgütlenmeler de vardır.

Filistin halkı ve Filistinli direniş örgütleri içerisindeki net tartışmaları bir çok platformda görmek mümkün. Filistinliler şu an daha çok iki durum üzerinden tartışıyor. Filistinlilerin bir kısmı 1948'den önce olduğu gibi Filistin topraklarının tamamında İsrail Devleti'nin oratadan kalkmasını istiyor. Ancak bu şekilde Filistinli mültecilerin kendi topraklarına dönmesinin sağlanacağını, İsrail'in işkence ve zulmünün son bulacağını, Filistinlilerin kendi topraklarında ezilen bir halk olmaktan kurtulacağını düşünüyorlar. Diğer bir kısım "barışın" gelmesini daha çabuklaştırmak için 1967'deki durumu istiyorlar. Bundan kasıt ise Filistin'in bir devlet olarak BM'ce tanınması, İsrail ve Filistin halklarının, 1948'den önce Filistin'e ait olan topraklarda beraberce yaşamalarıdır. 1948 sınırını kabul edenlerin buna karşı çıktıkları nokta ise İsrail'in sınırlarına dahil olacak olan Filistinlilerin ve oralardan göç etmiş olan Filistinli mültecilerin durumunun ne olacağıdır. Şu an Filistin halkının resmi temsilcisi olarak kabul edilen FKÖ de 1967 sınırı taraftarıdır. Mezopotamya Sosyal Forumu'na katılan FKÖ temsilcisinin konuşmasından anlamış olduğumuz kadarıyla, FKÖ 1967 sınırını bir geçiş aşaması, bir durak olarak görmektedir. Bu hakkı elde ettikten sonra zaten hakları olan daha ileri konularda da direneceklerini fakat bunun bir aşama olduğunu söylemişlerdir.

Filistin sorununun siyasi boyutlarının yanında insani ekonomik de birçok boyutu vardır. İnsani boyutunu anla-

mak için resimlere bakmak bile yetiyor; çok şey okumaya gerek yok. Filistin'deki gözler önünde yaşanan işkenceyi, katliamı görmemek de mümkün değil. Filistin halkının bazılarının 1967 sınırını kabullenmesi ve barışın gelişini acil görmesinin bir sebebi de Filistin'deki İsrail işgalinin insani zedelenmelerinin bir nebze azalması umudu. Ekonomik boyutu da ayrı bir konu; İsrail işgalinin Filistin ekonomisine yıllık zararı 6.8 milyar dolar olarak görülüyor. Filistin şu an tarım alanlarını, mineral yataklarına ve doğal kaynaklarını kullanamıyor, değerlendiremiyor. Filistin halkı topraklarını bile işleyemiyor. Filistinliler İsraili Yahudilere göre su ve elektriği %50 daha fazla ödüyor. İsrail Filistin topraklarındaki maden ocaklarını da kendisi işletiyor.(2) Bu sayısal veriler de çok net gösteriyor ki Filistin halkı her açıdan olduğu gibi maddi kaynaklar bakımından da İsrail işgalinden nasibini almış durumda.

Filistin konusu son süreçte daha çok gündeme geldi; gazetelerin dünyadan sayfalarında eksik olmaz bir yer edindi. Bunda en büyük etki FKÖ'nün BM'ye yapmış olduğu başvuru. FKÖ'nün talaplerine bakacak olursak Filistin'in BM'ce tanınması ve Filistinli mültecilerin yaşadığı yerlere dönmesinin sağlanması en öne çıkan isteklerden. FKÖ'nün düşüncesine göre bu istekleri kabul edilmese bile BM'de yer almaları onların kendileriyle ilgili konularda eskiye göre daha çok müdahale şansları olabileceğini düşünüyorlar. "İsrail elbette bu süreci elini koluna bağlayarak izleyecek değil." İsrail FKÖ'nün BM'ye başvuru sürecinde Filistin topraklarını kendileştirmek için çabalarına devam ediyor. Bunun son göstergesi de Doğu Kudüs'te yapılacak olan 1100 konutluk inşaata izin vermesi. İsrail'in bu durumuna barış meşalesini kapıp en önde koşmaya çalışmasını ABD "çok kınıyor". Bu tutumdaki traji komik yanı yakalamamak da mümkün değil, en ortaklaştıkları noktada emperyalistlerin birbirini "kınıyor" olması da gerçekten şaşırtıcı!

KOLEKTİFİN SESİ

Güçlü Bir YDG Yaratmak İçin Çalışma Tarzımızı Düzeltelim

“Siyaset sanatının tamamı, elimizden koparılıp alınması en güç olan halkayı, belirli bir anda en önemli olan halkayı, onu elinde tutana bütün zincire sahip olmayı en çok güvence veren halkayı bulmaktan ve ona olabildiğince sıkı bir biçimde sarılmaktan ibarettir.”

“Siyaset sanatının tamamı, elimizden koparılıp alınması en güç olan halkayı, belirli bir anda en önemli olan halkayı, onu elinde tutana bütün zincire sahip olmayı en çok güvence veren halkayı bulmaktan ve ona olabildiğince sıkı bir biçimde sarılmaktan ibarettir.”
(Lenin, Ne Yapmalı, Eriş Yayınları, sf. 158-159)

Türkiye siyasi arenası, her zaman olduğu gibi, oldukça hareketli gündemlerle ilerliyor. Egemen sınıfların başta Kürt ulusu olmak üzere, tüm ezilen ulus, sınıf ve katmanlara saldırıları yoğun bir şekilde devam ediyor. En son KCK operasyonlarıyla yüzlerce insan gözaltına alınarak tutuklandı. KCK operasyonlarının genel bilançosu olarak yaklaşık 8 bin kişi gözaltına alındı ve gözaltına alınanlardan yaklaşık 5 bini tutuklandı. Bilançonun kabarıklığı da göstermektedir ki, Türk egemenleri her türlü demokratik talebe saldırgan bir tutum almaktadır. Boş yere Türkiye dünyanın en fazla “terör suçlusu” adı altında siyasi tutsağa sahip değildir.

Böylesi bir ortamda Yeni Demokrasi kaygısı güden bizlerin, güçlü bir devrimci muhalefet örmemiz gerektiği açıktır. Ancak kendi gerçekliğimiz de göstermektedir ki güçlü bir devrimci muhalefet örmek için önemli bir mesafeyi de kat etmemiz gerekiyor.

Bunun için iki temel görevimizin olduğunu düşünüyoruz. Birinci olarak, sürekliliği sağlanmış kitle çalışmasının yürütülmesi, ikinci olarak da eylemsel-militan hattın ana çizgimiz haline gelmesi. Bu ikisinde istik-

rarlı bir başarı yakalandığında, hedeflediğimiz, ulaşmak istediğimiz bir YDG örgütlenmesini yaratmış oluruz. Ancak şu da bir gerçektir, bu iki hedeften sadece birisinde başarılı olmak ya da başarıyı sürekli hale getirmek imkansızdır.

Eylemsel-militan hattın oturtulması konusu üzerinde çok fazla durmayacağız. Ancak gündemdeki militan eylemler resmindeki yerimizi daha belirginleştirmemiz gerekiyor. Bilhassa Kürt ulusuna yönelik egemenlerin ayyuka çıkan saldırılarına karşı militan bir şekilde direnen Kürt gençleriyle aynı barikatın bir parçası olmak, önemli devrimci görevlerimizdendir. Bu noktadaki sıkıntılarımızın, sürekliliği sağlanmış kitle faaliyetiyle birebir alakası olduğunu düşünüyoruz. Hiçbir zaman militanlığı cesaret ve korkaklık denkleminden tartışmadık. Militanlıktan anladığımız da bu değildir zaten. Bu dönem duruşumuzdan rahatsız olmamız, daha doğru bir ifadeyle yeterli görmememizin nedenini yoldaşlarımızın yeterince cesur olmamasıyla açıklamıyoruz. Örgütlülüğümüzün büyümesiyle daha cüretli adımlar atacağımız kesin. Ancak tersi de doğrudur; daha cüretli adımlar örgütlülüğümüzün büyümesine de hizmet edecektir. Bu ikisinin arasında diyalektik bir bağ vardır.

Var olan pozisyonumuzun içimize sinmemesinin en önemli nedeni, kitlelerle olan bağımızın yetersiz oluşudur. Marjinalliğimiz kırılmadan cüretli ve cesur

adımların sürekliliği de mümkün değildir. O halde en temel sorunumuza geliyoruz: sürekliliği sağlanmış bir kitle faaliyetinin yaşam bulması sorununa.

Çalışma tarzımızı daha da iyileştirmeliyiz. Bunun için, sürekli ve günlük devrimci çalışmayı içselleştirmeliyiz. Bu da somutta karşımıza şöyle bir durum çıkarıyor: eğer gündemde bir eylem ve bu eyleme özgü bir çalışma yoksa, gündelik kitle faaliyeti yürütmeliyiz. Yaşamımızda ve faaliyetimizde hiçbir şekilde boş zamana yer vermemeliyiz.

Gündelik çalışmalarda süreklilik sağladığımız oranda örgütlü yapımızın gelişeceği açıktır. Sürekliliği sağlanmış bir kitle faaliyeti yürütmek için de çeşitli araçlara ihtiyacımız vardır. Bu araçlardan bir tanesi ve en önde geleni de dergimizdir.

Dergimizin çalışmalarımızda hak ettiği yeri aldığını söyleyemeyiz. Dergimizin kitlelere ulaşmada bir araç olduğunu hemen herkes kabul eder ama dergimiz kitlelere ulaşmada diğer araçlarla aynı düzlemde bir araç değildir. Aksine diğer bütün araçlardan çok daha önemli, daha belirleyici bir araçtır.

Çünkü her şeyden önce, **merkezi** bir araçtır. Bu anlamda merkezi politikalarımızın yer aldığı, politikalarımızı öğrenmek isteyenlerin ihtiyacını giderecek bugün için neredeyse tek araçtır.

Kitle faaliyetinden anladığımız, sürekliliği sağlanmış, siyasal ajitasyon/propaganda çalışmalarının yapılmasıdır. Siyasal ajitasyon çalışması, kitlelerin bilincini ileri taşımakta önemli bir yerde duruyor. Bilimsel sosyalizmin ustalarından Lenin'in şu vurgusu oldukça önemlidir.

"Bundan ötürü, parti örgütümüzün eyleminin başlıca içeriği, bu eylemin yoğunlaşma noktası, en güçlü patlama döneminde olduğu gibi en durgun dönemde de mümkün ve mutlaka gerekli çalışma olmalıdır, yani Rusya'nın bir ucundan bir ucuna birbiriyle bağlantılı, yaşamın bütün yönlerini aydınlatan, ve yığınların olabildiğince geniş katları arasında yürütülen siyasal ajitasyon çalışması olmalıdır." (Lenin, Ne Yapmalı?, sf.170)

Lenin'in de belirttiği gibi bütün örgütlülüklerimizin temel faaliyeti, eğer gündemimizde bir eylemsellik bulunmuyorsa, gündelik siyasal ajitasyon faaliyetinin örgütlenmesidir. Bunu yapabilmeyen yolu da dergimizi en geniş kesime ulaştırılması faaliyetinin örgütlenmesidir. Örgütümüzün tablosunu çıkarttığımızda, azımsanmayacak sayıda faaliyetçimiz olmasına rağmen, bu faaliyetçilerimizin ortak özelliğinin, siyasal çalışmada deneyimsiz, politik birikim anlamında da yetersiz olduğunu görürüz. Bunun için de kitle faaliyetinde ciddi sıkıntılar yaşıyoruz. Gündemdeki bir konuyu, kitlelerin ve çevremizin gündemine taşımakta yetersiz kalıyoruz. Bunların hepsinin anlaşılır bir tarafı vardır. Ancak der-

gimiz içerik olarak, tek tek her birimizin siyasal birikiminin toplamından çok daha fazla deneyime sahiptir. Gündemdeki bir konuyu, hemen hiçbirimizin ele alamadığı genişlikte ele almaktadır. Bu anlamda kitleleri ikna edecek olan en temel aracımız konumunda bulunuyor. Eğer dergimiz hak ettiği gibi bir dağıtım faaliyetine kavuşursa, kitleleri daha fazla etkileyeceği, çalışmamızın önünü daha fazla açacağı açıktır. Örneğin, geçen sayımızda yayımladığımız ulusal sorun dosyası, birçok yoldaşımızın katkısıyla oluşturulmuştur. Bu anlamda hiçbirimiz tek tek, ulusal sorun konusunda, dergimizdeki yayımlanan yazıların içeriğinden daha fazla bilgili değiliz. Hepimiz yayımlanan yazılardan

bir şeyler öğrendik. Eğer bizler ulusal sorunu kitlelere anlatmak gibi bir çalışma içerisinde olsaydık, hiçbirimiz tek başına dergimizin anlattığı kadar genişlikte bu konuya değinemeyecektik. O halde dergimizin kitlelere ulaştırılması, kitlelerin siyasal bilincini geliştirecek bir faktör olarak iş görecektir. Bu anlamda dergimizin geniş bir kesime dağıtımının örgütlenmesi, faaliyetimizde temel noktaya oturtulması önemlidir. Bunun için çok rahatlıkla bunu söyleyebiliriz: eğer gündemimizde bir eylem yoksa, sürekli olarak dergimizi kitlelere ulaştırma çabası içinde olmalıyız. Aylık yayımlanan dergimiz açısından, somut koşullarda en az 15 gün kitlelere dağıtımın örgütlenmesinin somut zemini vardır.

Dağıtım sırasında kitlelerle kuracağımız ilişki, onlarla gireceğimiz diyalogun içeriği, hangi sorunları ön planda tutacağımız vs konularında netleşmek gerekmektedir. Yoksa dağıtım faaliyeti istediğimiz nitelikte olmayacaktır. Deyim yerindeyse, “kapıyı çaldığımızda” tüm yoldaşlarımız ne diyeceğinin, nasıl yaklaşacağının asgari bilgisine sahip olması gerekiyor.

Dergimizin yayımlanması ve dağıtımında istikrarın sağlanması, dergimizin örgütçü yönünü açığa çıkaracaktır. Yayının kolektif örgütçülüğü meselesi, hepimizin bildiği bir ezberi oluşturuyor. Ancak bu ezberin somuttaki karşılığını görmek gerekiyor. Derginin dağıtım çalışmasının örgütlenmesi, ilk önce bizlerin örgütlenmesini sağlayacaktır. Dergimizin dağıtımının örgütlenmesi atıl durumda olan, tüm kapasitesini sınıf mücadelesinde gösteremeyen yoldaşların aktif bir pozisyonda olmasına ve büyük bir verimlilikle çalışmasına yol açar. Siyasete ilgisizlik, Türkiye gençliğinin sorunu olduğu gibi, bizim de sorunumuzdur. Güncel anlamda siyasete yeterince ilgi göstermiyoruz. Uzun zamandır bizlerle hareket eden yoldaşlarımızın, ülkemizin birçok temel sorununa bakışımızı bilince çıkarmadığı bir gerçektir. Bir bütün YDG olarak, siyasal sorunlara ilişkin düşüncelerimizi derinleştirememiş olmamızın sıkıntılarını yaşıyoruz. Öyleyse bu duruma son verebilmeliyiz. Bunu da bu sorunu neden yaşadığımızı bilmeden gerçekleştiremeyiz. Öyleyse bizler bu sorunu neden yaşıyoruz? Buna çalışma tarzımızın neden olduğunu düşünüyoruz.

Mevcut çalışma tarzımız, politikleşme konusunda hızlı adımlar atmamızı engelliyor. Çünkü kitle faaliyetimiz sistematik değil. Bunun doğal sonucu siyasetimizi, kitlelere götürmek konusunda kendisini gösteriyor. Yayın dağıtımının sürekliliğinin, politikleşmemizde de temel olacağını düşünüyoruz. Yayını gelişigüzel değil, kitlelerle siyasi bağlar kurmak noktasında ele alırsak politik yönümüz gelişecektir. Genelde dağıtımımız bu düzeyden uzaktır. Büyük oranda dağıtım, kitlelere dergimizi almak isteyip istememesinin sorulmasıyla sonlanıyor. Bunun içinde yeterli düzeyde dağıtılmıyor. Ama bir devrimci için bu başlangıçtır. Kitlelerle dergimizi niye almaları gerektiği tartışması bile birçok politik gündeme girmemize olanak verecektir.

Halk gençliğinde dergimizi alması için büyük bir ilgi uyandırmalıyız. Bunun politik niteliğimizle, gündeme dair söylediklerimizle büyük bir ilişkisi vardır. O halde dergimizin dağıtım faaliyeti, kitlelerle politik bağlar

kurmak açısından büyük fırsatlar sunuyor. Önemli olan bu fırsatları değerlendirebilmektir.

Güncel politikaya ilginizin yetersizliği, dergimizin dağıtımının yetersiz kalmasına yol açıyor. Politik ajitasyonla birleştirilmeyen bir dağıtım faaliyeti sonucunda hedeflerimize ulaşamıyoruz. Bunun sonucu olarak, dergimizin dağıtımında büyük bir isteksizlik kendisini gösteriyor. Burada sorunumuz dergimizin dağıtımının örgütlenmesi değil, bunun doğru bir tarzda yapılmasıdır. Yoksa en yüzeysel değerlendirmelerle, kitlelerin ilgisizliği üzerine çok şey söylemek içten bile değil. Ancak, kitlelerde ilgi uyandıracak olan bizleriz. Bunun için düzenli bir yayın dağıtımının örgütlenmesi olmazsa olmazımızdır.

Dergimizin dağıtımını konusunda dikkat edilecek noktaları özellikle vurgulamak gerekiyor. **Birinci olarak;** dergimizin dağıtımını yapılmadan önce, mutlaka toplu bir şekilde değerlendirilmelidir. Dağıtım sırasında kitlelerle kuracağımız ilişki, onlarla gireceğimiz diyalogun içeriği, hangi sorunları ön planda tutacağımız vs konularında netleşmek gerekmektedir. Yoksa dağıtım faaliyeti istediğimiz nitelikte olmayacaktır. Deyim yerindeyse, “kapıyı çaldığımızda” tüm yoldaşlarımız ne diyeceğinin, nasıl yaklaşacağının asgari bilgisine sahip olması gerekiyor. Bu aynı zamanda bir nevi düzenli bir eğitim işlevi görecektir. Elbette ilk adımlarımızda bazı sıkıntılar olabilir. Burada bu sıkıntılara rağmen kararlı bir şekilde faaliyetimize devam etmeliyiz ki, bu sıkıntılar azaltılabilir. İlk başta kitlelerle kuracağımız diyaloglarda tutukluk yaşanabilir. Üzerine gittiğimiz ölçüde bu sorunları aşabiliriz.

İkinci olarak; dağıtım faaliyetimiz gün gün planlanmalıdır. En geniş kesime, hiç tanımadıklarımıza varana değin, dağıtım sürdürülmelidir. Normal bir dönemde bir iki hafta süreli bir şekilde dağıtım yapma olanağımızın olduğunu düşünüyoruz.

Üçüncü olarak, mutlaka her dağıtım dönemi sonunda dağıtımların değerlendirildiği toplantılar alınmalıdır. Bütün bir çalışma dönemi boyunca olumlu ve olumsuz, artı ve eksi yönlerimizin açığa çıkarılması, bir son-

raki dönemin bu deneyimler üzerinden ele alınması, örgütümüzün deneyim hanesini zenginleştirecektir. Bu anlamda haftalık ya da 15 günlük değerlendirme toplantıları alınabilir.

Dördüncü olarak, mutlaka aylık faaliyet raporları hazırlanıp kolektife sunulmalıdır. Raporlarımız mümkün olduğunca geniş bir veriyi en özlü bir şekilde sunmalıdır. Özellikle çıkardığımız deneyimler, eksik yönlerimiz, başarı ve başarısızlıklarımız ve bunların nedenleri mutlaka yer almalıdır.

Beşinci olarak, dergimizin ücretini her şart altında toplamalıyız. Bu konuda olumsuz bir pratiğe sahip olduğumuz ortada. Mali sorunlarımızın çözümü, kitle faaliyetinden ayrı değildir. Anlayış olarak, mali sorunlarımızın çözümünde kitlelere dayanmayı esas alıyoruz. Bunun bir yolu da dergimizin ücretinin toplanmasıdır. Dergimizin ücretinin toplanması, kitlelerin örgütümüzü sahiplendirilmesiyle alakalıdır. Yoksa amacımız “kâr etmek” değildir.

Bu anlamda ticaret yapmıyoruz ama şu da bir gerçektir ki, dergimizin parasını vermeyenlerin, bizleri sahiplenmeyeceği açıktır. Dergimiz, kitlelerden karşılanması imkansız bir meblağ istemiyor. Mütevazı bir ücreti olduğu açıktır. Bu anlamda ücretsiz verilme anlayışını ortadan kaldırmalıyız. Yayınımızın ücretsiz verilmesi, kitlelerin dergimizin ücretini vermemesiyle alakalı değildir. Aksine kitleler günlük deneyimlerden de biliyor ki, herhangi bir şey alırken parasını veriyorlar. Kitlelerin dergimizin parasını vermemesi tamamen bizlerin tutumuyla alakalıdır.

Dergimizin ücretinin toplanmaması, kitlelerle kurduğumuz politik ilişkilerle alakalıdır. Kurduğumuz ilişkilerdeki politik yönün eksikliği, “bir hayır kurumuymuşçasına” ücretsiz verilen yayınlarda kendisini göstermektedir. Bir hedefimiz, dergimizi sahiplenecek kesimlere ulaşılmasıdır.

Bütün bunlar en temel noktalar. Ancak her faaliyetin doğal hedefi olan, bu kampanya sürecimizde de geçerlidir. Amacımız, yeni faaliyetçilerin örgütlenmesidir. Çokça söylendiği gibi, uzun zamandır dağıtım yapıp, birilerini örgütleyememek mümkün değildir. Bu durum, ülkemizin gerçekliğine de uymamaktadır. Burada çıkan ilişkileri nasıl değerlendirdiğimiz önemlidir. Dergimizin dağıtımını amaç haline gelmemelidir. Dergimiz en nihayetinde kitleleri örgütlemeye bir araçtır. Ancak bu konuda da farklı yaklaşımlar söz konusudur.

En geniş kesime yaygın dağıtımla, yeni faaliyetçilerin örgütlenmesi karşı karşıya konmaktadır. Ancak bu iki

durumun karşı karşıya gelmesi tamamen bizim sorunu ele alış tarzımızla ilgilidir. Yoksa bu ikisi hiçbir şekilde karşı karşıya gelmez. Birinci olarak en geniş kesime yaygın dağıtım yapılmalıdır. Öne çıkan kimselerle ilgilenmek, bunu engellememelidir. İkinci olarak dağıtım süresince çıkan ilişkileri, mutlaka düzenli bir şekilde görmek görevimizdir. Bunun için dağıtım dışındaki zamanları değerlendirebiliriz.

Hedefimiz, dağıtımlar sırasında ortaya çıkan ilişkileri örgütlü hale getirmektir. Bu da sadece dağıtım yapıp, sonrasında onlarla ilgilenmemekle mümkün değildir. Aksine, öne çıkan ilişkilerle ilgilenmeliyiz, onlarla bağlarımızı güçlendirmeliyiz. Onların örgütlenmesi konusunda kafa yormalıyız.

Kampanyamızın en önemli hedefi, bütün alanlarımızda, dergimizin dağıtımını yüzde 50 oranında artırmak ve bu sayının sürekliliğini sağlamaktır. Çokça gördüğümüz gibi kampanya sonrası dağıtım sayımız düşmemeli. Aksine kampanyamızda oluşan çalışma tarzımızı sürekli kılmalıyız. Yazımızı Lenin'in sözüyle noktalamalıyız:

“Ne var ki, bir gazetenin rolü, yalnızca fikirlerin yayılması, siyasi eğitim ve siyasi müttefiklerin kazanılmasıyla sınırlı değildir. Bir gazete sadece kolektif bir propagandacı ve kolektif bir ajitatör değil, aynı zamanda kolektif bir örgütleyicidir. Bu bakımdan, gazete, inşa halindeki bir binanın çevresinde kurulan iskeleye benzetilebilir; bu iskele, yapının sınırlarını belirler, inşaat işçileri arasındaki bağlantıyı kolaylaştırır ve böylelikle onların yapılacak işleri dağıtımalarını ve örgütlü çalışmalarından çıkardıkları ortak sonuçları görmelelerini sağlar. Gazetenin yardımı ve aracılığıyla, sadece mahalli faaliyetlere değil, aynı zamanda düzenli genel çalışmaya da girişecek kalıcı bir örgüt doğal olarak şekillenecek ve üyelerini siyasi olayları dikkatle izleyebilecek şekilde yetiştirecek, bu olayların halkın çeşitli taba kaları üzerindeki etkisini ve önemini değerlendirecek ve devrimci partinin bu olayları etkileyebilmesi için etkili yolları geliştirecektir. Sadece gazetenin düzenli olarak çoğaltılması ve dağıtımının sürekli olarak geliştirilmesi gibi teknik bir görev bile, birleşik partinin bir temsilciler ağını gerektirecektir; bu temsilciler birbirleriyle sürekli bir bağ kuracaklar, olayların genel durumundan haberdar olacaklar; bütün Rusya çapındaki çalışmada kendilerine düşen ayrıntılı görevleri yerine getirmeye alıacaklar ve çeşitli devrimci eylemlerin örgütlenmesinde kendi güçlerini sınavacaklardır” (Lenin, Örgütlenme Üzerine, Eriş Yayınları, sf 15-16)

Yetinmeyelim, pes etmeyelim, teslim olmayalım!

Devrimcilik bir iddianın sonucudur. Bu iddia değişmeye ve değiştirmeye dair bir iddiadır. Bu çerçevede değerlendirdiğimizde devrimcilikte koşullara teslim olmak diye bir kavram kabul edilemezdir. Engel teşkil eden, mücadeleyi geriletten belli başı koşullar varsa devrimci kişi bu koşulları değiştirmekle yükümlü olan kişidir.

Bilimsel ilkeler üzerinden mücadele veren bizlerin her daim somut şartların somut tahlilini yapması gerekmektedir. Kuşkusuz koşulları gözetmeksizin yapılan hamleler boşa düşmeye mahkûmdur. Devrimci bir örgüt ve bu örgütün parçası olan bireyler koşulları, kitlelerin ve örgütün durumunu olabildiğince derinlemesine tahlil etmeli ve bu tahliller ışığında mücadeleye yön vermelidir.

Ancak koşulları gözetmek, kitlelerin durumuna uygun politikalar izlemek, kendi somut gerçekliğimize uygun hareket etmek demek pes etmek ya da koşullara teslim olmak demek değildir.

En nihayetinde başarısızlık korkusunun ya da başarısız bir deneyimin kişilerde bir kırılmaya, isteksizliğe yol açabilmesi mümkündür. Ancak bu mümkün olan durum yanlıştır ve kendi misyonunu kavramamakla ilgilidir. Kendi misyonunu bir devrimci olarak kavramayan bir bünyenin türlü bahaneler üzerinden “olmazın” teorisini yapması kaçınılmaz olur. Bu durum çoğu zaman kendine, örgütlülüğe ve eni sonu mücadeleye güvensizlik yeşermesine yol açar.

Bugün için baktığımızda egemenler kitlelerde sürekli olarak “hiçbir şeyin değişmeyeceği” algısını yaratmaktadır. Bu manipülasyonun etkisiyle halkımız bir şeylerin değişebileceğinin, kendi değiştirici gücünün farkına varamamaktadır. Bizim saflarımızda yeşeren koşullara teslim olma anlayışı da sistemin kitlelerde yaymaya çalıştığı hastalıklı bakış açısına benzemektedir. Bu düzeni değiştirme gücünün farkına varmış, bu iddiayla yola çıkmış devrimcilerin daha farklı bakması gerektiği ise açıktır. Devrimcilik demek değişmek ve değiştirmek için engelleri ortadan kaldırmak demektir.

Bu minvalde önümüze bir hedef koyarken koşullarımıza uygun hedefler ortaya koymak gerektiği açıktır. Ancak bu hedefe ulaşamama üzerinden me-

seleyi ele almak yerine, hedefimize nasıl daha iyi şekilde ulaşabileceğimize yoğunlaşmamız gerekmektedir. Aynı şekilde bir pratik sürecin kararını alırken küçüklü büyüklü çeşitli olumsuzlukları öne sürerek faaliyetin gerçekleşmemesini savunmak yerine olumsuzlukları bertaraf etmeye yönelik bir plan çıkartmak çok daha devrimci bir tutum olacaktır. Faaliyetler sırasında kitlelerin durumu üzerinden bile bahaneler öne sürülerek, iş yapmama konusunda ısrarcı olunabilmektedir. Oysa ki kitlelerin durumunu değiştirmek, kitleleri örgütlemek bizim temel amaçlarımızdandır ve mücadelemizin zaferle taçlanması için kitlelerin değişmesi zorunludur. Kitlelerin durumunu bahane ederek bir pratiği önümüze koymaktan imtina etmek (örneğin kitle ilgilenmiyor deyip dergi satışına çıkmak istememek) kendi varlık zeminimizi inkar etmek demektir.

Başarısız deneyimler öne sürülerek açığa çıkan teslim olma durumunda da kuşkusuz aynı şekilde bakmak gerekmektedir. Kurumlarımızın idare edilmesinde, herhangi bir yoldaşın bir zaafının giderilmesinde, bir eylem sürecinde türlü türlü olumsuzluklar karşımıza çıkmaktadır. Başarısızlıklar, yenilgiler yaşamın olduğu gibi mücadelenin de doğasında vardır. Burada başarılı olup olmamak değil bu başarısızlıklara attığımız anlam önemlidir. Eğer biz başarısızlıklarımızı doğru ele alırsak olumsuz deneyimlerimiz olumlu pratiklerin başlangıcı olacaktır. “Zaten bu işi de başaramadık. En iyisi pes etmek.” diyerek, ısrarı elden bırakmak, devrimciliğin doğasına aykırı bir tutuma vücut vermek demektir. Olması gereken olumsuzlukların sebeplerini tespit ederek, bunları parçalamaya çalışmak, başka yollar denemek, yeni projelerle pratiğe yön vermektir.

Devrimciler uzun yıllara varan köklü bir geçmişe sahip olan bu düzeni değiştirmek için yola çıkmıştır. Bu yola çıkışın bir sonucu olarak var olan durumla yetinmek yerine, sürekli daha iyiyi yaratmanın peşine düşmek, kendimizi, örgütümüzü sonuna kadar zorlamak, pes etmemek gerekmektedir. Bu gerekliliğin yerine getirilmesi devrimciliğin özüne ilişkindir.

DOSYA: NEDEN ŞİDDET

Ülkemizde özellikle basın aracılığıyla egemenlerin sömürü ve baskı çarkının daha sürdürülür kılınması amacıyla ciddi bir gündem işgali, manipülasyon ve bilgi kirliliği yaşanmaktadır. Egemenlerin kirli uygulamalarını örtbas etmenin yanı sıra özellikle ileri ve devrimci muhalif odaklarına dönük ideolojik saldırılarda, gerçekleşen bu gündem işgalinin en önemli hedefi olmaktadır.

Egemenlere karşı yürütülen mücadelede ezilenler asıl güçlerini meşruluklarından alırlar. Bu nedenle zulüm ve zorbalığa, baskı ve sömürüye karşı isyan etmek meşrudur. Bunun farkında olan egemen sınıflar bu nedenle en çok ezilen sınıfların haklı mücadelelerinin meşru yanını gölgelemek üzerinden gerçekleştirmeye çalışırlar. Son süreçte PKK'nin eylemsizlik kararını bitirmesi ile birlikte gelişen olaylar karşısında basında çeşitli liberal demokrat veya muhafazakar demokrat menşeli çevreler şiddet karşıtlığı gibi ahlaki bir gerekçeye sarılarak gerilla eylemlerini ve bu eylemler üzerinden ise ezilenlerin yürüttüğü meşru mücadeleyi karalamaya girişmişlerdir. Bu durum tamda yukarıda anlatmaya çalıştığımız egemen sınıf kaygılarıyla yapılmaktadır.

Kürt ulusunun silahlı mücadeleyle yarattığı onca değere silahlı mücadeleye karşı durması istenerek saldırılmakta ve ezilenlerin devrimci şiddeti ile egemen sınıfların haksız şiddeti aynılaştırılarak ezilenlerin mücadelesindeki şiddet metodlarının meşruluğu gölgenmeye çalışılmaktadır.

Diğer yandan bu türden teoriler geniş bir ilerici-demokrat kamuoyunu da etkilemekte ve egemen sınıfların politikalarına yedeklenen pratikler sergilenebilmektedir.

Bu nedenle şiddetin bir mücadele yöntemi olarak benimsenmesinin haklılığı ve meşruluğunu işlemek, halkların meşru mücadelelerini savunmak adına yürütülmesi gereken ideolojik bir mücadele değil aynı zamanda devrimcilik adına zorunlu bir görevdir. Yeni Demokrat Gençlik dergisi olarak bu "zorunlu görevimizin" bilinciyle eleştiri ve görüşlere açık olan sayfalarımızın dosya konusunu sizlere sunmaktan mutluluk duymaktayız.

DOSYA

Şiddetin Tanımı ve Şiddet Türleri

Toplumsal bir olgu olarak bireylerin birbirlerine şiddet uyguladığı gibi devlet de şiddeti baskı ve sindirme aracı olarak sürekli kullanır. İktidarın varlığıyla özdeşleşen şiddetin iktidarı elinde bulunduran sınıfın yapısıyla boyutu belirlenir.

Toplumun hastalıklı yanının bir dışa vurumu olan şiddet; olağanlaşmış bir şekilde hayatın her alanında bulunmaktadır. Genel olarak gücünün güçsüze tahakkümü kaynaklı olup iktidar olgusuyla örtüşmektedir. Bakıtığımız zaman iktidarla ilk tanışmamız ailede başlar dolayısı ile şiddeti aile kurumunda yaşamaya başlarız ve dış dünyayla bağ kurdukça şiddeti daha boyutlu yaşarız. Çocukken yaramazlık yaptığımızda veya yemek yemediğimizde hepimizin korkutulduğu bir “öcü” veya bir “kişi” bulunur ve her yaramazlığın karşılığında bir ceza reva görülür. Dolayısıyla ilk tanıştığımız şiddet türü psikolojik ve fiziksel şiddettir. Ayrıca ensest ilişkilerin çok yaygın olduğu feodal toplumlarda aile bireyleri tarafından uğranılan cinsel şiddet de çok yaygındır.

Şiddetin kapsamı çok geniş olmakla birlikte şiddetin genel bir tanımı pek yapılmamıştır. Dünya Şiddet ve Sağlık Raporu’nda şiddet, “*Gücün ya da fiziksel kuvvetin; tehdit yoluyla ya da gerçekte; fiziksel zarar; ölüm, psikolojik zarar, gelişme engeli ya da yoksunluğa (ihtimalde ya da gerçekte) neden olacak şekilde; kendine, bir başkasına ya da bir grup veya bir topluma karşı niyetli biçimde kullanılması*” olarak tanımlanmıştır.

Toplumsal bir olgu olarak bireylerin birbirlerine şiddet uyguladığı gibi devlet de şiddeti baskı ve sindirme aracı olarak sürekli kullanır. İktidarın varlığıyla özdeşleşen şiddetin iktidarı elinde bulunduran sınıfın yapısıyla boyutu belirlenir. Dolayısı ile burjuva sınıfının oluşturduğu kapitalist sistem asimilasyon ve yozlaştırma gibi silahların yanında şiddeti de yönetilen sınıfa ve muhaliflere karşı daha boyutlu uygular. Türkiye gibi emperyalizme bağımlı faşist yapıya sahip ülkelerde ise

farklılıklara ve muhalif kesime yönelik daha pervasız uygulanan bir şiddet ile karşı karşıya geliriz.

Şiddetin Türleri

Şiddeti genel olarak fiziksel, cinsel, psikolojik ve ekonomik şiddet olarak ayırabiliriz.

Fiziksel şiddet; Bir kişinin bedenine karşı işlenen, bedene zarar verme, acıtma maksatlı oluşan davranışlar bütünüdür. Bilinçli bir yönelimin ürünü olabileceği gibi bilinçsiz bir şekilde de uygulanabilir.

Fiziksel şiddeti, bireyler birbirlerine karşı uyguladığı gibi devlet de bireylere karşı sıkça uygular. Faşizmin hüküm sürdüğü ülkemizde şiddetin birebir tanımlandığı “devlet terörü” gibi bir gerçeğe yaşıyoruz. Öyle ki; demokratik muhteva taşıyan her eylem, basın açıklaması, kurum ve kuruluş devletin “güvenlik güçlerinin” fiziksel müdahalesiyle karşılanmakta, gözaltı ve hapisaneler “işkence” yuvası olmaktadır.

Devletin Kürt ulusuna ve Kürt ulusal sorununa yönelik tahammülsüzlüğünün bir sonucu olarak T. Kürdistan’ında Kürt ulusunun haklı talepleri daha kanlı bastırılmaktadır. Çocukların her şeyden önce polis şiddetiyle tanıştığı bu topraklar nice katliamlara tanık olmuştur, olmaktadır. Çocukların dahi hunharca katledildiği bu topraklar, Şerzanların, Mazlumların, Ceylanların kanıyla sulanmıştır.

Psikolojik Şiddet; Kişiyi psikolojik olarak yıpratmaya yönelik olan söz ve davranışlar bütünüdür. Psikolojik şiddet en sık uygulanan şiddet türü olmakta ve yaşanan psikolojik rahatsızlıkların genelini temelini oluşturmaktadır. Genel olarak hakaret, küçümseme, alay, tehdit, şantaj gibi olgular ile gerçekleştirilmektedir. Bu şiddet türü bireylere, halklara ve uluslara yönelik uygulanmakta ve uygulayan ise bireyler veya devlet olmaktadır. Özellikle devlet yargısıyla, askeri, polisiyle, her yere yerleştirdiği mobeseleri ile bir korku imparatorluğu oluşturmaya çabalamaktadır.

Hemen hemen her caddeye koyulan mobese kameralar aslen suçluları yakalamak için değil halkı, özelde devrimci ve muhalifleri tehdit ederek sindirmeye yöneliktir. Bu iddianın ispatını ise bu kameralar ile ilgili yapılan bir araştırma doğrulamaktadır. Araştırmaya göre Türkiye’de bulunan mobeselerin yüzde doksanın

bozuk olduğu tespit edilmiştir. Dolayısı ile amacın toplum üzerinde tehdit oluşturmak olduğu aşikârdır. Aynı şekilde mobeseler sadece caddelere değil, yurtlara ve üniversiteye dahi konularak öğrencilere potansiyel suçlu muamelesi yapılmış, üniversitelerin özgür düşünme alanlarından ne kadar uzak olduğu tekrar gözler önüne serilmiştir. Zira üniversitelere polisin çok rahat girdiği, öğrencilerin sürekli tutuklama ve gözaltılara maruz kaldığı, akademisyen ve rektörler tarafından sürekli olarak öğrencilerin üniversiteden atılma ve uzaklaştırmalar ile tehdit edildiği bir ortamda özgür düşünme ortamından zaten bahsedilemez. YÖK genelgesi ile güçlendirilen tehditlerden birini de polisler her fakültede bir oda verilerek üniversiteye karakol kurma hedefi olmuştur. Böylece devletin öğrencilere yönelik uyguladığı psikolojik şiddetin boyutu katmerleşmiştir. Hatırlanacağı üzere 2010 yılında gündeme gelen İstanbul Üniversitesinde polise, üniversite girişinde bekleyerek her öğrenciyi arama yetkisi verilmesi de yine devletin uyguladığı psikolojik şiddetin boyutunu göstermektedir.

Yine egemenlerin uyguladığı psikolojik şiddet ise; Tayyip Erdoğan'ın polise Kürtler için "çocuk da olsa kadın da olsa vurun" lafları, eyleme giden kadın için "karakuru" veya "fuhuş yapсын daha iyi" lafları hakaret içerikli olup bu örnekler ile somutlanmaktadır.

Cinsel Şiddet; Cinsel şiddet; güçlü olanın, o anda kendisinden daha güçsüz bulunanın bedensel ve ruhsal

bütünlüğüne ve cinsel kimliğine karşı, onun iradesi dışındaki her türlü fiil olarak tanımlanabilir. Feodal ve baskıcı toplumlarda daha sık görülen bu şiddet türü, taciz, tecavüz, ensest ilişki şeklinde gerçekleşerek özellikle kadın ve çocukları hedef alan bir yerde durmaktadır. Bu durumu besleyen asıl neden ülkenin feodal yapısı, kadın ve cinsellik üzerindeki baskı, cinsel şiddete yönelik bilinçlenmenin ve eylemselliklerin zayıf olması olmakla birlikte tali nedenler ise yargının verdiği cezaların caydırıcı olmaması, toplum üzerinde etkin olan egemenlerin, akademisyenlerin veya yazar, sanatçıların tavırları olarak gösterilebilir. Selçuk Üniversitesinde İlahiyat Fakültesinden bir öğretim görevlisinin kadının dekolte giymesi halinde uğrayacağı taciz ve tecavüzlerden kadının sorumlu olacağını söylemesi, geçen dönem Kadından ve Aileden Sorumlu Devlet Bakanı Selma Aliye Kavaf'ın bunu destekleyen yöndeki açıklamaları, taciz ve tecavüzde sorumluluğu yine kadına yükleyerek bu fiilleri toplum gözünde meşrulaştırmaya yöneliktir. Yine geçen dönem AKP'li kadın milletvekillerinin verdiği, tecavüze karşı "hadım" niteliğinde olan yasa önerisi, tecavüz kültürüne karşı devletin sığ yaklaşımını göstererek, hiçbir şekilde sorunu çözmeye yönelik adımlar atılmamakta ısrarı kanıtlar.

Gözaltı ve hapisanelerde işkence şekli olarak özellikle kadınlara uygulanan taciz ve tecavüz, cinsel şiddetin önemli bir boyutunu oluşturmaktadır. Ayrıca erkek tutsakların, eşi, kız çocuğu veya yakın kadın akrabalarını tecavüz etmekle tehdit edilmesi, devlet tarafından uygulanan cinsel şiddetin başka bir boyutunu oluşturmaktadır.

Savaşlarda yine bir ulus üzerinde tahakküm kurmanın bir aracı olarak gerçekleşen kadın tecavüzleri oldukça yaygındır. Kürdistan'da süregelen savaş beraberinde kadına yönelik cinsel şiddeti de artırmıştır.

Ekonomik Şiddet; Ekonomik şiddet ise işsizlik, evsizlik gibi kişi ya da toplumu ekonomik yönden mahrum bırakma olarak tanımlanabilir. Özellikle işsizliğin, yoksulluğun yakıcı olduğu ülkemizde bu şiddet türü çok yaygındır. Bologna projesi ile sistematikleştirilen eğitimin sermayeleşmesi süreci, eğitimin özelleşerek pahalılaşmasını ve geleceksizleştirilme saldırılarını beraberinde getirmiştir. Sözleşmeli, kadrolu öğretmenlik, yetkin mühendislik, ücretli avukatlık, ömür boyu eğitim gibi uygulamalar üniversite gençliğinin geleceğini ciddi anlamda tehdit ederek psikolojik şiddet oluştururken, üniversite sonrası gençliği bekleyen geleceksizlik ciddi bir ekonomik şiddettir.

AMED YDG

DOSYA**ŞİDDET KARŞITLIĞI (PASİFİZM) ÜZERİNE**

Nihai olarak şiddeti tamamen bitirecek olan zorunlu olarak ezilenlerin şiddete başvurmasını gerekli kılmaktadır. Bu gerçek olan şiddettir. Olması zorunlu olan ve devrimci olan yani yaratıcı ve yenileyen olan şiddettir. Bu açıdan devrimci şiddet meşru olmasının dışında zorunlu olandır da... Ve evet haklı şiddet vardır ve insanlığın barış özlemi de bu zorunlu şiddet üzerinden şekillenecektir.

Pasifizm en genel anlamda, çelişkilerin-uyuşmazlıkların çözümü ya da çıkar sağlama aracı olarak savaşa ve şiddete karşı olmak demektir. Bununla birlikte şiddet içeren tüm hak arama yöntemlerinin de reddedilmesi demektir. Her türlü dünya görüşünde olduğu gibi pasifistlerin de “farklı kulvarları” kapsayan (anarşist/ liberal pasifizm vb.) geniş bir düşünce sistematigi mevcuttur. Politik, ekonomik, ya da toplumsal amaçlara ulaşmak için fiziksel şiddetin reddedilmesine; barış davasını savunmak için mutlaka gerekli durumlar dışında güç kullanılmasının mahkum edilmesine, kendini ve başkalarını savunmak dahil, her türlü koşul altında şiddete karşı olmaya dek uzanan bir yelpazede kendini ifade etmektedir pasifizm düşüncesi...

Temel olarak hümanizmden beslenen bu düşünce sistematigi, esas dayanağını iki ana nokta üzerinden şekillendirir. Birinci nokta, şiddeti etik açıdan ilkesel anlamda reddetmektir. Bu “ilkesel pasifizmdir”. İlkesel pasifistler, şiddetsiz eylemin ahlaki olarak üstünlüğüne ve savaş ve bireyler arasındaki fiziksel şiddetin bir noktasında, şiddetin ahlaken yanlış hale geldiğine inanırlar. Pasifizmin kendisine kaldıraç yaptığı diğer nokta ise pragmatizmdir. Pragmatik pasifistler ise çeşitli çelişkilerin (bireyler-sınıflar-uluslararası) çözümünde şiddetin bedellerinin çok ağır olduğunu, bu nedenle bu türden çelişkilerin çözümünde başka yöntemlerin aranması gerektiğini öne sürerler. Çünkü, şiddet etkili ve ekonomik bir çözüm yöntemi değildir. Bunlarla birlikte pasifistler tüm Haklı Savaş teorilerini reddederler.

İnsanlık tarihinde şiddet karşıtlığı ilk kez MÖ VI. Yüz-

yılda Hindistan’da Mahavira tarafından kurulan Jainizm dininin bir öğretisi olarak sistemli bir şekilde savunulmuştur. Yine Konfüçyus, Budizm, Zerdüştlük gibi ortaya çıkan birçok peygamber ve din tarafından kısmi ya da tam olarak savunulmuştur şiddet karşıtlığı... Özellikle İsa’nın Yeni Ahit’te yer alan Dağdaki Vaaz’ına dayanılarak İlk Hıristiyan Kilisesi “öteki yanağını çevirmek” felsefesini harfi harfine uygulamaya çalışmış ancak Roma İmparatoru I. Konstantin ile birlikte kilise giderek otorite ve iktidar odağı haline gelmiş ve şiddet karşıtlığından bizzat şiddet üreten bir mekanizmaya dönüşmüştür.

Tarihi Barış Kiliseleri, Quaker’lar, Amiş Toplumu, Menonositler vb. toplumlar yüzyıllardır pasifist duruşlarını korumuşlardır. Bazı dönemlerde ise çeşitli pasifist akımlar kamusal alanda pasifist politikalara hayat vermeye çalışmıştır. Örneğin, ABD’nin Pensilvanya eyaletinde sömürge döneminde Quaker’lerin denetiminde pasifist, anti-militarist bir kamu politikası uygulanmaya çalışılmıştır. Bu sömürge vilayeti 1681 ile 1756 yılları arasında 75 yıl boyunca esas olarak silahsız olup bu dönem içerisinde hemen hemen hiç savaş yapmamıştır. (wikipedia)

Tarihsel açıdan değerlendirildiğinde görülmektedir ki pasifizm, esas olarak büyük ve uzun savaşların yaşandığı coğrafya ya da dönemlerde bir fikir akımı ve bir mücadele pratiği olarak ve yine esas olarak savaşlar sonrasında taraf-tar bulmuştur. Bu yanıyla pasifizmin, insanlığın savaşsız bir dünya özlemi üzerinden şekillendiği ya da bu ülküden beslendiğini söylemek yerinde olacaktır. Bu yanıyla da iyi niyetli bir yaklaşımdır. Her fikrin maddi bir zemini vardır. Savaşların yaşattığı korkunç olayların bir daha tekrarlanmamasını isteyen, böylesi bir olasılığın yaşanmasına engel olma çabasında bulunan çeşitli dinsel ya da felsefi akımlar, bu nedenle ulvi bir ahlaki kriter olarak savaş karşıtlığını öne sürmüşlerdir. Bunların yanında büyük savaşların yaşandığı dönemlerin ardından savaşın yarattığı acılar ve yıkıntılar üzerinden yükselen pasifist akımın savaş yıllarında etkili olmadığını belirtmek gerekir. Bu konuda belli başlı ünlü pasifistlerin çeşitli olaylar karşısındaki tutumlarının sergilendiği önemli örneklemeler mevcuttur. I. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında gerçekleşen ateşkesin ardından; İngiltere’nin, savaştan çektiklerinin Almanya’ya teslim olmasından daha fazla olduğunu, iddia eden H. G. Wells, 1941 yılında Hitler’e ve Nazizme karşı savaşmak için İngiltere’nin Av-

rupa'da başlattığı büyük çaplı saldırısının, ateşli bir savunucusu olmuştur. Bu çelişkili tutum H. G. Wells'in tutarsızlığından daha çok Nazizmin insanlığa çektiği zulmün ancak savaşarak ortadan kaldırılabileceğine dair gerçekçi yaklaşıma somut pratiğin onu yönlendirmesidir.

19. yüzyılda savaş katşıtı fikirler, önemli bir etki yaratmış ve anti militarist akımlar işçi sınıfı içerisinde de etkili olmuştur. Bahsi geçen yüzyılda sosyalistlerin savaşlarda kendilerine hiçbir yararı olmadığı halde işçi sınıfının; en ön saflara burjuvazinin çıkarlarını korumak ve geliştirmek için savaşırılmalarına karşı başlattıkları mücadeleler; çeşitli anti militarist hareketlerin de filizlenme ve serpilme zeminini doğurmuştur...

19. ve 20. yüzyılın en tanınmış pasifistleri L. Tolstoy, M. K. Gandhi, M. L. King, Thich Nhot Hanh, Katolik İşçi Hareketi liderlerinden Dortohy Day, Burke, Friedrich Hayek, Karl Popeer... vb. leridir. Tarihsel açıdan pasifizmin bir mücadele ve bir karşı koyma biçimi olarak savunulmasının gelişmesinde en önemli kişiler Mahanders Karamçanda Gandhi ve Martin Luther King olmuştur. Bir avukat olan Gandhi'nin İngiltere'nin Hindistan'daki sömürgecilğine karşı, sivil itaatsizlik ismini verdiği bir mücadeleye önderlik etmiş ve İngiltere karşısında nispi bir başarıya imza atmıştır. Yine Martin Luther King Amerika'da siyahilerin temel haklarına kavuşması mücadelesinin en önemli savunucularından biri olmuş ve Vietnam işgaline açık bir tavır alarak tutarlı bir pasifist çizgi izlemiştir.

Özet bir tarihsel anlatımla bu şekilde aktarılabilecek Şiddet Karşıtlığı fikri günümüzde; anti-militarizm, vicdani ret, sivilleşme, özgürlükçü sosyalizm, çeşitli anarşist akımlar,

sivil itaatsizlik, genç siviller, barış aktivistleri vb. kavram ve akımlar üzerinden varyasyonlandırılmaktadır.

Haklı Şiddet Var mıdır?

Öz olarak savaşın korkunç yıkıntılar yarattığı, insanların yaşamında onarılmaz yaralar açtığı ve toplumların duygu, düşünce dünyasında derin travmalar yarattığı doğrudur. Ve insan yaşamı çok değerlidir. Keza Gandhi bunu "uğruna öldüreceğim hiçbir dava yoktur" diyerek özetlemiştir. Bu bakış açısından değerlendirildiğinde ilk bakışta şiddet karşıtlarının öne sürdükleri argümanlar olabildiğince olumludur. Fakat mesele biraz daha yakından incelendiğinde, durumun hiç de öyle olmadığı anlaşılmaktadır. Bu bakış açısı, şiddet karşıtları açısından haklı davaların insan yaşamı pahasına sürdürülmemesi gerektiği savunulmaktadır. Oysa yaşamın somut gerçekliği bunun tam tersini söylemektedir. Çünkü, şiddet karşıtlarının, şiddeti yaratan toplumsal temeller üzerinden yükselttikleri analizler olabildiğince sığ ve in-

Şiddet Karşıtlığı fikri günümüzde; anti-militarizm, vicdani ret, sivilleşme, özgürlükçü sosyalizm, çeşitli anarşist akımlar, sivil itaatsizlik, genç siviller, barış aktivistleri vb. kavram ve akımlar üzerinden varyasyonlandırılmaktadır.

celtilmiş çarpıtmadan başka bir şey değildir. Bu bakımdan sonda söylenmesi gereken şeyi başta söylersek eğer; şiddet karşıtlığı (pasifizm) esas olarak ezilenleri devrimci şiddetten mahrum bırakmak, dolayısıyla silahsız, savunmasız bırakmak demektir.

Her şeyden önce sınıflı toplumlar bu bağlamda kapitalizm, şiddeti kendi içkin çelişkilerinin ürünü olarak yaratır. Bu tespit kapitalist topluma dair realist bir belirlemedir.

Şiddet karşıtlarının çeşitli hümanist etik değerlere yaslanarak en üst soyutlama düzeyinde yekpare bir kavram olarak "şiddet" kavramını açıklamaya çalışmaları başlı başına toplumsal çelişkilerin ve bunların giderilmesine dair mücadele araçlarının anti bilimsel ve iyi niyete dair bir çözümlemesidir. Fakat toplumsal realite iyi niyet ve çeşitli soyutlamalarla oluşturulmuş değerlerle açıklanamayacak ve değiştirilemeyecek kadar karmaşıktır. Konuyu daha iyi anlatabilmek için kapitalizme dair birkaç not belirtmek yerinde olacaktır.

Soğuk savaş sonrasında ABD, İngiltere ve Rusya başta olmak üzere büyük emperyalist-kapitalist ülkelerin silahlanma ve askeri harcamaların sınırlandırılması konusunda

çeşitli anlaşmalara varılmış ve bu vb. birçok vesileyle de “tarihin sonu”, Yeni Dünya Düzeni ilan edilmiştir. Fakat çok değil bir on yılı devirmeden ABD’nin Afganistan ve Irak işgalleriyle başlayan süreç silahlanma tartışmalarını yeniden gündeme getirmiş ve 1996 yılından bu yana silahlanma da tüm emperyalist güçler açısından istikrarlı bir artışın söz konusu olduğu olunan anlaşmalara karşın ortaya çıkmıştır. 2005 yılı BM verilerine göre 1.12 trilyon dolar askeri harcama yapılmış durumdadır. Bu rakam neredeyse 1 Milyara yakın insan açlıkla boğuşurken dünya gelirlerinin her 100 dolarının yaklaşık 2,5 dolarının bu alana harcanıldığını göstermektedir.

Silahlanma yarışı basit bir teknolojik gelişim derekesinde tartışılacak bir olgu değil, kapitalist kar hırsı ve ekonomik çıkarlar temelinde gerçekleşen kapitalist realitenin bir sonucudur. Kapitalist sömürü çarkı ve yeni pazar arayışları, değişen çeşitli dengeler her daim emperyalist ülkeler açısından bir savaş riskini oluşturur. Bu meselenin birinci yanısıdır. Diğer yanı ise “güçlü ordu, çok silah” kapitalist sömürünün işçi ve ezilenler üzerinde sürdürülebilmesi demektir. Çünkü eli kanlı katiller açısından bile savaşlar kan görmek isteyen manyakların eseri değildir. Sermayenin doğasında var olan rekabetin salt ekonomi alanında kalmasının olanaksızlığının ifadesidir. Ve Clausewitz’in ünlü tanımıyla “savaşlar, politikanın başka araçlarla yani şiddet araçlarıyla sürdürülmesidir.” Dolayısıyla her savaşın arkasında bir politika vardır. Ve kapitalizm başlı başına savaş üreten bir sistemdir. Yani şiddet karşıtlığı gibi soyut ilkelere, kapitalist toplumun canlı yaşam pratiği açısından bir anlam ifade etmemektedir. Çünkü kapitalizm açısından tüm diğer sınıflı toplumlarda olduğu gibi politika kendinden menkul bir şey değil ekonomik çıkarlara ulaşmak için yapılır.

Burada sorulması gereken soru ekonomik çıkarların karşı karşıya getirdiği kişiler, sınıflar, ülkeler veya toplumlar için çelişkinin çözümünde bir yöntem olarak şiddete başvurma gerekliliği var mıdır, yok mudur sorusu üzerinedir. Bu soru doğal olarak yaşadığımız toplumda uzlaşır ve uzlaşmaz çelişkilerin olup olmadığına dair bir analize de itecektir bizleri...

Yukarıda silahlanma üzerine verilen notlar esas olarak sömürgeci devletlerin sömürü çarklarına yeni halkalar eklemek için sürdürdükleri mücadeleye dair bir kesittir ve emperyalist

kapitalist sistemin en değme gerçekliğidir bu durum. Bu silahlanma yarışına neden olan koşullar kapitalist sistemin yaşadığı çelişki ve krizler sonucunda kaçınılmaz olarak bölgesel ve ya dünya savaşları ve işgalleri doğurmaktadır. Ve böylesi savaşların acı çekenini, hiç bir çıkarları olmadığı halde en ön saflarda savaşırılmak zorunda bırakılan ezilenlerdir. İşte tam da bu nedenle kapitalist toplumda “barış, kaçınılmaz iki savaş arasındır” ve yine bu yüzden bu türden savaşlar haksız savaşlardır; içerisinde barındırdığı şiddet haksız bir temadadır.

Diğer yandan sınıflı toplumların en belirgin gerçekliği, sınıfların çıkarlarının çatışmasıdır. Egemen ile ezilen arasındaki çelişkinin niteliği veya çeşitli ezilen tabakaların kendi aralarındaki çelişkilerinin niteliği doğal olarak farklı çözüm arayışlarını gündeme getirecektir. Anlaşılır bulunacaktır ki her çelişkinin çözüm süreci ve çözüm biçimi aynı olmayacaktır. Yukarıda kapitalist toplumun ekonomik çıkar temelinde şiddeti üreten içkin çelişkilerinden bahsettik. Bu şiddetin başka bir biçimi ise süregelen bir biçimde toplumsal yaşamda ifadesini bulmaktadır. Bir patronun kar elde etmesi ve bu bağlamda istihdam gelirini yani üretim araçları, üretici emek ma-

liyetini, düşürmesinin gerekliliği niyetinden bağımsız olarak yapmak zorunda olduğu bir olgudur. Dolayısıyla sermayedar işçiyi sürekli olarak daha fazla çalıştırmak, ekonomik ve yaşamsal ihtiyaçlarını kısıtlamak ve bu açıdan işçi üzerinde dolsuz bir şiddet uygulamak zorundadır. Bu dolsuz şiddet kendisini işçinin çok düşük ücretler karşısında 13-14 saat çalıştırılmasında fiilleştirebildiği gibi, işçi grevlerinin ya da taleplerinin polis zoruyla, mahkemeler yoluyla fiziki ya da hukuki şiddet yoluyla bastırılmasında da vücutlaşmaktadır.

Türkiye gibi çokuluslu devletlerde ezilen ulus üzerinde uygulanan milli zulmün altında da yine kapitalist ulus devletlerin veya faşist rejimlerin ekonomik çıkar temelli şiddeti yatmaktadır. Ezilen Kürt ulusu üzerinde estirilen terörün ve uygulanan şiddetin niteliği asla ve asla Türk ulusunun kötü, zalim veya barbar olmasıyla ya da yekpare bir bütün olarak Türk ulusunun “şovenist” olmasıyla açıklanamaz. Diğer bir örnek artarak devam eden kadın katliamlarıyla ilgili verilebilir. Erkek egemen sistemin kadın katliamlarından soyutla-

Şiddet zorunlu kalınmadığı sürece hiçbir koşul altında savunulabilecek bir mücadele veya hak arama aracı değildir. Ve yine buradaki “zorunluluk” kesinlikle göreceli bir olgu değildir. Şiddet niteliği ne olursa olsun zulme uğrayan bir kişi-toplum-sınıf-tabaka veya ulusun uğradığı hak gaspına karşı haklarını korumak ve nihai olarak da dünyayı değiştirmek için başvurulması zorunlu olan bir yöntemdir.

arak iyi erkek kötü erkek belirlemesi yetmeyecektir kadına uygulanan ve katliamlara varan şiddeti...

Dolayısıyla burada mesele toplumsal çelişkilerin analizinde uygulanan yöntemin bilimselliğinde düğümlenmektedir. Liberal-hümanist bakış açısı, şiddeti üreten nedenleri toplumsal bağlamdan kopuk ele aldığından ötürü şiddetin niteliğini değil kendisini konu edinmektedir. Fakat yukarıda sınırlı olarak verilen birkaç örnek de de görüleceği gibi şiddet hiç de toplumsal çelişkilerden ayrı bir biçimde ele alınabilecek bir yöntem değildir.

Başka bir tanım ise şiddetin tarihsel rolüne dairdir. İnsanlık tarihi bilimsel bir gözle incelendiğinde görülmektedir ki ezilen toplum, ulus veya sınıfların şiddete dayalı mücadeleleri insanlığın ilerleme tarihinde önemli bir işlev ortaya koymuştur. Spartaküs, Fransız Burjuva Devrimi ve 20. yüzyılda gerçekleşen onca ulusal ve sınıfsal devrim göstermiştir ki tarih ezilenlerin meşru şiddet eylemlerinin yıkıcılığı kadar yapıcılığını ve yeni bir toplumsal sistemin yaratılmasında ebe olan işlevini yazmaktadır.

Şiddet zorunlu kalınmadığı sürece hiçbir koşul altında savunulabilecek bir mücadele ve ya hak arama aracı değildir. Ve yine buradaki “zorunluluk” kesinlikle göreceli bir olgu değildir. Şiddet niteliği ne olursa olsun zulme uğrayan bir kişi-toplum-sınıf-tabaka veya ulusun uğradığı hak gaspına karşı haklarını korumak ve nihai olarak da dünyayı değiştirmek için başvurulması zorunlu olan bir yöntemdir. Zorunluluğu belirleyen önsel koşullar şiddetin niteliğini dolayısıyla meşruluğunu gündeme getirmektedir. Bu açıdan haklı şiddet vardır ve bu meşru olan şiddettir. İsrail’in Filis-

tin’de uyguladığı şiddetin niteliğiyle, Filistin halkının meşru mücadelesinin şiddet yöntemleri içermesi arasında bir fark yok deniyorsa, bu belirleme de bulunan mantığın insani vicdan açısından da sorgulanması gereken önemli yanları vardır.

Burada hak sahiplerinin haklarına kavuşmak için yürüttükleri mücadelenin esas olarak şiddet araçlarıyla yürütülmesi gerekliliğini belirleyen koşullardır. Fakat nihai olarak şiddet tamamen bitirecek olan da zorunlu olarak ezilenlerin şiddete başvurusunun gerekli kılmaktadır. Bu gerçek olan şiddettir. Olması zorunlu olan ve devrimci olan yani yaratıcı ve yenileyen olan şiddettir. Bu açıdan devrimci şiddet meşru olmasının dışında zorunlu olandır da... Ve evet haklı şiddet vardır ve insanlığın barış özlemi de bu zorunlu şiddet üzerinden şekillenecektir.

Kaynaklar:

Sosyalizm Ve Savaş, Lenin

Anti-Dühring, Engels

Mao Zedung

Wikipedia

Partizan Dergisi

Partizan Sesi Dergisi

Cogito(Şiddet Dosyası)

Anti-Militarizm, Savaş Karşıtlığı, Prof. Dr. Nevzat Tarhan

Silahlama, Nükleer Silahlar Ve Kapitalizm, Levent Toprak

Liberal Şiddet Kuramının Marksist Eleştirisi, Cansu Yıldırım(Marksist Tutum Dergisi)

Yeni Demokrat Gençlik Dergisi

DOSYA

KADINA YÖNELİK ŞİDDETE HAYIR

Kadını inciten, değersizleştiren, psikolojik ve fiziksel anlamda ona zarar veren davranışların tümünü şiddet olarak tanımlayabiliriz. Kadına yönelik şiddet dendiğinde genellikle akla sadece fiziksel şiddet gelmektedir. Bu da, kadının uğradığı şiddetin ne kadar boyutlu olduğunu anlamamızın önüne geçmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olduğu gibi ülkemizde de üzerinde önemle durulması gereken bir konudur **şiddet**. Bir de söz konusu **kadına yönelik şiddet** olursa, bu sorunu çok daha farklı bir boyutta tartışmamız gerekli. Çünkü biz kadınlar, dünyaya gözümüzü açtığımız ilk andan itibaren her an şiddetle karşı karşıyayız. Evde, okulda, sokakta, durakta, otobüste kısacası yaşam alanımıza giren her noktada şiddetin bir türüyle mutlaka karşılaşılıyor ya da karşılaşma korkusu yaşıyoruz.

Genel anlamda şiddet; sahip olunan gücün, yaralanma ve kayıpla sonlanan veya sonlanma olasılığı yüksek bir biçimde, bir başka nesneye ya da canlıya yönlendirilmiş zarar verici, yıpratıcı vb. her türlü psikolojik ve fiziksel eylemi olarak tanımlayabiliriz. Bireylerde şiddet eğiliminin ortaya çıkmasının birçok nedeni olabilir. Bazı bakış açılarına göre şiddet, “içgüdüsel bir dışavurum” olarak tanımlanıp, biyolojik açıdan değerlendirilirken; bazı çevreler bunun yanında şiddeti sosyal etkenlerle birlikte ele almaktadır.

Çeşitli tanımlamalar, bakış açıları olsa dahi su götürmez bir gerçek var ki, o da insanlık tarihi kadar eski olan şiddetin toplumsal olaylardan beslenip şekillenebileceği gerçeğidir. Kültürel koşulların, ekonomik koşulların ve daha birçok toplumsal şekillenişin şiddet üzerinde etkisi vardır. Zaten şiddetin sistematik bir biçimde haya-

tımıza girdiği dönemde bunu net bir biçimde açıklıyor. Bu da özel mülkiyet kavramının ortaya çıktığı döneme denk düşmektedir. Sınıflı toplumların ortaya çıkmasıyla birlikte ezenin, iktidarını koruma amacıyla bir erk aracı olarak kullanılan şiddet, yaşamın bütün alanlarında gene ezen/egemen olan tarafından yenilenecek günümüze kadar gelmiştir. Egemenler günümüzde de şiddeti kültürel, cinsel, siyasal, ekonomik çelişkiler üzerinden var etmekte.

Şiddet, bugün toplumun en küçük birimi olan ailenin içine kadar girmiştir. Aile içi şiddet çocuklara, yaşlılara, kadınlara uygulanan şiddettir. Ve tabii ki bunların içinden aile içi şiddetten en çok nasibini alan da kadınlar oluyor. 2002 yılında yapılan ve tüm dünya nüfusunu temel alan 48 çalışmanın verilerine göre sadece eşi veya partneri tarafından şiddete maruz kalan kadınların oranı % 10-69 arasındadır. Sadece bu araştırma bile coğrafi konum, ekonomik durum, kültürel yapı, öğrenim düzeyindeki farklılıklara rağmen tüm dünya ülkelerinde kadına yönelik şiddetin ne denli yaygın olduğunu göstermektedir.

Şiddetin kendini var etme aşamasını ezenin hükümranlığını sürme çabası ve isteğiyle birlikte açıklamıştık. Aile içi şiddeti de erkeğin iktidarı elde tutma arzusu olarak açıklamakta bir sakınca görmüyoruz. Şiddetin toplumsallaşması gibi adına her ne kadar ‘aile içi şiddet’ desek de bunun da bir toplumsal sorun olduğunu, sadece aileye özel olmadığını görmek gerekir. Sistemin varlığını korumak amacıyla bizlere biçtiği kadınlık ve erkeklik rolleri gereği aile içinde de iktidarı erkeğin elinde tutması gerekir. Kadının “namuslu ve itaatkâr bir eş”, “iyi bir anne olması” gerekirken erkeğin de bu itaatkârlığı sağlayabilecek iyi bir hükümran olması” gerekiyor.

Şiddet toplumsal bir olgu olduğu için bunu birçok boyutta tartışabiliriz. Kişiler arası şiddet, kadına, çocuğa, yaşlıya yönelik şiddet, aile içi şiddet, medya şiddeti, devlet şiddeti... Bunlardan en yaygın ve her koşulda görüleni kadına yönelik şiddettir. Biz konumuz gereği kadına yönelik şiddet üzerinde yoğunlaşacağız.

KADINA YÖNELİK ŞİDDETİN TANIMI VE TÜRLERİ

Kadına yönelik şiddetin de cinsel, ulusal, sınıfsal birçok yanı vardır. Kadını inciten, değersizleştiren, psikolojik ve fiziksel anlamda ona zarar veren davranışların tümünü şiddet olarak tanımlayabiliriz. Kadına yönelik şiddet dendiğinde genellikle akla sadece fiziksel şiddet gelmektedir. Bu da, kadının uğradığı şiddetin ne kadar boyutlu olduğunu anlamamızın önüne geçmektedir. Bu nedenle şiddet türleri üzerinde önemle durulması gerektiğini düşünmekteyiz. Söz konusu şiddet türlerini aşağıdaki gibi açıklayabiliriz.

Fiziksel şiddet: Fiziksel şiddetin birçok uygulanma yöntemi bulunmaktadır. Tokattan tutalım da öldürmeye kadar kadın bedenine yönelik fiziki güç kullanılması sonucu verilen zararların tümüdür.

Psikolojik şiddet: Kadınların farkında olarak ya da olmayarak en çok maruz kaldığı şiddet türlerinden biridir. En başta cinsiyetinden kaynaklı küçümsenmesi, ikinci cins insan muamelesi görmesi kadınların en çok karşılaştığı psikolojik şiddet örneğidir. Öyle ki karşı karşıya kaldığımız kişiler tarafından aşağılayıcı, rencide edici, kendimizi eksik hissettirecek sözler duyabiliriz. Ev içerisindeki nesnelere şiddet uygulanması, emeğimizin küçümsenmesi, yaşam alanımızın daraltılması, uygulanan fiziksel şiddetin suçunun da bize yüklenmesi psikolojik şiddettir. Yani biz farkında olsak da olmasak da yaşamımızın büyük bir kısmında psikolojik şiddetle karşı karşıya kalıyoruz.

Ekonomik şiddet: Kadınların büyük çoğunluğu çocukluğunda başlıyor ekonomik şiddete maruz kalmaya. Çünkü birçok kız çocuğu ekonomik nedenlerden dolayı okula gönderilmiyor. Başlık parası, süt hakkı parası adı altında evlenmeye zorlanması da en önemli örneklerdendir ekonomik şiddetin. Çalıştığı yerlerde ucuz iş

gücü olarak görülmesi, erkeklere oranla düşük ücret alması, kriz dönemle-

rinde iş yerlerinde ilk gözden çıkarılan olması.

Cinsel şiddet: Cinsel şiddet de kadının cinsiyetinden kaynaklı sözlü ya da imalı tacizden fiili tecavüze kadar çok geniş bir yelpazeyi kapsamaktadır. Kadının “namus” olarak görülmesi, bekâret kavramı, töre cinayetleri, kadın bedeninin metalaştırılması, fiziksel ya da sözlü taciz ve tecavüz... Cinsel şiddet aile içinden savaşımlara kadar birçok yerde uygulanmakta, hatta bazı durumlarda “olağan” ya da “haklı” dahi görülebilmekte, dahası yasalar eliyle meşrulaştırılabilmektedir.

Yukarıda yaptığımız kısa açıklamalar göz önünde bulundurulduğunda dahi denilebilir ki, kadına yönelik şiddet çok boyutlu bir sorun olarak karşımızda durmakta ve sorunun sadece “aile içi” ile sınırlı kalmadığını gözler önüne sermektedir.

Kadının maruz kaldığı şiddet çoğu zaman toplumun ve bireylerin değer yargıları üzerinden algılandığı için bizim gibi toplumlarda şiddet meşru görülen hatta kimi zaman benimsenen bir davranış olarak yaşam bulabilmektedir. **Şiddetin neden uygulandığı sorusuna değer yargıları üzerinden verilen cevaplar, uygulanan şiddetin şiddet olarak algılanmasının da önüne geçmektedir.**

Yaşadığımız toplum ya da diğer dünya ülkeleri de düşünüldüğünde şiddeti yorumlayış biçimimiz kısıtlı bir alana sıkışıp kalsa da, gözden kaçırılmaması gereken önemli bir nokta var. Kadınların büyük çoğunluğu tarafından şiddet haklı görülmemektedir. Yapılan araştırmalar her üç kadından birinin şiddete uğradığını, her on kadından dokuzunun şiddeti haklı görmediğini gösteriyor. Bu da kadın cinayetlerinin her geçen gün arttığı bu süreçte umut vericidir.

Her gün yeni bir kadının katledildiği haberini aldığımız bu günler de bir de kadına yönelik şiddetle mücadele konusuna değinmeyi gerekli görüyoruz.

Kadına yönelik şiddetle mücadeleyi kabaca, toplumsal cinsiyete dayalı gelişen şiddete karşı koyma ve şiddeti dönüştürme yöntemleri olarak tanımlayabiliriz. Kadına yönelik şiddetle mücadele konusunda çok fazla araştırma inceleme olmasa da, kadına yönelik şiddetle mücadele tarihimiz çok geçmişe gitmese de atılan küçük adımlar önemlidir ve büyütülmelidir. Önce de dediğimiz gibi şiddeti yaratan da, besleyen de bu sistemdir ve bu sistem var olduğu sürece de bu böyle devam edecektir. Ancak bu algı bizi özel olarak geliştirilecek mücadele yöntemlerinden uzaklaştırmamalıdır. Kadına yönelik şiddet ertelenemez bir sorundur.

DOSYA

Ulus devletin şiddet tekeline müdahale olarak

Politikanın temelli şiddet araçlarıyla yürütülmesi anlamına gelen savaşın öncelikli amacı kendini korumak, sonra da karşıtını imha etmektir. Ulusal kurtuluş savaşları söz konusu olduğunda imha, varlığa yönelik karşıtın tehlike oluşturduğu kadarıyla bertaraf edilmesiyle sınırlı kalmaktadır.

Şiddetin tekelleştirilmesi olgusu sadece ulus-devletlere özgü değildir. Bu her siyasal öznenin varlığını sürdürebilmesi için ulaşmak isteyeceği hedeftir. Siyasal özneler iktidar amacına içkin olduklarından iktidar olacakları alanın savunması, şayet emperyal güdümlüler ise alanın genişletilmesi için şiddet araçlarına başvurmaktadırlar. Zira politikanın temelli şiddet araçlarıyla yürütülmesi anlamına gelen savaşın öncelikli amacı kendini korumak, sonra da karşıtını imha etmektir. Ulusal kurtuluş savaşları söz konusu olduğunda imha, varlığa yönelik karşıtın tehlike oluşturduğu kadarıyla bertaraf edilmesiyle sınırlı kalmaktadır.

Şiddet ve dar anlamıyla savaş, esasında bir kaçınılmazlığın sonucudur. Özel mülkiyet ve sınıflı toplumun ortaya çıkmasından beridir

güncelliğini tazeleyen savaş olgusu şüphesiz en üst toplumsal düzlem olan sınıfsız ve sınırsız topluma ulaşıldığında son bulacaktır. Bu kaçınılmaz gerçeklik karşısında muktedirlerin yönelimi ülke sınırları dahilinde şiddet tekelinin uluslar arası antlaşmalarla tanınması olmuştur.

Kapitalizmin emperyalist aşamaya akışkan bir geçiş yaptığı çağda kurulan Türkiye Cumhuriyeti de emperyalist cenah tarafından kabul edilen ülke sınırları içerisinde haksız olarak sahip olduğu şiddet tekelinin bütün nimetlerinden istifade ederek kendisini takviye etmiştir. Mirasçısı olduğu Osmanlı İmparatorluğu'nun egemenliği altındaki toprakların bir kısmında yeni devletlerin teşkil etmesi, yeni kurulan devleti refleksle ölçülemeyecek bir ön-şiddet prati-

ğine gark etmiştir. Bilhassa Kürdistan topraklarının bir kısmı üzerinde oluşturduğu ilhakı sürdürbilmesinin tek garantisinin onun gerçek sahiplerinin imhası olarak zuhur etmesi gecikmemiştir.

İmhayı amaçlayan saldırının karşısına varlığını korumaya amaçlı direnişin örülmesi de gecikmemiştir. Kürt Ulusal Hareketi olarak tanımladığımız PKK, işte bu direniş hattının son halkasıdır. Otuz yıla yaklaşan gerilla savaşını sürdüren PKK, şüphesiz Türk devletinin şiddet tekeline en kapsamlı müdahaleyi yapmakla, devletin terörist ithamına kesintisiz bir şekilde maruz kalmıştır. Terör ithamının yöneldiği alan hareketle sınırlı kalmamış, harekete can verenleri ve faşizmin doğası gereği bir bütün Kürt ulusunu kapsar olmuştur.

Kürt Ulusal Hareketi'nin ve onunla birlikte Kürt meselesinin günümüz itibarıyla yakaladığı ivme, olası bir çözüme birçok veçhesiyle tartışılır kılmaktadır. Türk Devletinin çözüme ilişkin en ciddi adımı söz konusu olmaz akla ilk gelen şüphesiz dağdakilerin gelecekleri olmaktadır. Ya da çözüme ilişkin fikirleri kayda değer bir takım aydının meseleye yaklaşımının odak noktası şiddetle kaçınılmaz bir ilişkiye sahiptir. Böylesi birçok örnek eşliğinde çözüm tartışmalarında şiddet olgusunun başköşeye yerleşmesi, bu olgunun meselenin bir veçhesi olmakla kalmayıp esası olduğunu göstermektedir bir bakıma.

Kelamlarında salya eksik olmayanları dışarıda bıraktığımız zaman 5 No'lu Zindan temsilinde "12 Eylül işkenceleri olmasaydı, bugün PKK olmazdı!" tespitine varanların sayısı az değildir. Şüphesiz kaba inkardan bu aşamaya gelmiş olması da önemlidir. Ancak burada sorunlu bir husus vardır. Bu söylem bir yandan bugünü aklamaya çalışırken diğer yandan resmî zulmü belirli bir zaman kesitinde sınırlamakta, Kürt uyanışını salt determinist bir anlayışla küçümsemektedir. Onuru bu kadar kırılmayan Kürtler, belki de görece bir uysallıkta 12 Eylül kadar keskin olmayan bir zulme boyun eğmeye devam edecekti! Diğer taraftan bakınca da aynı husus, Hareket'in kitleleşmesinin asli sacayağı olan gerilla savaşını gözardı ederek Diyarbakır zindan direnişlerini aşırılıkla ele alan anlayışta da mevcuttur.

Türk devletinin tahammül edilemez saldırılarının karşısında, bir tepki olarak Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin silahlı temelde bir başkaldırıyla ortaya çıkmasının kaçınılmazlığı su götürmez bir gerçektir. Ortaya çıkan tepkinin şiddet temelli olmasında TC faşizminin hatırlı payı

inkara gelinir gibi değildir. Ancak mevzubahis tepkiyi merkezileştirip, örgütleyen öznenin ideolojik altyapısı da şiddete olanak, yön ve menzil vermiştir. Ancak Hareket'in kullandığı şiddete meşruiyet sağlayan birincisidir. TC'nin kuruluş itibarıyla Kürtlere yönelttiği haksız savaşa karşı, Kürtlerin TC'ye yönelen savaşı haklı bir zeminden yükselmiştir.

Savaşın kaçınılmaz olduğu koşullarda genellikle **savaşın kimin başlattığı** güncel politika karşısında önemsiz bir ayrıntı gibi kalsa da günümüzdeki gibi şiddetli çatışmalarla birlikte müzakere ihtimalinin sıklıkla tartışma konusu olduğu koşullarda meşruiyet ilişkisi bağlamında bu husus da tartışılır hale gelmektedir. Resmi ideolojinin gözlüğünden meseleye getirilen yorum en nihayetinde silahlı mücadelenin meşru olmadığına demir atmaktadır. Varılan sonuç böyle olunca savaşın yarattığı trajedinin tek müsebbibi PKK nezdinde Kürtler olmakta, ya da en iyi ihtimalle savaşın doğası gereği devletin de kimi yanlışlara sürüklendiği yorumuyla her defasında devlet aklanmaktadır.

Kapitalist çağda ezilen ulusların kendi ulus-devletlerini kurma eğiliminin tarihsel sonucu olarak Kürtlerin de kaçınılmaz olarak bu hedefe yöneleceği karşısında Türk devleti en başından itibaren ve kelimenin tam anlamıyla 'tetikte' olmuştur. Türk ulus-devletinin Kürtlere yönelttiği ulusal baskı şüphesiz Kürt burjuvazisinin devlet kurmasını engellemekle yüklü olsa da bu baskının dolaysız mağdurları Kürt işçi, köylü ve emekçileri olmuştur. Hareketin ideolojik anlamdaki burjuva karakterine rağmen ona can veren kitlelerin köylü ve işçi yoğunluklu oluşunun sonuçlarından biri de budur.

Bu sonuç devlet ağzıyla konuşanların; 'cahil ve yoksul' Kürtlerin çaresizlikten dağa çıktığı yorumuna da tek dayanak olmakta, mesele siyasal bağlamından kopartılarak **salt iktisadi** bir kategorideymiş gibi lanse edilmeye çalışılmaktadır. Kürt ulusunun devlet kurma hakkını mutlak surette gasp eden anlayışın bir yansıması olan bu **Beyaz Türk** tutumu da devlet şiddetini şüphesiz meşruiyet tartışmasından azade ele almaktadır. Kürtleri, katıksız şovenizmin etkisiyle kaba saba ve medeniyet yüzü görmemiş olarak belleyen, Türkiye'nin batı kentlerine göç ettirilip burada yaşama tutunmaya çalışan Kürtlerin varlığından dahi rahatsız olan bu tiplerin Kürtlere ilişkin yapabileceği en iyi şey, onlara 'medeniyet' götürmek olmaktadır. Ne var ki, bu durum bile istisnaen gerçekleşmekte daha çok gerçekleşen şey devletin dolaylı veya dolaysız yönlendirmesiyle, şoven dalgaların geliştirilmesiyle birlikte batı kentlerinin Kürtlere yönelik bir süre avına sahne olmasıdır.

Faşizmin iktidar alanına yegane müdahale toprak parçasının koparılması olmamakta, faşizme karşı örgütlü bir yaşamı kurmak tehlike arz etmektedir. Bu yüzden devlet, kendisini sarsan gerilla vuruşlarına da, iktidar alanını sınırlandıran ulusal örgütlülüklerle karşı da saldırıdan taviz vermemektedir.

Devlet, sivil faşist şiddeti, sadece davul zurnayla gerilla katline yolcu edilen asker ölümü üzerinden geliştirmemektedir. Hatırlanacağı gibi 2005 yılında Mersin'deki Newroz gösterilerinde TC bayrağının bir çocuk eliyle yerde sürüklenmesi olarak cereyan eden provokasyona, biriktirilmiş potansiyel şiddetin sokaklara taşırılmasına manivela vazifesi gördürülmüştür. Türkiye'nin birçok batı kenti, Kürde ölüm, çığılığıyla köpürmüş, Kürt ev ve dükkanları dağıtılmıştır. Bu tarz şiddet, mekansal olarak bir savaş ortamında geçmediğinden, taraflar aslen 'savaşçı' olmadığından yarattığı travmanın etkisi dışardan bakıldığında anlaşılamayacak kadar büyüktür.

Ulusal baskı, esasen ezilen ulusu bir statüden alıkoymaya dönük olsa da ulusal meseleye ilişkilendirilen terör demagojisi ve politik şiddeti kriminalize bir söylemle lanetleyen faşist söylem sayesinde ezilen halk kesimlerinin sınıfsal çelişkileri doğrultusunda örgütlenmesi de ötelenmektedir. Kendi kentlerine yerleşmek zorunda kalıp zamanla iş sahibi olan, işçi olan Kürtlerin kendi pazar alanlarından yararlanmasına öfkelenen yoksul ve işsiz Türkler, Kürt avına çıkarılarak deşarj edilmektedir. Kürtleri her taraftan kuşatmanın araçlarından biri olan **sivil faşizm**, böylece aslında iktidar odaklarına yönelmesi gereken şiddeti 'düşman' üzerine yönelterek adeta bir taşla iki kuş vurmaktadır.

Bütün bu bağlamda Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesi biçiminde ortaya çıkan ve hedefine faşist devleti alan Kürtlerin şiddeti-savaşı, tam da savaşın özgülendiği genel amacın ilk veçhesi olan savunmaya özgülendiğini anlamamak, kabul etmemek için ancak faşist iktidarın söyleminden bilinçlenmekle mümkün olabilir.

Şiddeti, üstelik politik saikler taşıyan şiddeti, siyasal alanın dışında mütalaa edilmesi, irdelenmeyi gerektirecek bir ciddiyeti haiz değildir. Kürt tarafından dile getirilen silahlı mücadelenin misyonunu tamamladığı, artık siya-

sal mücadelenin çözüm gücü olabileceği söylemi, şüphesiz silahı-şiddeti tali plana alma niyetinin bir göstergesi olmakla beraber kavram karmaşasına da neden olmaktadır. Kürt mücadelesinin tarihsel seyri içerisinde, değil siyasal alan, kısıtlı da olsa bir legal alan açanın silah olduğu gerçeği, politik çıkmazların yeniden silaha ağırlık vermekle aşılmaya çalışılmasını doğurmaktadır.

Açılım adıyla şiddet odaklı çözümden vazgeçildiği algısını uyandırmaya çalışan devlet, kendisine verilen her tavizde soruna yaklaşımın eski argümanlarını güncellemiş, aslında bir an olsun vazgeçemedikleri, sözüm ona 'güvenlik' eksenli yaklaşımını şiddetin dozunu artırarak sergilemiştir. İki yılı aşkın süredir, KCK Operasyonları adı altında BDP ve DTK üyelerine yönelik gerçekleştirilen gözaltı ve tutuklama silsilesi, hız kesmeyen kırsal operasyonların yanında özel bir yere sahiptir. Bir yandan dağdakini indirmenin hesabını yaptığı söylenen devletin legal alanın sınırlarını darlaştırmasına anlam veremeyen kimi liberal şiddet karşıtları, politik şiddetin yıkıcı değil ama mutlaka kurucu niteliğini en iyi ihtimalle unutuyorlar.

Legal alanın bu kadar darlaştırılması, Kürt Ulusal Hareketinin kullandığı politik şiddetin, kuşkusuz devrim olarak nitelendirilemeyecek olsa da yeni bir toplumsal yaşamın inşasını engellemeye dönüktür. Faşist Kemalist Diktatörlüğü temellerinden sarsıp yıkacak bir iddia taşımayan bu politik şiddetin, nesnel koşulların bir sonucu olarak süreç içerisinde değişmesi mümkün olmakla beraber, salt bir toprak parçasının ilgili iktidardan koparılması iddiasını da uzun zamandır terk etmiştir. Ne var ki, faşizmin iktidar alanına yegane müdahale toprak parçasının koparılması olmamakta, bekası için olabildiğince örgütsüz bir toplumu çare biçen faşizme karşı örgütlü bir yaşamı kurmak tehlike arz etmektedir. Bu yüzden devlet, kendisini sarsan gerilla vuruşlarına da, iktidar alanını sınırlandıran ulusal örgütlülüklerle karşı da saldırıdan taviz vermemektedir.

DOSYA

Üniversitelerde maruz kaldığımız şiddet, anlamını yine bizde kazanır

Doğduğundan bu yana şiddetle baş başa yaşayan insanlar, “düşünce ufkunun açıldığı, bilimsel ve her fikre açık” üniversitelerde ayrı bir şiddet olgusuyla karşılaşır. Bu sefer fark üniversite öğrencilerinin geçmişe oranla hayata daha farklı yollardan bakma çabası ve devletin bu çabanın farkında olup şiddet kanallarını ardına kadar açması, genişletmesidir.

Şiddetin insan hayatında var olmayan tek dönemi, bebeğin ana karnında yaşadığı o zorlu süreçtir herhalde. O sabırlı bekleyişin içinde şiddet kırıntıları (bebeğin ana rahminden dışarı çıkması için oluşan baskıdan bebeğe atılan tokada kadar) olsa da, bu şiddetin sonucunda yeni bir hayatın ortaya çıkmasından kaynaklı bu durumu es geçiyoruz.

Çocukken büyük oranda ailemizden etkilenmemiz, ailemizin yaşam tarzına odaklı bir hayatın içinde olmamız, okula başlamamız, okula başladıktan itibaren her gün “andımız” ın okutulması, derslerin resmi ideoloji ile örülü anlatılması, zorunlu din dersleri ve o okuldan dönen çocukların mahallelerinde birbirleriyle kurdukları ilişkiler... Ana karnında başlayan ve hayatın sonuna kadar uzanan sistematik bir dıştalama/kendine benzetme fiilidir şiddet.

Şiddetin hayatımızda olmaması mümkün değildir. Zira şiddeti tamamen ortadan kaldırmak/kaldırmaya çalış-

mak da başlı başına bir şiddettir. Elden gelen; şiddeti anlamlı kılmak, karşı şiddeti oluşturup hayatı yaşanılabilir kılmaya çalışmaktır.

Üniversitelerde ise durum çok daha kapsamlı, çok daha belirgin ve devlet açısından “anlamlı” bir hal almıştır. Doğduğundan bu yana şiddetle baş başa yaşayan insanlar, “düşünce ufkunun açıldığı, bilimsel ve her fikre açık” üniversitelerde ayrı bir şiddet olgusuyla karşılaşır. Bu sefer fark üniversite öğrencilerinin geçmişe oranla hayata daha farklı yollardan bakma çabası ve devletin bu çabanın farkında olup şiddet kanallarını ardına kadar açması, genişletmesidir.

Şiddetin Algımızda Yarattığı Tek Yönlülük

Şiddet tek başına fiziksel değildir. Psikolojik, sözlü, ekonomik, cinsel olabilir. Şiddet üniversitelerimizde ilk elden belinde coplarıyla gezen ve gerektiğinde bu copları kullanmaktan imtina etmeyen ÖGB’lerle, her yanımızı saran ve her hareketimizi gözleyen kameralarla, herhangi bir “asayiş problemi” olunca paldır küldür okulumuza giren polis güçleriyle kend, n, gösterir. Ancak şiddet dediğimiz olgu fiziksel müdahale ile sınırlı tutulamaz. Meseleye üniversiteler özgülünden baktığımızda da; şiddeti sadece polisin copunda, ÖGB’nin telsizinde, faşistin satırında ararsak, sorunu ciddi anlamda kaçırmış oluruz.

YÖK’ün esas şiddettir. YÖK, bir şiddet mekanizmasıdır (devletin her mekanizmasında, her hücrelerinde olduğu gibi). Herkesin söz söyleyebildiği, yalnızca öğrencinin söz söyleyemediği bir sürü toplantı yapar, bir sürü karar alır, bir sürü değişikliğe imza atar. Bu değişikliklerden sonra muhalif öğrenci hareketleri ise varolan şiddeti püskürtmek için çaba harcarlar. Aslında bu çaba başlı başına bir direniştir: resmi ideolojinin her an, her yerde

yarattığı şiddete karşı direniş.

Üniversiteler halka açık yerlerdir (en azından böyle olmalıdır). Amaç bilgi edinmek, öğrenmek, tartışmak, üretmektir. Lakin halkın bizzat içinde olduğu bir üniversite modeli bir yana, duvarlarla, tel örgülerle çevrili, sadece kendi öğrencisine açık (o da sabıkalı değilsen ya da kimliğini unutmamışsan) bir üniversite modeli dayatılmakta. Bu model bir şiddet aracıdır, öğrenci gençliği halktan ve diğer öğrencilerden izole eden bir anlayıştır. Amaç bellidir: öğrenciyi dışlamak, aynı oranda da istediği insan formuna sokmak.

Şiddet, “Farkedemeyeceğimiz” Kadar Ayrıntılıdır

Üniversiteye gireceğimizi varsayalım. Turnikeler, kimlik kontrolleri, x ray cihazları, kariyer günlerine çağrı yapan bildiriler... Bir dizi şiddete maruz kaldıktan sonra kampüste yürüyoruz. Fakülteler arasındaki mesafenin çok uzun olması dikkatimizi çekiyor. Bir anlam arıyoruz. Sonrasında her fakültenin kendi bahçesinin olması, öğrencilerin merkezi bir toplanma, konuşma, üretme alanının olmamasından hareketle varıyoruz sonuca: Üniversitelerin duvarları halkla öğrenciyi ayırırken, üniversite içinde ise öğrenci öğrenciden izole edilmeye çalışılıyor, şiddet bu sefer de parçalı yapılarla kendini gösteriyor.

Derse giriyoruz. Hoca yoklama alıyor. Mazeret belli: “Yoklama alınmasa öğrencinin derse gireceği yok.” Öğrencinin dersleri sevmeme, derslere girmeyi istememe gibi nedenler sorgulanmıyor, lakin bulunan yöntemle öğrencinin “ilim irfan yuvasından” kopmaması sağlanıyor. Sonrasında alınan yoklama sağlmasıyla da öğrencinin öğretmende bıraktığı güven tazeleniyor, öğrencinin derse girmeyenlerin yerine imza atmadığı anlaşılıyor (ya da tam tersi), şiddet pekiştikçe pekişiyor.

Dersten çıkıyoruz. Karnımız acıkıyor, yemekhaneye gidiyoruz. Yemekhane kuyruğundaki bıkkınlık herkesin gözünden anlaşılıyor. Zaten öğrenci ayrı yerde yiyor, hoca-personel ayrı yerde. Bir de yemeklere “cüzi” bir miktar fiyat biçiliyor, öğrenci ucuza yediğini düşünerek mutlu oluyor. Yemekhane fiyatlarının üniversiteden üniversiteye farklılık göstermesi kafamızı kurcalıyor. En ucuz yemeğin olduğu üniversitedeki kalitenin en pahalı yerdekiyle aynı olması, öğrencilerin yemek fiyatlarıyla ilgili gösterdikleri dirençle anlaşılıyor. Direniş boyutlanıyor, örgütleniyor, hak alınıyor, şiddet anlamını kazanıyor.

Üniversite günlüğü genele yansıtıldığında ise karşımıza “yaz okulu” denen paralı ders geçme sistemi çıkıyor

mesela. Öğrenci dersten geçmek için elinde kalan son parayı yaz okuluna yatırıyor belki. Belki de kimileri parasına güvenip yaz okulu fırsatından yararlanmak istiyor. İki öğrenci profili arasında dağlar kadar fark olsa da, şiddet kimi zaman kendini mecburiyete bırakıyor, kimi zamansa fırsat olarak zannedilen bir sömürüye. Şiddet, göreceliğini kullanıp, gidiyor öğrencinin üstüne.

Her sene öğrenciye bir dizi etkinlik dayatılıyor. Kimi zaman halk düşmanları geliyor üniversitelere, kimi zaman da “gazeteci,yazar,aydın” takımı konuşuyor halk düşmanlarının diliyle. Sene bitince de “bahar şenlikleri”yle şenleniyor ortalık. Popüler şarkıcılar getiriliyor yapılan sponsorluk anlaşmalarıyla. Üstüne bir de para alınıyor öğrenciden. Peki sevdiği şarkıcıya para verip bahar şenliklerine giden bir öğrenciye dayatılmıyor mu bu şenlikli ortam? Öğrenci, birkaç gün süren ve şirketlerin standlarını açıp tüketim üzerine propaganda yaptıkları bir yerde izole olmuyor mu gerçekten? “Hayatı tüketmek”, bir şiddet aracı olarak dayatılmıyor mu bu sefer?

Şiddeti, saldırıyı yok etmeye çalışmanın yolu şiddetten geçiyor. Anlam, özün değişmesiyle vücut buluyor. Sattıra karşı sopa, copla karşı taş bilinen meşru yöntemlerdir. Anlamsa salt fiziki şiddetin ötesinde, anlatılan diğer şiddet yöntemlerine de bir karşı şiddet odağı oluşturmaktan geçiyor.

DOSYA

Popüler kültür şiddeti sever!

Türkiye’de yaratılan onurlu mücadele tarihinin, hiçbir kişisel çıkarı olmaksızın nice bedeller ödemiş, okuyan, bilinçlenmek isteyen insanların, haksız yere öldürülen onlarca insanın, çocuğun aşağılanmasına, unutturulmasına neden olan ve yaşam içerisinde şiddet üzerine kurgulanmış, topluma da şiddet empoze eden insanları, dizileri, kitapları, müzikleri başrolde oynatan bir kültürdür bu.

“...Popüler kültür kapitalizmin, kitle iletişim araçlarıyla yaydığı ve toplumu oluşturan kitlelerin beğenisi haline getirdiği yapay bir ticari ve tüketim kültürüdür. Standartlaşmıştır, fantezilere dayanır, risk almaz ve mevcut sistemin çıkarına göre belirlenir. Böylece popüler kültür aracılığıyla sunulan eğlence, tüketim ve bireysel kaçış yoluyla varolan eşitsiz toplumsal ilişkiler yeniden üretilir.”(Kitle İletişim Kuramları-Levent Yaylagül)

Esas anlamda popüler kültür, egemen ideolojinin yaşamını devam ettirebilmesi için her gün her gün yeni formler üretmek için insanlara sunduğu kültürdür. Popüler kavramı ortaçağda halk kavramıyla kullanılmış, günümüzde de benzer şekilde çoğunluk tarafından ‘sevilen, seçilen’ anlamında kullanılmaktadır. Yani egemen ideoloji

bir yandan ‘varolan eşitsiz toplumsal ilişkiler’ düzenini planlarken, bir yandan da varlığı için topluma empoze ettiği kültürü ‘meşrulaştırmak’ yani bu kültürü “halklaştırmayı”, kitlelere sahiplendirmeyi amaçlar. Bu ilişki o kadar kuvvetli ve başarılı ilerler ki, sokakta her an karşımızdadır ve onunla mücadele etmediğimiz sürece beynimizin içinde devamlı dolaşmaktadır.

Şiddet kavramı da popüler kültürün en ince sunulan kavramlarından. Çünkü şiddet duygularıyla oynanan insan aslında duymaması, görmemesi, okumaması amaçlanan insandır. Sistemin şiddet içerikli dizileri, müzikleri bu kadar yaygın olarak sunması boşuna değildir çünkü. Yapılan bir araştırmada her gün belli bir süre televizyon izleyen 362 çocuktan % 20.7’si şiddete başvuran kahramanlardan rahatsızken, % 42’si ise hiç rahatsız olmadığını belirtmekte (Bulgu 1995:176); yapılan diğer bir araştırmada da bu rahatsız olmama oranı % 4.4’lere kadar düşmekte (Batmaz ve Aksoy 1995:66). Bu veriler bile sistemin meseleyi temelden ne kadar ince işlediğini, daha çocukluktan şiddetin ‘önemini’ ne kadar da ‘güzel’ kavratıldığını göstermektedir.

Video müzik, dizi sektöründen futbol sektörüne kadar geniş bir çevrede popüler kültüre propaganda alanı yaratan medya geçmişten günümüze misyonunu devam ettirmektedir. Yukarıdaki sayısal verilere dayanan örnekten de anlaşılacağı üzere medya, üzerindeki sorumluluğu hakkıyla yerine getirmeye çoktan başlamıştır. Ki medya yoksa, popüler kültürün ‘meşrulaşması’, kitlelerce sahiplenilmesi de mümkün değildir zaten.

Televizyon aracılığıyla iletilen mesajların çoğunluğunda şiddet, saldırganlık, pornografi ve erotik mesajlar

işlenmektedir. Yapılan araştırmalarda günde ortalama 4-5 saat izleyen bir insanın ortalama 40-50 şiddet mesajıyla karşılaşacağını ve bu bağlamda kişilikte olağanlaşan şiddetin günün geri kalan bölümünde pratikte kendini göstereceği görülmektedir. 1980'lerin sonlarına doğru video müziğin yükselişe geçmesiyle birlikte videolardaki karakterlerde saldırgan, vahşi özelliklerin ağır bastığı ve sakinlik, barış, mutluluk, dayanışma gibi mesajları bulmanın zor olduğu görülmektedir. 2000'li yıllarda da "Bu akşam ölürüm" gibi şarkılarla artan intihar olaylarını, "Depresyondayım" gibi şarkılarla artan depresyon olaylarını; rap, hip-hop şarkılarıyla hakaret dolu cümlelerin zihinde kalmasını sağlayan ve de hakaretle bütünleşmiş kişilikler yaratan süreci yaşamaya devam etmekteyiz.

Kitlelere popüler kültürü sahiplendirmek meselesinde, sporun ve özel anlamda futbolun da öneminden bahsetmek gerekir.

Hatırlarım, 9-10 yaşlarında, tuttuğum takımın maçı olurken evimizdeki büyük teybin yanında bekler, maç bitene kadar da ayrılmazdım yanından. Takım, her gol yediğinde hem kendime karşı hem de çevremdeki insanlara karşı bir saldırganlık anları yaşardım, hele bir de maçı kaybetmişsek o zaman o hissedilen saldırganlık anları başımı teybe hatta duvarlara vurmama kadar kendisini gösterirdi. Babamın meseleyle uzaktan yakından ilgisinin olmamasına rağmen hatta aynı takımı tutmamıza rağmen, normal bir şeye gülüyor olsa da ona karşı acayip bir şekilde tepkişelleşirdim. Aslında bir maç kaybı değildi mesele, yarın arkadaşlarımızın yenilen takımımızla ilgili yapacağı psikolojik işkenceydi. Belki de kavgaların, bol bol küfürlerin edileceği tartışmaların olacağı meselesiydi. 9-10 yaşındaki bir çocuğa bu kadar derinden empoze edilebilmiş saldırganlık, şiddet duyguları; olgunlaşan, olgunlaşmış insanların neler yapabilecekleri noktasında bayağı bir kafa açıcı yerde duruyor sanırım.

Sistemin medya aracılığıyla

dayattığı popüler kültürden kadınlar da nasibini almaktadır. Kadın cinayetleri, tacizler, tecavüzler bazen inceden inceye bazen de bayağı açıktan meşrulaştırılarak kitlelerin sahip olduğu ataerkil zihniyetin devamı yine gayet güzel bir şekilde sağlanmaktadır.

Hatırlarsınız, **Güldünya Tören** 2004 yılında evlilik dışı ilişkisinden çocuk sahibi olduğu için erkek kardeşleri tarafından öldürülmüştü. Bu mesele bağlamında Hürriyet gazetesinin öncülüğünü yaptığı "aile içi şiddete son" kampanyası çerçevesinde Türkiye'nin önde gelen şarkıcıları bir albüm yaptılar. Malum amaç 'kadın cinayetlerine dikkat çekmek'ti. Fakat dikkat çekilen şey zamanla kadın cinayetleri değil, yapılan albümün magazinsel yönleri olmaya başladı. Aslında olması gereken olmuştur; sistemin varlığı popüler kültürle ne kadar bağlıysa, meydanın da varlığı popüler kültürle o kadar bağlıdır çünkü. Sistem cinayetlerden, tacizlerden, tecavüzlerden yaşam bulurken medyanın bu mesele için de ne kadar samimi olacağı açıktır. Ayrıca yüzlerce video, resim sitelerinin taciz, tecavüz olaylarının kitlelerin gözünde ne kadar da meşrulaştırdığı, kitleleri bu alana ne kadar da sistemli bir şekilde yönlendirdiği görülmektedir.

Türkiye'de yaratılan onurlu mücadele tarihinin, hiçbir kişisel çıkarı olmaksızın nice bedeller ödemiş insanların, okuyan bilinçlenmek isteyen insanların, haksız yere öldürülen onlarca insanın, çocuğun aşığınlanmasını, unutturulmasına neden olan ve yaşam içerisinde şiddet üzerine kurgulanmış, topluma da şiddet empoze eden insanları, dizileri, kitapları, müzikleri başrolde oynatan bir kültürdür bu. Biz devrimciler de bu kültürün içinde doğmuş ve ondan kopmak iddiasıyla bu hayatın içerisindeyiz. Popüler kültürün saldırıları çok kuvvetli gelse de örgütlülüğün önemini tekrar tekrar düşünüp, bunu somuta yansıtmayı daha fazla başarabilmeliyiz.

DOSYA

Anti-militarizme, zorunlu askerliğe ve vicdani redde bakış açısı

Vicdani reddin tanımını yapan birçok yerde ortak olan şey “kişinin ister kendi ideolojik görüşünden, ister dini, isterse ahlaki görüşünden kaynaklı askerliği reddetmesi”dir. Vicdani reddini ilan eden kişi askerliğe alternatif olarak gösterilen ‘kamu hizmeti’ ni de reddediyorsa buna ‘total ret’ denir.

1) Anti- militarizm nedir- ne değildir?

Türkçeye “askercilik, orduculuk” olarak çevrilen militarizmin genel kabul gördüğü anlamı ‘*haklı-haksız demeden savaşın kutsanması, sadece savaş anında değil, savaşanların sosyal ve ekonomik hayatta da etkin bir şekilde rol oynaması, şiddetin meşru görülmesi*’ne denk düşmektedir. Ancak ne var ki tam da vicdani retle ilgili olarak militarizm tartışılırken haklı-haksız savaşların ve şiddetin birbirinden ayrı ele alınması gerekmektedir. Ulusal Kurtuluş Savaşları, Halk Savaşları (...) haksız savaşlardan ayrı tutulmadığı zaman egemen sınıfların ezilen sınıflara, egemen ulusun ezilen ulusa uyguladığı şiddet karşısında ezilen sınıfların, ulusların uyguladığı şiddetin meşruluğu da zarar görmüş olur. (Ezilenlerin uyguladığı şiddetin meşruluğu ayrı bir yazı konusu olduğu için açmıyoruz.) Militarizmin dolayısıyla da anti-militarizmin 1860’larda ilk kez kullanıldığında dünyaya hâkim olan atmosfer emperyalist savaşların yarattığı kirli atmosferdi. Ancak ezenlerle ezilenlerin yürüttüğü savaşların birbirinden ayrı tutulmasının gerekliliği tartışmasıdır. Vicdani ret de bu şekilde ele alınmalıdır.

Vicdani ret nedir- ne değildir?

a) Vicdani ret nedir?

Vicdani ret için günümüz Türkiye’ sinde hangi tanımı yaptığımıza geçmeden önce en genel anlamıyla onun hangi

anlamla ortaya çıktığına bakmak gerekiyor. Vicdani reddin tanımını yapan birçok yerde ortak olan şey “kişinin ister kendi ideolojik görüşünden, ister dini, isterse ahlaki görüşünden kaynaklı askerliği reddetmesi”dir. Vicdani reddini ilan eden kişi askerliğe alternatif olarak gösterilen ‘kamu hizmeti’ ni de reddediyorsa buna ‘total ret’ denir. Vicdani reddin ‘savaşma’ ile olan ilişkisine geçmeden önce tarihine bakalım:

b) Vicdani reddin tarihi

Dünyanın ilk bilinen vicdani retçisi **Maximilian**’dır. Maximilian, Kuzey Afrika’da yer alan Numidiya ülkesinde yaşayan 21 yaşındaki bir gençtir. Roma ordusuna çağrılır. Ancak Maximilian orduya katılmamakta oldukça ısrarcıdır. Bu ısrarı Romalılar tarafından idam edilmesine neden olur ve tarihteki ilk ‘vicdani ret’ idamla sonuçlandırılır. Sonrasında askerlik yemininde “imparator devletin başıdır” şeklindeki ifadedden dolayı birçok Yahudi daha Roma ordularında asker olmayı reddetti. Bunun üzerine Roma ordusu Yahudileri ordudan muaf etmiştir. 18. yüzyıla kadar oldukça az rastlanan vicdani ret, bu yüzyıldan sonra esas olarak da ulus devletlerle beraber yeniden sıklaşmıştır. Ulus devletlerden önce askerliğin ‘din için savaşma’ üzerinden bir hâkimiyeti olduğundan vicdani ret daha az olmuştur. Elbette yine 18. yüzyıldan önce dünya genelinde profesyonel, maaşlı askerlerle oluşturulan ordu yapısı var olduğundan da vicdani redde daha sık rastlanmıştır.

Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı’ndan sonra dünya üzerinde savaşı, silahlı mücadeleyi reddeden hareketler artınca 1916 yılında İngiltere’de, Anglo-Amerikan ülkelerde ve Kuzey Avrupa ülkelerinde askere gitmeme yasallaştırılmıştır. Buna neden olarak da dini gerekçeler sunulmuştur, ancak bu kişilere alternatif olarak hizmet sunma şartı getirilmiştir. Kişinin askerliğini yapmış sayılması için tarım sektöründe çiftçi veya (eğitimine göre) kâtip, tercüman olarak belli sürelerde çalışması gerekiyor.

İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı’ndan sonra savaş karşıtı olan hareketlerin de iyice artmasıyla birçok ülkede

vicdani ret yasalarında temel bir hak olarak tanınmıştır. Şimdi AB üyesi bütün ülkelerde ve Avrupa Konseyi'ne üye 47 ülkeden de Türkiye, Azerbaycan ve Belarus hariç olmak üzere bütün ülkelerde, vicdani ret yasalarında yer almış durumdadır. Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Komisyonu ve Avrupa Parlamentosu'nun da temel insan hakkı kabul ettiği vicdani ret, bu ülkelerde anayasal haklar arasına alınmıştır.

İlk vicdani ret olarak kabul edilen örnek elbette günümüz dünyasında genel geçer olarak kullanılan tanımla birebir örtüşmüyor. Peki, özellikle emperyalist savaşların dünya halklarına verdiği zarar sonucu artış gösteren vicdani ret, günümüzde sıkça kullanılan anlamında ne zaman kullanılmaya başlandı?

Savaş dönemleri dışında zorunlu askerliğin hemen hemen hiç olmadığı Amerika kıtasına koloni oluşturmak için gelen İngiltereliler arasında günümüzde yaygın olan anlamıyla vicdani ret örnekleri oldukça sıklaştı. Amerika kıtasında da askerliğin zorunlu hale getirildiği savaş yıllarında askere gitmeye karşı çıkan gruplardan biri de **Quakerlardı**. Şiddete de şiddete şiddetle karşılık vermeye de karşı olduklarını söyleyen bu gruptan sonra 20. yüzyılda benzer şekilde askere gitmeyi reddedenler "Vicdani Retçiler" veya "COs" olarak isimlendirildiler. Amerika'da ilk kez 1970'de ABD Yüksek Mahkemesi

vicdani reddi 'hak' olarak kabul etti ve birçok kaynağa göre bu 400 yıl sürdü.

Yine İngiltere'de ve birçok Avrupa ülkesinde 1916 yılından bu yana isimle askere gitmeyi reddedenler giderek artıyor. 1991 yılında Almanya'da vicdani retçilerin sayısı 151 bin civarındaydı.

Günümüzde yüze yakın ülkede zorunlu askerlik olmadığından 'vicdani ret' tanımlamasına gerek olmadığı belirtilmektedir.

Ayrıca Einstein da *"Eğer bir adam marşla uyum içinde yürüyebiliyorsa, o değersiz bir yaratıktır. Kendisine yalnızca bir omurilik yeterli olabileceği halde her nasılsa yanlışlıkla bir beyni olmuştur onun. Uygarlığın bu kara lekesi en kısa sürede yok edilmelidir. Emirle gelen kahramanlıktan, bilinçli ve bilinçsiz şiddetten, aptalca vatanseverlik, tüm bunlardan nefret ediyorum. Ben savaşı ve o soğuk silahları öylesine tiksindirici ve aşağılayıcı buluyorum ki böyle iğrenç bir eyleme katılmaktansa kendimi yok ederim daha iyi... Benim anlayışıma göre sıradan bir cinayet, savaşta adam öldürmekten daha kötü değildir"* sözlerinden dolayı vicdani retçi olarak kabul ediliyor.

c) Türkiye' de vicdani reddin tarihi:

Türkiye'de ilk vicdani ret 1989 yılında **Tayfun Gönül** ve **Vedat Zencir** tarafından gerçekleştirilmiştir. Tayfun Gönül de eski Türk Ceza Kanunu 155. Maddesince yargılanmış ve aldığı ceza para cezasına çevrilmiştir. Ancak sonrasında para cezasını ödemeyerek TC askeri olmayı onun din ve vicdan hürriyetini doğru bulmadığı için reddettiğini söylemiştir. Bu gün Türkiye'de vicdani reddini açıklayan toplam 139 kişi vardır.

2) Ülkemizde zorunlu askerlik nasıl şekillenmektedir?

İktidarların iktidarlıklarının devamını sağlamak için ya da iktidarı yıkıp yerine yeni bir iktidar inşa etmek için askeri bir güce ihtiyaç vardır. Dünyada egemen olan burjuva, feodal iktidarların da tercih ettiği biçimiyle ordu, egemenlerin egemen olma hallerinin devamlılığını sağlamak için kullandıkları önemli bir araçtır. Bu ordu içerisinde var olan hiyerarşi, emir komuta zinciri vs. bir yana konumuz olan kısmı zorunluluk kısmı. Zorunlu askerliğin olmadığı ülkeler bu gün burjuva demokrasilerinin olduğu ülkeler. Bu ülkelerde ordu maaşlı askerlerden oluşuyor. Türkiye'de askerliğin zorunlu olması da kuşkusuz emperyalizmden, ülkenin iktidar biçiminden ayrı düşünülemez. Faşist diktatörlükle yönetilen, emperyalizme göbekten bağımlı olan bir ülkede, sadece

soğuk savaşın değil, sıcak savaşın da bu denli yüksek dozlarda yaşandığı bir ülkede kuşkusuz askerliğin zorunlu olması şaşırtıcı gelmiyor. Nitekim vicdani redde çok az rastlanılan dönemlerde zorunlu askerliğin olduğu ülkelerde olduğu gibi ülkemizde de çeşitli sebeplerle askerlik hoş gösterilmeye çalışılmakta, toplumun hassas noktaları göz önüne alınarak “vatan ve namus için” savaşıma, ölme temalarında önümüze sunulmaktadır. Görüldüğü gibi yüzyıllar öncesinde “tanrı için, padişah için” savaşıma ve ölme günümüzde böyle bir hale bürünmüştür.

Vicdani redde nasıl bakıyoruz?

Vicdani ret kuşkusuz ilk ortaya çıktığında bir bütün olarak savaşa karşı çıkma üzerinden gerçekleşmemiştir. Ya da bunu devam eden süreçlerin başlarında vicdani retçilerin şiddete tamamen karşı çıkan, savaşı kesinlikle reddetme gibi bir durumları yoktu. Vicdani reddin ilk ortaya çıkış süreçlerine bakıldığında ya da ciddi artışlar gösterdiği emperyalist paylaşım savaşlarının olduğu dönemlerine bakıldığında dünyaya egemen olan savaş havası baskı ve zulüm üzerinden yükseliyordu ki yüz binlerce insanın bu savaşlarda ölmesi, kıtlık dönemleri vs. kuşkusuz farklı bir atmosfere sahipti.

Ülkemiz bakımından da askerliğin zorunlu olarak ele alınması bizim de karşı çıktığımız bir zihniyetin sonucudur. Bu faşist bakış açısına ve onun ürünü olan askerliğin zorunlu olarak uygulanmasına karşı çıkmak gibi bir yükümlülüğümüz söz konusudur. Ancak bu yükümlülüğün kaynağı her türlü şiddete karşı olmamızla alakalı değildir. Devletin ve bu anlamda TSK'nın haksız savaş politikalarına karşı çıkmak, anti-faşist bir mücadele vermek bize bu yükümlülüğü yüklemektedir. Devletin her türlü muhalif güce saldırmasına karşı devlete karşı çıkmak da elbette sorumluluklarımız arasındadır. Bu çerçevede vicdani retçilere yönelik baskılara karşı olmanın gerekliliği ortadadır.

Ülkemizde geçerlilik sağlayan tanımıyla vicdani reddin savaş karşıtı, şiddet karşıtı bir çizgiyle genişleyen ‘temas’ yüzeyinin egemenlerin egemenliklerine son vermek için zorunlu bir şekilde başvurulmuş şiddetin meşruluğunu zedeler hali kabul edilemez. Yine ülkemizde kullanılan biçimiyle vicdani reddin “kimse ölmesin” kıvamında vücutlaşan halini onaylamak kuşkusuz egemenlerin halkımıza uyguladığı şiddet karşısında zorunlu kılınan devrimci şiddetin meşruluğuna leke sürmek olur. Vicdani reddin hümanizmle olan ilişkisi kuşkusuz savaşlara bakış açımızla tezat oluştur-

maktadır. Bu noktada dikkat çekilmesi gereken kısım haklı ve haksız savaşların ayırımının yapılması gereken kısımdır. Bugün egemenlerin sürdürmüş olduğu savaşların kirliliği dünya halklarına daha fazla sömürden, zulümden başka bir şey getirmemiştir. Bu haksız savaşa karşı çıkmak ancak onu bitirmekle olacaktır ve onu bitirmek de bu haksız savaşa karşı bir haklı savaşı zorunlu kılmaktadır. Elbette şiddete karşı şiddeti durdurmak için şiddet kullanmak bu ‘haklılıkla’ ilgilidir.

Bugün egemenlerin Kürt ulusuna yönelik gerçekleştirdiği savaşın haksızlığı bebeklerin vücutlarına giren onlarca kurşun izinde, mayınların ortasında yaşamlarına sürdürmek için mücadele veren bir ailenin sofrasına koyduğu ekmekte, gerilla cenazelerine yapılan işkencelerde açığa çıkıyorsa buna karşı yürütülen savaşın haklılığı tartışmasızdır.

Egemenlerden hangisi sivilleri öldürürken ‘o da insan’ diye düşündü? Hangisi gerilla cenazelerine işkence yaparken, sokak ortasında bir genci arkasından vururken “artık kimse ölmesin” diye düşündü? Hangi devlet yetkilisi çıkıp da katliamlarda öldürülen Kürtler, Aleviler... hakkında tek bir doğru söz söyledi? Hangisi ‘iş kazası’nda öldürülen bir işçi için samimi bir açıklama yaptı? Hangisi % 1400 artış gösteren kadın cinayetleri özgülünde ileriye bir adım attı?

Bugün vicdani reddin cümle içinde kullanıldığı yer düşünüldüğünde savaş ve ‘barış’ cephesinde safların netleşmesi kaçınılmazdır. Savaşmakta ısrar eden bir güce karşı safımız elbette savaştan yana olmalıdır. Bu bir tercih değil egemenlerin bize dayattığı bir zorunluluktur. Ve bu zorunluluk elbette egemenlerin yürüttüğü gibi canice yöntemlerle gerçekleştirilebilecek bir zorunluluk değil. Bu çerçevede düşünüldüğünde ‘vicdani ret’ sadece bir tanım olmaktan çıkıyor ve mücadelede aldığımız konumun neresi olduğuna gelip dayanıyor. Bu nedenle vicdani redde bakış yüzeysel bir tartışma olmaktan kurtuluyor.

Sonuç olarak...

Yukarıda bahsini ettiğimiz nokta düşünüldüğünde, egemenlerin ‘Yeni Savaş Dönemi’ dedikleri dönem düşünüldüğünde bir kez daha bakışımızın netleşmesi önemlidir. Bizler egemenlerin yaptığı gibi saldıran tarafta mı olacağız, yoksa ‘barış’ doğru anlamıyla kullanılmadı deyip kenardan izleyen taraf mı olacağız? Kuşkusuz tarafımız egemenlerin tarafı değildir. Ancak tarafımızın akıp giden süreçte kenardan izleyenlerin yanı olmaması gerektiği de açıktır.

DOSYA**HERKESİN “ÖTEKİ”Sİ**

Devletin kayıtsızlığı nedeniyle bu ihlallerle LGBTT örgütleri mücadele etmeye çalışıyor. Ancak onlar da yetkililerin haklarında kapatılma istemleriyle dava açmalarıyla ya da ifade ve örgütlenme özgürlüğü haklarına yönelik farklı ayrımcı saldırılara maruz kalıyorlar.

Aslında her şey tek bir kelimeyle başlıyor: AHLAK. Ancak bu kelime, gölgesinde yaşatılan zulmün bir kırıntısını dahi anlamlandırmada kifayetsiz. Tüm açıklamalar tükendiğinde, söylemlerin ikiyüzlülüğü bir bir ortaya döktüğünde, yani kelimeler çırılçıplak kaldığında üzeri kanla yazılı bir duvarla karşı karşıya kalıyoruz. Toplumda 3. sınıf insan addedilen; baskının, sömürünün ve şiddetin en dehşetlisine maruz bırakılan lezbiyenlerin, geylerin, biseksüellerin ve özellikle de transseksüellerle travestilerin kanı bu. Duvara huşu(!) içerisinde bakarken “ahlak” kavramının bir anda hiçleştiğini, asıl meselenin duvara sıçrayan kan olduğunu anlıyoruz.

Ne ironi!

İşte, bu ironiden bir anda fırlayıp üzerimize saldıracakmış gibi duran gerçeklere bir şans tanımak gerekiyor. Yüksek güvenlikli kalelerin içinde muhafaza ettiğimiz “ahlak”ımız başta olmak üzere eteğimizde ne varsa ortaya dökmek, kendimizle, feodal/ataerkil sistemle hesaplaşmak bu noktada ertelenemez bir sorumluluk olarak omuzlarımızı biniyor.

O halde bir dizi hesaplaşmaya yol açmasını ümit ettiğimiz bu yazı açısından da başlangıç noktamız “ahlak” olsun.

Kimin Ahlakı? Hangi Ahlak?

Dünya üzerinde hüküm süren her ideoloji/sistem ka-

çınılmaz olarak kendisinin gelişimine en elverişli ortamı sağlayabilmek üzere gereken tüm önlemleri alır, kendisinin alternatifi olabilecek her türlü girişimi etkisiz kılmak için, oluşabilecek her çatlağı tıkamaya çalışır. Bu durumun bir parçası olmak üzere kendi değer yargılarını üretir, kendi doğrularını kabullendirir, kendi ahlakını yaratır.

Burada meselemiz bu ahlakın kimin ahlakı olduğu ve neye hizmet ettiği.

Ülkemizde hüküm süren feodal/ataerkil sistem de elbette kendi ahlakını yaratmıştır ve halkımıza çeşitli şekillerde dayatmaktadır. Bir yandan halkımızın kültürü tahrip edilmekte; hoşgörü, yardımlaşma, insan onuruna saygı gibi değerlerinin üzerinden geçilerek silikleştirilmek istenmekte, bir yandan da emperyalist sistemin ihtiyacı doğrultusunda “kirlili” bir insan modeli (farklı olana tahammülsüz, bencil, acımasız...) yaratmaya çabalanmaktadır.

Bugün kendilerince pir-û-pak “ahlak” bayrağını göndere çekenler burjuva- feodal sistemin yılmaz savunucularıdır. Bu bayrağın altında gölgelenenler ise kendilerini nasıl tanımlarsalar tanımlasınlar sistemin ardı sıra sürüklenenlerdir.

Burjuva-Feodal Ahlakın Gözlükleriyle LGBTT Bireylere Bakmak

Burjuva- feodal ahlak cephesinde lezbiyenler, geyler, biseksüeller, transseksüeller ve travestiler toplumun evlilik dışı doğmuş “istenmeyen çocukları”dır. Tabiatları, varlıkları sistemin yarattığı “ahlak”ı temellerinden sarsabilecek denli zararlıdır. Bu nedenle egemenler önce onları yok saymayı dener. Bu strateji tutmayıp LGBTT bireyler görünürlük kazanmaya başladığında baskı/kontrol altında tutmaya çalışır. Bunu da onları şiddete boğarak yapar. Azgınca saldırır; çünkü mesele fevkalade naziktir ve sistem açısından tehlike büyüktür. Zira feodal/ataerkil sistem, temel taşıyıcı birim olan “aile” (ki aile bir erkek ve bir kadının yanında yeter sayıda çocuktan müteşekkil, tamamen mülkiyet ilişkisine dayalı bir birlikteliktir. Aile fertleri bu toplumun küçük bir modeli olarak kendi bünyesinde sistemi yeniden üretir ve hâkimiyetini mutlaklaş-

tırır) üzerine inşa edilmiştir ve ailenin temelini oyabilecek her tehlike sistemin de altını oyabileceğinden derhal bertaraf edilmelidir.

Raporlar Dile Geldiğinde...

Uluslararası Af Örgütü'nün "**Ne bir hastalık, ne de bir suç: Türkiye'de lezbiyen, gay, biseksüel ve trans bireyler eşitlik istiyor**" başlıklı raporu LGBTT bireylerin sağlık hizmetleri, eğitim, barınma ve çalışma yaşamında uğradıkları ayrımcılığı ele alıyor ve Türkiye'de bu ayrımcılığın önlenmesi için önlemlerin yokluğunu ortaya koyuyor.

Uluslararası Af Örgütü Türkiye araştırmacısı **Andrew Gardner**, "*Türkiye'de yaşayan LGBT bireylere yönelik yaygın önyargı dışlanma ve saldırı korkusu birçok lgbt bireyin cinsel yönelimlerini ailelerinden bile saklama zorunluluğu hissetmesi demek*" diyor.

"*Hükümet görevlilerinin homofobik açıklamaları LGBT bireylere karşı ayrımcılığı teşvik ediyor*" diye ekliyor.

İş bulamayan trans kadınlar çoğunlukla fuhuş bataklığına sürükleniyor ve ayrıca polis tarafından tacize uğruyorlar. Aynı zamanda olası nefret suçu hedefi haline geliyorlar; ama bu konu yetkililer ve daha da önemlisi bütün toplum tarafından hala göz ardı ediliyor.

Polislerin herhangi bir suç unsuru bulunmaksızın trans kadınlara keyfi olarak para cezası kesmesi, kişilerin cinsiyet kimlikleri nedeniyle sistematik taciz ve cezalandırılmasına varan bir uygulamaya dönüşüyor. 2010 yılında **Lambdaİstanbul** tarafından yapılan bir anket çalışmasına cevap veren 104 trans kadının % 89'u polis gözaltında fiziksel şiddete maruz kaldıklarını belirtti.

Sadece 2010 yılında LGBTT örgütleri algılanan cinsel yönelimleri veya cinsiyet kimlikleri nedeniyle öldürüldüklerine inanılan 16 kişiyi belgelemiştir.

Çoğu nefret suçu bilinmiyor ve bildirildiğinde bile bu tür eylemler suç olarak kayıt altına alınmıyor. Suçun hangi saikle işlendiği ise sürekli olarak soruşturulmuyor.

LGBTT bireylere yönelik ayrımcılık şiddet mağduru olduklarında da ortaya çıkıyor. Birçok yasa, açıkça ayrımcı olmasa da, yargının bu yasaları uygulama şekli nedeniyle ayrımcılığa neden oluyor.

Bu suçların soruşturulması ve kovuşturulmasındaki eksiklikler nedeniyle çoğu vakada sorumlular mahkeme karşısına dahi çıkarılmıyor yahut hak ettikleri cezayı almıyor.

Devletin kayıtsızlığı nedeniyle bu ihlallerle LGBTT örgütleri mücadele etmeye çalışıyor. Ancak onlar da yetkililerin haklarında kapatılma istemleriyle dava açmalarıyla

ya da ifade ve örgütlenme özgürlüğü haklarına yönelik farklı ayrımcı saldırılara maruz kalıyorlar.

...

Evet, sistemin savunucularının bu şekilde hareket etmeleri gayet anlaşılabilir bir durumdur. Burada asıl şaşırtıcı olan, kendilerini sistemin karşısında konumlandıran devrimci, demokrat ve yurtseverlerin tutumudur. LGBTT bireylere yaşatılan şiddet karşısında tamamen duyarsız kalmak bir yana bu kimselere yönelik geliştirilen tutum tam da sisteme yedeklenen ve onu destekleyen bir konuma düşürmektedir kendilerini. Bu, çelişkili bir durum yaratmaktadır. Çünkü burjuva-feodal sistemle aramıza sınır çekmekten bahsediyoruz; ancak burjuva-feodal ahlak anlayışının ürettiği değer yargılarıyla LGBTT bireyleri "yargılıyoruz"! Acaba burjuvazinin atına binerek devrime varabileceğimizi mi düşünüyoruz? Elbette düşünmüyoruz. O halde bunu pratiğimizle destekleyelim. Yeni Demokrasi kültürünü inşa etme görevini/sorumluluğunu üstlenen bizlerin burjuvazinin değer yargılarını, ahlakını yerin dibine batırmadan yeni insanı yaratamayacağımız da bilince çıkarmamız gereken bir gerçeklik olarak karşımıza dikiliyor.

RÖPORTAJ

AMED'DEN ÇOCUK SESLERİ....

İsyanları her hallerinden belliydi.
Yaşları 7 ila 13 arası değişen
bir sürü çocuk ortak bir dil yakalamıştı.
Aslında çocukların ortak bir dili vardır;
ama Kürt çocukları/Amed'deki çocuklar
beraber ayrı bir dil daha oluşturmuşlardı.
İnsanların onlarla konuştuğunda ilk
farkettiği de bu oluyordu.

Mezopotamya Sosyal Forumu için Amed şehrine ayak basar basmaz bizi çocuk sesleri karşıladı. Etrafımızda sürekli do-laşıp su satan, çay satan, hatta buldukları ücretsiz kitapları sat-maya çalışan ve aynı zamanda her eylemde eksik olmayan aji-tatör, slogancı Amed çocukları... İsyanları her hallerinden bel-liydi. Yaşları 7 ila 13 arası değişen bir sürü çocuk ortak bir dil yakalamıştı. Aslında çocukların ortak bir dili vardır; ama Kürt çocukları/Amed'deki çocuklar beraber ayrı bir dil daha oluş-turmuşlardı. İnsanların onlarla konuştuğunda ilk farkettiği de bu oluyordu.

İsyan etme bilinci doğuştan işlenmiş gibi; küçücük elle-riyle kocaman taşlara sınıksız sarılıyorlar, hepsinin dilin de aynı slogan "Biji serok Apo!" Sadece eylemlerde değil, her an bu sloganı haykırmak istiyorlardı sanki. Halaylarında, şarkılarında, her eylemde hatta bazen hiçbir şey olmuyorken bile ezilmiş bir halkın öfkesini herkes duysun istercesine haykırıyorlardı ortak dillerinde Amed çocukları...

Dinledikleri bir masalı anlatır gibiydi gerilladan bah-sedişleri. Aladdin'in sihirli lambasına sahip olmayı düşleyen çocuklar gibi gerilla olmayı düşleyen bir sürü çocuk... Do-ğuştan politiktiki sanki hepsi. İnsan düşünmeden edemiyordu; bu kademeli yaşıyla ne yaşamıştı da bu kadar büyük bir isyan büyütebilmişti bu çocuklar. Kürt halkının isyanın sesiydi on-lar. Amed'in sesi Amed çocukları... Biz de bu sese kulak ve-relim dedik. Onlarla oturup sohbet etmek istediğimizi söyle-dik, minik hevalerimiz büyük hevesle sürdürdüler sohbeti. Biraz karışık bir sohbet oldu elbette; belki de en çocuk ka-labilen yanlarıyla her soruya hep bir ağızdan cevap verdiler

YDG: Neden taş atıyorsunuz?

- Beni karakola götürdüler, taş atıyorsun dediler, ben o za-man daha atmıyordum. Bana bağırıyorlar, ben de sonra hep on-lara taş atmaya başladım.

YDG: Apoyu niye seviyorsunuz?

- Halk seviyor, biz de seviyoruz.
- Apo bizim önderimiz, o yüzden seviyorum.
- Kürt olduğumuz için seviyoruz.

YDG: Gerilla hakkında ne düşünüyorsunuz?

- Gerillalar bizim hevalimizdir.

YDG: Gerilla ne için savaşıyor?

- Özgürlük için savaşıyor.

- Barış için.

- Kendini korumak için.

YDG: Devlet denince aklınıza ne geliyor?

- Devlet kötüdür.

- Devletimizin bayrağının rengi sarı-kırmızı-yeşil.

YDG: Devlet niye kötü?

- Panzer geldi, bana su döktü; devlet o yüzden kötü .

- Polisler devletin adamları, devlet o yüzden kötü.

YDG: Okula giderken Kürtçe biliyordunuz, Türkçe öğ-renirken zorlandınız mı?

- Çok zorlandık. Öğretmen bize zorlandığımız için kızdı.

- Ben Türkçe derslerine girmiyorum zaten.

YDG: Gelecek için ne istiyorsunuz?

- Barış.

- Özgürlük.

- Gerillaların serbest bırakılması.

- Apo'nun serbest bırakılması.

Son olarak isteklerini de yazarak minik hevalerimize te-şekkür ettik. Tam vedalaşıyorduk ki şaşırtıcı bir şekilde soh-bete başlamadan önce onların da eğlenerek zafer işaretleri yap-a-rak çekindikleri fotoğraflarını silmemizi istediler. Neden so-rusunun cevabı çok netti ; "Bizim bu söylediklerimizi oku-yunca polis gelir bizi tutuklar..." Bu tutumları ne kadar da netti faşizmin koşullarını ne kadar da farkındalardı. Bu soh-bet her şeyiyle gösteriyordu; Kürt ulusu çoğu zaman hiçbir yaş farketmezsiniz faşizmin farkında. Biz de Kürt ulusunun hay-kırışlarına ortak olmalı, Kürt ulusunun direnişinde onlar ile omuz omuza savaşmalıyız...

RÖPORTAJ

AMED'DEN ÇOCUK SESLERİ....

YDG: Adın ne?

Mahmut: Mahmut.

YDG: Polise, panzere taş atıyor musun?

Mahmut: Evet.

YDG: Neden?

Mahmut: Apo'yu bıraksınlar diye.

YDG: Apo kim? Neyin oluyor?

Mahmut: "Apo apé me ye!" (Apo amcamızdır, üstadımızdır.)

YDG: Kaç yaşındasın peki?

Mahmut: Dokuz.

YDG: Okula gidiyor musun? Kaçınıcı sınıfa gidiyorsun?

Mahmut: Üçüncü sınıfa gidiyorum.

YDG: Kürtlerin yaşadığı mahallelere polis-panzer

geldiğinde birilerinin, senin gibi küçük çocukları topladığını ve onlara "taş atın" dediğini söylüyorlar. sen ne düşünüyorsun bu konuda?

Mahmut: Yok! Biz kendimiz toplanıyoruz.

YDG: Panzere taş atınca annen baban sana kızmıyor mu?

Mahmut: Yok kızmazlar.

YDG: Niye kızmazlar?

Mahmut: Annem-babam da Apocu!

YDG: Kaç kardeşsiniz?

Mahmut: Üç.

YDG: Baban ne iş yapıyor?

Mahmut: Babam çalışmıyor. İnşaatta çalışırken düştü. Beli kırıldı.

YDG: Eve kim bakıyor o zaman?

Mahmut: Bilmiyorum.

YDG: Babam sigortalı mıydı? Biliyor musun?

Mahmut: Bilmiyorum.

YDG: Peki okula gitmediğin zamanlar sen çalışıyor musun? Boyaya, simite falan çıkıyor musun?

Mahmut: Yok, çalışmıyorum.

YDG: Kardeşlerin senden büyük mü? Onlar çalışıyor mu?

Mahmut: İkisi de benden küçük.

YDG: Eviniz nerede?

Mahmut: Bağlar'da.

YDG: Polise taş attığı için yakalanan, gözaltına alınan, tutuklanan arkadaşın var mı?

Mahmut: Var.

YDG: Kaç yaşında?

Mahmut: 12 yaşında.

YDG: ROJ TV izliyor musun?

Mahmut: İzliyorum.

YDG: İleride hangi mesleği yapmak istiyorsun?

Mahmut: Hâkimlik.

YDG: Neden hâkimlik?

Mahmut: Babam istiyor.

YDG: Peki söylemek istediğin bir şey var mı?

Mahmut: Yok bu kadar.

MİZAH

Atılgül Yaprakdökmez

ATALAR VE SÖZLERİ

Turgenev'in "Babalar ve Oğulları" kitabının ve Star Tivi'nin "Anneler ve Kızları" isimli dizisinin ardından çığır açacağını (ve varsa açılmış çığırları kapatacağını) düşündüğüm bir çalışmayı müjdelemek istiyorum: **Atalar ve Sözleri!**

Evet, bildiğiniz atasözleri üzerine çalışıyorum. Öyle "Peeeeeheh!" deyip geçmeyin, toplumda öyle etkililer ki.

Bu sözler nasıl bir bilinç altına yerleşiyorlarsa artık, saman gördüğünde bunların saklanması telaşına düşüyorsunuz -da şimdi o kadar samanı alacan da saklayacan da ohoooooooo...- "Hiç saman kalmamalı!" diye samanı yemeye çalışanını gördüm ben.

İnamlar mesela. Dünyanın en güvenilmez adamları gözüyle bakıyorum kendilerine. Gayette şefkatle en uhr-evi halini takınarak gülümsüyor adam, benim "Ahan da şimdi taklaya getirecek beni, kesin zokayı yutacağım, tüh yaa ne kadar safım, kesin kandırılacağım kesin!" diye psikolojim alt üst oluyor, yüzüm gözüm seğiriyor. Hayır, adam "İyi günler" dese benim "Eyvah, çok kötü şeyler oldu, annem falan öldü

kesin!” deyip eve koşasım geliyor.

Tabii mesele atasözlerini düz mantıkla ele alıp o büyüklük sözçüklerin ötesine bakamama meselesi. Yani kardeşim, hiç saklayacak yer bulamadım diye saman yenir mi, ne saçma!

...

Hep merak konusudur, değil mi, bu atasözleri ilk nasıl üretildi? İlk kim söyledi, neden doğrusun doğruya derdini anlatmak yerine beyinlerle oynamayı seçti? Neyi kanıtlamanın peşindeydi? (Merak etmediyseniz de etmiş gibi yapiverin artık.)

...

Eminim ki yüzlerce yıl önce bir dede kucağına torununu oturtmuş “Bak yavrum,” diyordu. “Şimdilerde dutluk olan bu ülkeye bir zaman kurt incek. Ve emperyalist politikaların tahakkümüne girerek yarı-sömürge bir hal alacak. Ülkede feodalizm de tasfiye olmadığından aynı zamanda biz ona yarı-feodal da diyeceğiz. İşte o zaman meydana işbirlikçiler cirit atacak. Yani ki çocuğum, ‘dam üstünde saksığan, vur beline kazmayı’. Pıh pıh pıh... (göbeğini hoplata hoplata gülen dede efekti) Torun not al bunu, çok fiyakalı oldu.” (O zaman da İstanbul Türkçesi konuşuluyo zaten. Latin alfabesini de dede bulmuş. Tabii.)

Siz bir de o torunun psikolojisini düşünün. Çocuk dedesinin dizinden fırlayıp annesinin eteklerine sarılmıştır kesin “Enneeeeeeeee” diye. Ben olsam öyle yapardım. Annem uğraşsın bana ne.

...

Şu sıralar “İmamın dediğini yap, yaptığını değil.” Sözü üzerine çalışıyorum. Acayip zengin bir kaynak buldum: Recep T. Erdoğan’ın “gezilerini” izledikçe söz kafamda daha bir oturuyor.

Bildiğiniz üzere geçenlerde “Arap Baharı” turunu tamamladı kendileri. Aman bir edalar, bir pozlar, sanırsınız kendileri demokrasinin keskin kılıcı! Tamam zat-ı muhteremin belli keskinlikleri var elbette; lakin bu keskinliklerin demokrasinin tam da karşı yönüne doğru gitmesi muhteşem bir ironi yaratıyor. Bu aymazlık karşısında bize ise olduğumuz yere çivilenip “Vay be Recep, helal sana!” demek kalıyor. Tabii oralarda millet duruma hakim değil, dolayısıyla “dostumuz” ancak alışverişte görmüş oluyorlar.

Recep, Recep! Din kardeşi olamasak da sen yine de

“atma!” olmaz mı? Nitekim biz birbirimizi iyi biliriz. Bak sana birkaç veciz söz söyleyim, çıkarabilecek misin bir yerlerden?

“Kadın da olsa çocuk da olsa gereğini yaparız!”

“Artık iyi niyet beklemesinler?” - Bekleyen yoktu sanırım, neyse...

Devam ediyim mi ne dersin? Ah Recep, Recep... Sen elin memleketinde arz-ı endam edip demokrasi ve halk sevgisi güzelleme yapıpken demezler mi “Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu?” diye. Demezler mi, he? Pişşt, sana diyorum! Recep?

Aa, yine gitmiş...

Neyse efendim, Recep’in hızına yetişilmiyor. Ben bir süre tividen gözlemleyeceğim kendisini, heyecanlı oluyor böyle. Hem çalışmamı da tamamlarım üşenmezsem...

Atalar ve Sözleri... Çok yakında kitabevlerinde!

(Biraz daha tozlu taraflara bakarsanız...)

Not: “Mizah” başlığının altında “Haluk Zorusevmez” adını aradığınızı biliyorum. Kendisinin akıbetini bildirmek bende çapraşık duygular yaratıyor. Zira meselenin bir kısmı sis altında.

Bildiğiniz gibi kendisi birkaç hafta sürecek bir dünya turuna çıkmıştı. Rusya’dan İtalya’ya giden bir uçağa bindiğini düşünen Haluk Abi yanlışlıkla Pakistan uçağına binmiş, dilini bilmediği bu ülkede organ mafyası tarafından keklik gibi avlanmış. Karaciğerinin bir kısmı ve bir böbreğini hiç de hijyenik olmayan bir operasyonla kaptıran Zorusevmez, nasılsa mafyanın gözünden kaçan altın dişlerini bozdurarak memleketine dönme hayaliyle Türkiye’ye giden ilk uçağı binmiş ama... İşte o uçak Türkiye’ye inmedi. Nereye indiği konusunda ise birkaç rivayet dolanıyor:

- 1- Uçak hava korsanları tarafından Kamboçya’ya kaçırıldı ve Haluk Zorusevmez kaderine rıza gösterip ışıltılı kariyerinin ardından dağda koyun çobanlığı yapmaya başladı.
- 2- Kontrolünü iyice kaybettiğinden yanlış uçağı binerek Hindistan’a ulaştı ve “Yetti gayrı!” diyerek vakit geçirmeksizin meditasyona başladı, gereğinden fazla yoğunlaştığı için meditasyondan çıkamadı. Kendisini Buda heykelinin yanına oturtular.
- 3- Uçak havadayken bilinmeyen bir boyuta geçti!

Köleleştirilen ve sömürülen Afrikalıların direnişleri dünya tarihinden hiçbir zaman silinmedi. Siyahlar ve beyazlar olarak ayrı otobüslere bindirildiler, yüzyıllar boyunca ırkçı hakaretlere maruz kaldılar. Emperyalistler tarafından sömürüldüler, sömürülüyorlar. Karşılığı ne mi oldu? Gettolarda direndiler, dağlara çıktılar, her türlü direnişin içinde oldular.

RASTAFARIANİZM, BOB MARLEY VE REGGAE

Köleleştirilen ve sömürülen Afrikalıların direnişleri dünya tarihinden hiçbir zaman silinmedi. Siyahlar ve beyazlar olarak ayrı otobüslere bindirildiler, yüzyıllar boyunca ırkçı hakaretlere maruz kaldılar. Emperyalistler tarafından sömürüldüler, sömürülüyorlar. Karşılığı ne mi oldu? Gettolarda direndiler, dağlara çıktılar, her türlü direnişin içinde oldular. Ve bunca ezilmişlik yaratıcılığı da beraberinde getirdi. Barınma hakları ellerinden alınan çingeneler nasıl ki sürekli gezip, sürekli müzik yaptılarsa, her yeni doğan Çingene nasıl doğduğu gibi müzikle bir olduysa, Afrikalılar da sürekli müzikle bir oldular. Sürekli doğaçlamalar yaptılar. Yabani hayvanlardan korunmak için seslerini kullandılar. Dinlerini müzikle var ettiler, sömürüye müzikle karşılık verdiler. Blues, caz, reggae... Nice müzik türünü onlar yarattılar, kinlerini böyle dile getirdiler.

Rastafarianizm'in Doğuşu

Afrikalılar gemilerle sömürülmek için sürüldüler. Yurtlarında başka diyarlara, Avrupa'ya, Amerika'ya gidip

köleleştirildiler. Buna karşı olarak **Marcus Garvey** sürülen ve köleleştirilen bütün Afrikalıların ana yurtlarına dönmesi için çağrı yaptı. Bunun için mücadele verdi. Ve bu yol **Haile Selassie**'de birleşmeliydi. Haile Selassie Etiyopya'nın son imparatoruydu. İmparator olmadan önceki ismi **RasTafari** idi. İsmi Etiyopya'nın son imparatorundan alan bu dinin savunucuları Haile Selassie'yi bu dinin bir yansıması olarak görüyor ve onu peygamber olarak kabul ediyorlardı. Tanrıları ise "**jah**"tı. Rastafarinin rengi siyah, sarı, kırmızı, yeşildir. Sarı kırmızı yeşil renkleri Etiyopya'yı, siyah ise Afrika halkını temsil ediyor. Sarı bütün altın mücevher ve hazineler içindir. Yeşil insanların üzerinde yürüdüğü dünyadır. Kırmızı ise siyah halkın dökülen kanıdır. Dinin savunucuları **Marujiana** (cannabis) denen bir esrar türünü içerek jah'a yaklaştıklarını düşünürler. "Cannabis"i içerek ibadet ederler. Alkolü doğal olmadığı ve mayalanma ürünü olduğu için pek kullanmazlar. Keçeleşen saçlarını kuyruk haline getirirler. Bu saç şekline **dreadlock** denir.

Dinin vatani **Jamaika**'dır. Jamaika'da insanlar daha sonraları dini ırkçılığa ve sömürüye karşı bir tepki olarak kullanmışlardır. Jamaika'da kullanılan dil İngilizce'dir. Jamaikalı rastalar da bu kültürel sömürüye karşı İngilizcenin gramerini bozarak cümleleri devrik hale getirmişlerdir. Örneğin İngilizce "we" (biz) yerine "I and I" (ben ve ben) ifadesini kullanıyorlar. "biz" yerine "ben ve ben" demelerinin başka bir nedeni de; yalnız olmadıkları ve tanrıları olan jah'ın içlerinde yaşadığının ifade edilmesidir.

Bob Marley ve Reggae

Bob Marley, Rastafari inancının dünyaya yayılmasını sağlayan kişidir desek abartmış olmayız. Kendisiyle ortaya çıkan "**reggae**", bu dinin ilahisi gibidir. Dünyada geniş yankı uyandıran bu müzik türü, sözleriyle de önemli kesimleri etkilemiştir. Bob Marley şarkı sözlerinde genellikle rastafari inancı, siyahların başkaldırışı, eşitlik ve adaletten bahsetmiştir.

Jamaikalı olan Bob Marley, Jamaikalılar tarafından ayrı bir yere konmaktadır ve bu dinin elçisi gibi görülmektedir.

Reggae başkaldırının müziğidir fakat fiziksel şiddetten hiçbir zaman bahsetmez. Onlar için silah müzik, kurşunlar ise sözlerdir. Polisler Jamaika sokaklarında dolaşırken onları gören Jamaikalılar yüksek sesle reggae müzik çalarlar. Tepkilerini bu şekilde dile getirirler. Jamaika'da tek tük de olsa gerillalardan bahsedilmektedir. Bunun dışında reggae müzik silahlı direnişin ajite

edici sesi olmaktan çok, ne yazık ki "pasifize olma" aracı haline gelmiştir.

Türün önemli kısımlarından biri; kendine özgü elektrogitar ritimlerinin olmasıdır. Davul ve basgitarın ağırlığı kendini hissettirmektedir ve gitar daha çok basgitar ve davula eşlik eder. Müziğin hareketli ve "tropikal" olması bugün pek çok reklamda, tüketim ürünlerinin içinde, kumsallarda ve partilerde kullanılmasına ve yözlaştırilmeye çalışılmasına sebep olmuştur.

Bir diğer olumsuz nokta ise, türün Bob Marley'den sonradan ciddi bir devamcısının olmayışdır. Ritimlerin sabit, sözlerinse belli bir politik çizgide olması belki de bu yolu tıkamıştır. Fakat Jamaika yerinde herkesin reggae yapabileceği gerçeğini de kabul etmek gerekir.

Türün Türkiye'deki temsilcisi olarak "**IyaWaves**" grubu gösterilebilir.

Reggae silahlı bir direniş çizgisinden uzak dursa da, ezilen Afrika halklarının çılgılığı olabilmişse eğer amacına büyük ölçüde ulaşmış demektir. Reggae dinleyen insanlar pasif bir çizgide direnmeye çalışsalar da, müzikle anlatmaya çalıştıkları şeyleri hissetmek, seslerine kulak vermek önemlidir.

Bob Marley'in "**RedemptionSong**" şarkısının çevirisiyle anlatılmak istenene noktayı koyalım.

*Eski korsanlar çaldılar beni
Sattılar tüccar gemilerine
Dipsiz kuyulardan almalarından
Dakikalar sonra
Ama elim güçlü kılınmıştı
Tanrının elleri tarafından
İlerliyoruz bu kuşakla zafer dolu
Eşlik etmeyecek misin
Bu özgürlük şarkılarına?*

*Çünkü sahip olduğum tek şey kurtuluş şarkıları;
Kurtuluş şarkıları.*

*Kurtarın kendinizi zihinsel kölelikten;
Kendimizden başka kimse özgür kalmaz aklımızı.*

*Korkmayın atom enerjisinden falan,
Çünkü durduramaz hiçbir zamanı.*

*Ne denli sürececek peygamberlerimizi öldürmeleri,
Biz bir yandan durup izlerken?*

*Bazıları diyor ki, bu yalnızca bir parçası:
Tamamlamamız gerekiyor kitabı.*

*Eşlik etmeyecek misin
Bu özgürlük şarkılarına?*

*Çünkü tek sahip olduğum kurtuluş şarkıları
Kurtuluş şarkıları
Kurtuluş şarkıları.*

*Kasketlinin ışığı bize yol gösteriyor,
Kasketli, gözlerinde sevdası,
Kasketli, umudun türküsü,
Kasketli, kararlı!
Kasketli,
Elinde silah,
Cebinde kızıl kitap,
Yolu devrim,
Durmaz,
Durmaz kasketli!
Onların karşısında,
Ser verip sır vermeyen kasketli,
O sır, sırrın, sırrımızdır!
Elbet gelecek apaydınlık günler,
Kurduğun apaydınlık düşler.
Eyyy gözleri keskin yoldaş!
Vartinik'te kıvılcım büyüyor,
Büyüyor kıvılcım,
Yükseliyor ateşler,
Tutuşuyor Vartinik,
Büyüyor, büyüyor ateşimiz!
Diyarbakır'da direngenlik,
90 gün,
Sabah, akşam.
90 gün,
Direngenliktir kasketli.
Zindanlar yıldırılmaz,
İşıl işıl gözleri,
Kararlılığıdır sözleri!
Yüzüne tükürdü celladın 90 gün!
Susturdu, bıktırdı hücreleri.
Taşlar, duvarlar, demirler
Sustu, bıktı.
O konuştu!
O haykırdı!
O bıktırdı!
Yolu, bizim yolumuz yoldaşlar.
Duracak vaktimiz yok!
Onun direngenliği yoldaşlar,
Onun direngenliği, bize kaldı,
Duracak vaktimiz yok!
Vurun yoldaşlar vurun,
Silahı bize, bize kaldı,
Duracak vakit, vaktimiz yok,
yoktur yoldaşlar!
Silah bizim,
Direngenlik bizim,
İsyan bizim!
Hazırlayın silahları,
Savaşma vaktidir,
Duracak vakit yok, yok yoldaşlar!
Eyyy dağların kartalları!
Eyyy barikatlar!
Eyyy fabrikalar!
Eyyy tarlalar!
Eyyy zindanların ser verip sır vermeyenleri!
Eyyy kavgada ölümsüzleşenler!
Sözümüzdür size,
ÖNDERİMİZ İBRAHİM,
İBRAHİM KAYPAKKAYA!*

AMED YDG

KÜRDÜM BEN!

Kayıp bir kentin ülke bilmez coğrafyasından geliyorum. ve adını bilmiyorum, uğradığım geçtiğim yerlerin adını, daha önce hiç duymadım bilmiyorum. nereden geldim, kimlerdenim, onu bilmiyorum. cümlelerim bilmezliklerle doludur. böyle bir hikaye ile başlamak isteyenler olurdu belki... ama ben ne kayıp bir kentten ne ülke bilmez coğrafyalardan geldim. çırılçıplak bir gerçekle duruyorum karşınızda. adım isyandır, bazen özgürlük, daima savaştır; barışa uzanan yolda ve umuttur artık yarına yazılmak için... ama adım bellidir işte bu yolda. kimlerdenim diye soracaksanız; kimilerinin tüyleri ürperecek duyunca belki ama kürdüm ben. kabullenmek istemediğiniz, ateş altındaki topraklardan, kürdistan'dan geliyorum. yakılan türkülerle, ateş çemberi olan kürdistan'dan, nice evladımı kaybetmiş, yoklukla yoğrulmuş ve daha nice kayıplara gebe o topraklardan geliyorum. geçtiğim yerlere gelince, o yerlerin adını gözlerimdeki yaş kadar berrak, inadına gerçekle görüyorum. biliyorum o yerleri ve tarihe tanıklık ediyorum yaşanan/yaşatılanlara. pek çok hikayem vardır acıyla anlatacağım, kürdüm ya bazen devletin yurdunda, betonda yatmak zorunda kalırım, bazen küçük bir CEYLAN olurum kaçamadan öldürülen ya da göç etmem gerekir bilmediğim yerlere... yola çıkıyorum ve yosun tutmuş sular görüyorum, sular temiz yosunlar doğal çünkü ama geçtiğim yerlerde kirden pas tutmuş, pislenmiş oyunlara rastlıyorum hiç şaşırmadan. çünkü yıllardır yapılmış/yapılmakta. ve tüm bunlara inat apaçık, uluorta yerde duruyorum. kayıp bir kentten ve bilinmeyen bir dilden konuşmuyorum, haykırıyorum işte **ezo tarne**, buradayım ben diye... ve sonsuz bir çığlıkta, inadına inadına bir isyanla, bir pepuk kuşunun tekrarımdan daha fazla kez haykırıyorum. yani ne sırrım ne bir gizim. sizler efendilerinin uşakları, beni görmek duymak zorunda kalacaksınız. çünkü ben yalnız geçtiğim yerlere değil, dünyadaki zulümlere tanıklık ediyorum ve tarihe not düşürüyorum; mahkum olacaksınız. haykırıyorum dayatılan baskılara karşı. hiçbir kirli oyununuza gelmediğim amed'den, van'dan, hakkari'den geliyorum. türkleştirmediğiniz dersim'de, mardin'den geliyorum. türkiye'nin dört bir yanından, ezilen her bir insan adına geliyorum. yok saydığımız, dövdüğünüz bir kadını. ürettikçe sömürdüğünüz ama her gün daha fazla isyanlaşan kadının bayrağı olarak başkaldırıyorum. öldürdüğünüz, tecavüz ettiğiniz ama direnen ve kazanacak olan kadınlar için isyanlaşmaktayım. gelecek günlerin bir parçası olarak, panzerlerinize küçücük ellerimle ve atan körpeçik yüreğimle alabildiğine üzerinize yürüyen bir çocuğum şimdi şırnak'ta, bitlis'te, batman'da... hiç durmadan yarına akan ve özgürlüğü çökülü, bir polenden diğerine konan bir arı gibi heyecanlı olan munzurum, hasankeyfim... ve daha nice akacağım. dağ başlarında bir ateş sıcaklığında tüten duman gibi renkli bir çobanım öldürdüğünüz. sizin değil, bilimin rehber olduğu zihnimi kirlletmenize karşı sokak sokak direnen bir üniversiteliyim. aşılmaz sandığımız, ama zafer türküleri okunan ve hergün yeniden toprağa düşen tohumların meskeni dağlardan uşaklığınızı yerle bir edecek neferlele diyorum ki; bir kürt, bir ermeni, bir alevi değil meselem; ben tüm ezilenler için adımı ölüm diye değiştiriyorum ve geçtiğim, bildiğim tüm yerlerin sınırlarını kaldırıyorum ve tüm isyancılar ve isyana duracaklara **merhaba** diyorum

Artvin'den bir YDG'li

BELLEK

Yirminci yüzyıla isyan rengi ile damgasını vuran bir silüet. Yıldızlı beresi, inançlı bakışlarıyla ezilen mazlum halkları direnişe davet eden bir simge. Yüreği, yarınlardan yana çarpan herkesin dilinde bir hikaye! Umuda harç...

El Che!

“KAYBETTİĞİN TEK SAVAŞ, UĞRUNA SAVAŞMaktan VAZGEÇTİĞİNDİR!”

“Kaybetmekten korkma! Bir şeyi kazanmak için bazı şeyleri kaybetmelisin! Ve unutma; kaybettiğinde değil, vazgeçtiğinde yenilirsin!”

Yirminci yüzyıla isyan rengi ile damgasını vuran bir silüet. Yıldızlı beresi, inançlı bakışlarıyla ezilen mazlum halkları direnişe davet eden bir simge. Yüreği, yarınlardan yana çarpan herkesin dilinde bir hikaye! Umuda harç... El Che!

“Ben Ernestoydum, sadece Ernesto!”

‘Arjantinli bir maceracı!’ Dillere pelesenk olan bu tanımlama Che’nin devrimcileşme sürecini anlatıyor. Tıp fakültesi öğrencisi olan Che, bir gün, Güney Amerika’yı gezmek için atlayıp motosikletine yola koyuluyor. İşte bu yolculuk, O’nun için değişime olan ihtiyacın ete kemiğe büründüğü süreci ifade eder. Yol boyunca, sömürünün cefasını çeken, zulmün kılıcı altında ezilen, açlıkla, hastalıkla boğuşan binlerce insanla karşılaşır. Sonradan aklında canlanan ise hayatın bir motosikletin üzerinde geçmeyeceği gerçekliğidir.

“Kaybettiğin tek savaş,

uğruna savaşmaktan vazgeçtiğindir!”

Temeli umudun üzerine atılmış ısrarlı bir savaş. Öldürmekte ya da ölmekte değil, değiştirmekte ısrar. Yarınlarla dair güzellik iddiasının ödenen bedeli. Meşakkatli bir yolda sabırlı yürüyüş.

**“Dünya böyle olur muydu yine,
diplomasını asıp duvara
para derdine düşseydi doktor Che?”**

Ernesto Guevara, İspanyol ve İrlanda asıllı bir ailenin beş çocuğunun en büyüğü olarak Arjantin’in Rosario şehrinde dünyaya gelmiştir. Annesinin ve babasının soyu Basklara dayanır. Guevara’nın atalarından Patrick Lynch 1715 yılında İrlanda’da Galway’de doğmuş, İrlanda’yı terkedip İspanya’nın Bilbao şehrine, oradan da Arjantin’e gitmiştir. Guevara’nın büyük büyükbabası Francisco Lynch 1817’de, büyükannesi Ana Lynch 1868’de doğmuştur. Ana Lynch’in oğlu ve Che’nin babası Ernesto Guevara Lynch 1900’de doğmuştur. Guevara Lynch 1927’de Celia de la Serna y Llosa ile evlenmiş ve üç erkek, iki kız çocukları olmuştur.

Guevara, çocukluğunda, sol düşünce sistemine ilgili olan ailesinin arasında bile dinamik kişiliği ve radikal görüşleriyle bilinirdi. Her ne kadar yaşamı boyunca onu etkileyecek olan astım krizlerinden ıstırap çekse de iyi bir sporcu olmaktan da geri durmadı. Guevara babasından satranç öğrendikten sonra 12 yaşından itibaren yerel turnuvalara katılmaya başladı. Ergenlik döneminde şiire, özellikle de Pablo Neruda'nın şiirlerine merak saldı. Guevara, Latin Amerika'da kendi sınıfında yaygın olduğu üzere yaşamı boyunca şiir yazdı. Pek çok konuya meraklı, hevesli bir okuyucuydu, ilgilendiği kitaplar Jack London ve Jules Verne'in macera klasiklerinden, Sigmund Freud'un cinsellik üzerine denemelerine ve Bertrand Russell'in toplum felsefesi üzerine tezlerine kadar giden bir çeşitlilik gösteriyordu. Ergenliğinin son dönemlerinde fotoğrafçılığa merak saldı ve vaktinin önemli kısmında insanları, gittiği yerleri ve sonraları da arkeolojik alanları fotoğrafladı.

Guevara, tıp öğrenimi için 1948'de Buenos Aires Üniversitesi'ne girdi. Kesintili öğrenim hayatını, Mart 1953'te tıp öğrenimini bitirip aynı yılın 12 Haziran'ında diplomasını alarak noktaladı. Guevara öğrenciliği boyunca Latin Amerika'da uzun yolculuklara çıktı. 1951 yılında eski arkadaşı biyokimyager **Alberto Granado**, yıllardır konuştukları Güney Amerika seyahati için tıp eğitimine bir yıl ara vermesini önerdi. Kısa süre sonra, Norton marka motosikletle Alta Gracia'dan yola çıktılar. Peru'da Amazon Nehri kıyısındaki San Pablo cüzam kolonisinde gönüllü olarak birkaç hafta geçirmeyi düşünüyorlardı.

Bu yolculuk sırasında kitlelerin yoksulluğunu, baskıyı ve güçsüzlükleri yakından gözlemleyen ve Marksizm'den etkilenen Guevara, Latin Amerika'daki ekonomik ve sosyal eşitsizliklerin tek çözümünün devrim olduğu sonucuna vardı. Yolculukları, Latin Amerika'ya ayrı uluslardan oluşan bir karma yapı olarak değil de kurtuluşu ancak kıta çapında bir strateji ile

gerçekleşebilecek tek bir vücut olarak bakmasını sağladı. Bu düşünce, sonraki devrimci eylemlerinde öne çıkacaktı. Arjantin'e döner dönmez, Güney ve Orta Amerika'da kaldığı yerden gezilerine devam edebilmek için tıp öğrenimini hızla bitirdi.

Bu hikâye enternasyonal bir devrimci olarak Ernesto'nun Che'leştiği dönemi anlatır. Hemen ardından dizginleyemediği değiştirme iradesini Küba Devrimine katılarak gösterdi. Güney ile Kuzey Amerika arasında bulunan bu küçük adada Che, Fidel ve arkadaşları tarafından verilen mücadele ezilen dünya halklarının, yirminci yüzyıl boyunca güç aldığı bir mevzi değeri taşımıştır. Yapılan devrimden sonra yeni kurulan Küba Sosyalist Cumhuriyeti'nde Ekonomi Bakanlığı görevini üstlendi. Ancak pusulası hep kızgın savaşın en orta yerinde olmayı gösterdiği için 'masa başı' diye tarif ettiği bu görevi uzun süre yürütmedi. Güney Amerika'nın başka bir ülkesine, Bolivya'ya, Bolivya halkına, onların mücadelesinde yer almak adına kendini attı. 9 Ekim 1967 günü ise burada katedildi.

'Ölüm nereden ve nasıl gelirse gelsin; savaş sloganlarımız kulağın kulağına yayılacaksa ve sloganlarımız kulağın kulağına yayılacaksa ve silahlarımız elden ele geçerse ve başkaları mitralyöz sesleriyle, savaş ve zafer naralarıyla cenazelerimize ağıt yakacaklarsa ölüm hoş geldi, safu geldi!'

Che'nin duymak istediği savaş naraları -ve ne mutludur ki- ondan güç

olarak dünyanın her yanında yankılanmaya devam ediyor. Ölümü misafir gibi karşılayan bu devrim nefesinin yaşamda bıraktığı iz üzerinden geçen onca zamana rağmen ezilen halklar için büyük anlamını koruyor. Doktor Che, Bolivya dağlarının da ötesinde düşmana sıkılan her kurşunla, kurulan her barikatla, sapanların ucunda, sloganlarının ahenginde yaşamaya devam ediyor.

VAN DEPREMİ

“DOĞAL AFET” DEMEK
YETMEZ!
ÖNLEM ALINMADIĞI
İÇİN ENKAZ ALTINDA
KALAN VE YİTİRİLEN
CANLARDAN
DEVLET SORUMLUDUR!

SUZAN ZENGIN ÖLÜMSÜZDÜR!

*Arı bir tebessüm
Ve boyun eğmez bir iradedir
Suzan*

*Sımsıkı sarılıştır yoldaş olana
Sızılı bir bedenle kol kola girmiş
Direngen bir halaydır*

*Kim demiş o öldü diye
Kim demiş gülüşü dindi diye*

*Aldığımız her nefeste
Attığımız her adımda
Yaşamın her alanında;
Dağlarda, sokakta, fabrikalarda...*

*Onun ışığı ile aydınlanıp
Onun mücadelesi ile
Geleceği kazanacağız*

*Daima bizimlesin
Daima seninleyiz!*